

ปัจจัยจูงใจในการท่องเที่ยวต่างประเทศ ของนักท่องเที่ยวชาวไทย:

กรณีศึกษาประเทศลาวและเวียดนาม

THAI TOURISTS' PERSUASIVE FACTORS IN TRAVELING ABROAD:

A CASE STUDY OF LAOS AND VIETNAM

วิทยานิพนธ์

ของ

ปริญญ์ ทิลาศิริโชติ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการจัดการทั่วไป

สิงหาคม 2553

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

ชื่อเรื่อง	ปัจจัยจูงใจในการท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย: กรณีศึกษาประเทศลาวและเวียดนาม		
ผู้วิจัย	ปรียนันท์ ศิลาศิริโชค		
กรรมการผู้ควบคุม	รองศาสตราจารย์ ดร.จूरืพร จันท์พาณิชย์	ประธานกรรมการ	
	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อาลัย จันท์พาณิชย์	กรรมการ	
	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุพัตรา รักการศิลป์	กรรมการ	
ปริญญา	บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต	สาขา	การจัดการทั่วไป
สถานศึกษา	มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์	ปีที่พิมพ์	2553

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัจจัยจูงใจในการท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย และหาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยจูงใจการท่องเที่ยวประเทศลาวกับประเทศเวียดนาม ลักษณะประชากร ตลอดจนปัญหาและอุปสรรคในการท่องเที่ยวประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวและประเทศสังคมนิยมเวียดนาม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางท่องเที่ยวประเทศลาวและเวียดนาม โดยผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองขาออก ด่านช่องเม็ก จังหวัดอุบลราชธานี ด่านตรวจคนเข้าเมืองสะพานมิตรภาพไทย-ลาว (1) จังหวัดหนองคาย และด่านตรวจคนเข้าเมืองสะพานมิตรภาพไทย-ลาว (2) จังหวัดมุกดาหาร จำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม กำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie & Morgan) โดยวิธีตามสะดวก จำนวน 400 ชุด ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .9197 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติทดสอบไคสแควร์ (Chi-square) ผลการวิจัยพบว่า

1. นักท่องเที่ยวใช้ระยะเวลาเฉลี่ยในการเดินทางท่องเที่ยว มากที่สุดคือ 3-7 วัน รองลงมาได้แก่ จำนวนวันเฉลี่ยน้อยกว่า 3 วัน มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งในการเดินทางท่องเที่ยว ประมาณ 5,000-10,000 บาท นิยมเดินทางไปกับคณะศึกษาดูงานมากที่สุด ส่วนใหญ่มีวัตถุประสงค์ในการไปพักผ่อนหย่อนใจมากที่สุด
2. ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับปัจจัยจูงใจในการท่องเที่ยวประเทศลาวและเวียดนามของนักท่องเที่ยวชาวไทย ในภาพรวมมีความสำคัญอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

ด้านประชาสัมพันธมีระดับความสำคัญในการจูงใจ มากที่สุด นอกนั้นมีระดับความสำคัญอยู่ในระดับมาก

3. ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยจูงใจในการท่องเที่ยวประเทศลาวและเวียตนามของนักท่องเที่ยวชาวไทยกับ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือนของนักท่องเที่ยวโดยภาพรวมพบว่ามีความสัมพันธ์กับปัจจัยจูงใจ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

3.1 เพศ มีความสัมพันธ์กับปัจจัยจูงใจในการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยด้านสังคมและวัฒนธรรม แต่เพศไม่มีความสัมพันธ์ในด้านแหล่งท่องเที่ยว ด้านเศรษฐกิจ ด้านภูมิศาสตร์ ด้านประชาสัมพันธ ด้านกฎหมาย และปัจจัยสนับสนุนอื่นๆ เช่น การผ่านแดนบริษัทนำเที่ยวที่มีการประชาสัมพันธให้ทราบ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

3.2 อายุ มีความสัมพันธ์กับปัจจัยจูงใจในการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยทุกด้าน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

3.3 สถานภาพ มีความสัมพันธ์กับปัจจัยจูงใจในการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในด้านแหล่งท่องเที่ยว ด้านภูมิศาสตร์ ด้านประชาสัมพันธ และด้านกฎหมาย แต่สถานภาพไม่มีความสัมพันธ์กับปัจจัยจูงใจในการเดินทางไปท่องเที่ยวในด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคมและวัฒนธรรมและปัจจัยสนับสนุนอื่นๆ

3.4 ระดับการศึกษา มีความสัมพันธ์กับปัจจัยจูงใจในการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทย ในด้านแหล่งท่องเที่ยว ด้านภูมิศาสตร์ ด้านประชาสัมพันธ ด้านกฎหมาย และปัจจัยสนับสนุนอื่นๆ แต่ระดับการศึกษาไม่สัมพันธ์กับปัจจัยจูงใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยในด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคมและวัฒนธรรม ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

3.5 อาชีพ มีความสัมพันธ์กับปัจจัยจูงใจในการเดินทางไปท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในด้านแหล่งท่องเที่ยว ด้านภูมิศาสตร์ ด้านสังคมและวัฒนธรรมด้านประชาสัมพันธ ด้านกฎหมาย และไม่สัมพันธ์กับปัจจัยจูงใจในการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทย ในด้านเศรษฐกิจ และปัจจัยสนับสนุนอื่นๆ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

3.6 รายได้ต่อเดือน ของนักท่องเที่ยว มีความสัมพันธ์ กับปัจจัยจูงใจในการเดินทาง ของนักท่องเที่ยวชาวไทยในด้าน แหล่งท่องเที่ยว ด้านภูมิศาสตร์ ด้านสังคมและวัฒนธรรม ด้านประชาสัมพันธ ด้านกฎหมาย และปัจจัยสนับสนุนอื่นๆ ไม่มีความสัมพันธ์กับปัจจัยจูงใจในการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในด้านเศรษฐกิจที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

4. ปัญหาและอุปสรรคในการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในการเดินทางไปต่างประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวและประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตย

ประชาชนเวียดนาม ได้แก่ ปัญหาด้านการเดินทางที่ลำบาก และใช้เวลานาน เนื่องจากถนนไม่ดี
ปัญหาของการเข้าถึงการท่องเที่ยวที่ไม่สะดวก ขาดสิ่งอำนวยความสะดวกและราคาสินค้าบางแห่ง
แพงเกินไป

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
Briham Rajabhat University

TITLE	Thai Tourists' Persuasive Factors in Traveling Abroad: A Case Study of Laos and Vietnam		
AUTHOR	Priyanan Silasirichot		
ADVISORS	Associate Professor Dr. Chureeporn Chantarapanich		Thesis Advisor
	Assistant Professor Dr. Alai Chantarapanich		Co-advisor
	Assistant Professor Supatra Rakkamsin		Co-advisor
DEGREE	Master of Business Administration	MAJOR	General Management
SCHOOL	Buriram Rajabhat University	YEAR	2010

ABSTRACT

The purposes of this research were to study Thai tourists' persuasive factors in traveling abroad and to find out the relationship between persuasive factors in traveling to Laos and Vietnam in accordingly to the characteristics of population, problems and obstacles on traveling to Lao People's Democratic Republic and Socialist Republic of Vietnam. The subjects in this research comprised 400 Thai tourists who traveled through Chongmek Immigration, Ubonratchathani Province, Thai-Lao Friendship Bridge Immigration (1) Nongkhai Province, and Thai-Lao Friendship Bridge Immigration (2) Mukdahan Province. The instrument used in collecting data was a questionnaire and the statistics used for data analysis were percentage, mean, and standard deviation, and the hypothesis was tested by Chi-square.

The results of this study were as follows:

1. Tourists mostly took 3-7 days for the longest traveling and others spent less than 3 days. Their average expenses per traveling were about 5,000-10,000 Baht and they were likely to travel in study tour group and mostly intended to go for a relaxing holiday.

2. The results of Thai tourists' persuasive factors in traveling to Laos and Vietnam as a whole were at "much" levels. When considering at each aspect, it was found that public relation was at 'most' persuasively significant level and the rest aspects were at "much" significant levels.

3. The relationship between Thai tourists' persuasive factors in traveling to Laos and Vietnam according to gender, age, status, educational level, occupation and tourists' income per month as a whole was found that there had the relationship with persuasive factors. When considering at each aspect, it was found that:

3.1 Gender was related to Thai tourists' persuasive factors in traveling in the aspects of society and culture at the statistically significant difference level of .05. In contrast, it was not related in the aspects of tourist attraction, economy, geography, public relation, law and other supporting factors such as the check-point pass that was informed by tourist agencies.

3.2 Age was related to Thai tourists' persuasive factors in traveling in all aspects at the statistically significant difference level of .05.

3.3 Status was related to Thai tourists' persuasive factors in travelling in the aspects of tourist attraction, geography, public relation, and law while the aspects of persuasive factors in travelling in economy, society and culture and other supporting factors were not related.

3.4 Educational level was related to Thai tourists' persuasive factors in travelling in the aspects of tourist attraction, geography, public relation, law and other supporting factors at the statistically significant difference level of .05; where as, the aspects of economy, society and culture were not related.

3.5 Occupation was related to Thai tourists' persuasive factors in travelling in the aspects of tourist attraction, geography, society and culture, public relation and law at the statistically significant level of .05 but the aspects of economy and other supporting factors were not related.

3.6 Tourists' monthly income was related to Thai tourists' persuasive factors in traveling in the aspects of tourist attraction, geography, society and culture, public relation, law and other supporting factors at the statistically significant difference level of .05 but the aspect of economy was not related.

4. Thai tourists' problems and obstacles on traveling to Laos and Vietnam were taking a long time for traveling and roads were not good. It was difficult to get to tourist attractions. It was lack of facilities and products were expensive in some tourist attractions.

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	2
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
สมมติฐานในการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยว.....	6
พฤติกรรมการท่องเที่ยว.....	19
ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับประเทศไทย.....	29
ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับประเทศเวียดนาม.....	43
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	55
งานวิจัยในประเทศ.....	55
งานวิจัยต่างประเทศ.....	59
กรอบความคิดในการวิจัย.....	61
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	62
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	62
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	62
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	64
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	64
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	65

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	66
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	66
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	66
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	84
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	84
สมมติฐานการวิจัย.....	84
วิธีดำเนินการวิจัย.....	85
สรุปผลการวิจัย.....	85
อภิปรายผล.....	88
ข้อเสนอแนะ.....	89
บรรณานุกรม.....	91
ภาคผนวก.....	95
ภาคผนวก ก หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ แบบสอบถามเครื่องมือวิจัย.....	96
ภาคผนวก ข แบบสอบถามเพื่อการวิจัย.....	100
ภาคผนวก ค ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม.....	107
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	109

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	67
2 จำนวนและร้อยละของประเทศที่กลุ่มตัวอย่างเคยเดินทางไปเที่ยว.....	69
3 จำนวนและร้อยละของวันเฉลี่ยที่เดินทางไปท่องเที่ยว.....	70
4 จำนวนและค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งที่เดินทางไปเที่ยว.....	70
5 จำนวนและร้อยละของการเดินทางกับบุคคลอื่น.....	71
6 จำนวนและร้อยละของวัตถุประสงค์ในการเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศ.....	72
7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยในการท่องเที่ยวต่างประเทศของ นักท่องเที่ยวชาวไทยกรณีศึกษาประเทศลาวและเวียดนาม โดยภาพรวมและรายด้าน..	73
8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยในการท่องเที่ยวต่างประเทศของ นักท่องเที่ยวชาวไทยกรณีศึกษาประเทศลาวและเวียดนาม ด้านแหล่งท่องเที่ยว.....	74
9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยในการท่องเที่ยวต่างประเทศของ นักท่องเที่ยวชาวไทยกรณีศึกษาประเทศลาวและเวียดนาม ด้านเศรษฐกิจ.....	75
10 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยในการท่องเที่ยวต่างประเทศของ นักท่องเที่ยวชาวไทยกรณีศึกษาประเทศลาวและเวียดนาม ด้านภูมิศาสตร์.....	76
11 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยในการท่องเที่ยวต่างประเทศของ นักท่องเที่ยวชาวไทยกรณีศึกษาประเทศลาวและเวียดนาม ด้านสังคมและวัฒนธรรม..	77
12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยในการท่องเที่ยวต่างประเทศของ นักท่องเที่ยวชาวไทยกรณีศึกษาประเทศลาวและเวียดนาม ด้านประชาสัมพันธ์.....	78
13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยในการท่องเที่ยวต่างประเทศของ นักท่องเที่ยวชาวไทยกรณีศึกษาประเทศลาวและเวียดนาม ด้านกฎหมาย.....	79
14 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยในการท่องเที่ยวต่างประเทศของ นักท่องเที่ยวชาวไทยกรณีศึกษาประเทศลาวและเวียดนาม ด้านปัจจัยสนับสนุนอื่นๆ..	80
15 ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะประชากรและปัจจัยจูงใจที่มีผลต่อการเดินทาง ท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทยกรณีศึกษาประเทศลาวและเวียดนาม..	81

สารบัญภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	61
-----------------------------	----

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
Briham Rajabhat University

ประกาศคุณูปการ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้โดยได้รับความอนุเคราะห์จากบุคคลหลายฝ่าย ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.จूरีพร จันทรพัณนินท์ ประธานกรรมการที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อาทิตย์ จันทรพัณนินท์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุพัตรา รักการศิลป์ กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สมศักดิ์ จีวัฒนา และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พัทธินทร ศิริอำพันธ์กุล กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ที่กรุณาช่วยเหลือให้คำปรึกษา แนะนำ ตรวจสอบแก้ไข ข้อบกพร่องตั้งแต่ต้นจนสำเร็จเรียบร้อย และขอขอบคุณบัณฑิตวิทยาลัยที่ได้เอื้ออำนวยความสะดวกและการประสานงานจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ท่าน คือ อาจารย์กระพิน ศรีงานอาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ คุณอภิชาติ อรัญญิก รองผู้อำนวยการสำนักงานการทองเที่ยวแห่งประเทศไทย สาขา จังหวัดสุรินทร์ และอาจารย์รุ่งรัตน์ โสภา อาจารย์ประจำสาขาอุตสาหกรรมการทองเที่ยว คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบ และแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย กราบขอบพระคุณ คุณพ่อคุณแม่และครอบครัวที่ให้การสนับสนุนรวมทั้งส่งเสริมและให้กำลังใจตลอดระยะเวลาการศึกษา ขอขอบคุณการทองเที่ยวแห่งประเทศไทยและศูนย์วิจัยกสิกรรมคณาดนตรวจคนเข้าเมือง จังหวัดหนองคาย จังหวัดอุบลราชธานี และจังหวัดมุกดาหาร ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการเข้าเก็บข้อมูลในพื้นที่ ขอขอบคุณผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่าน ที่ได้ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัยในครั้งนี้และผู้ที่เกี่ยวข้องทุกท่าน

ประโยชน์และคุณค่าที่เกิดขึ้นจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณแต่บิดา มารดา ผู้ให้กำเนิดชีวิต บุรพจารย์ คณาจารย์ที่ได้อบรมสั่งสอนให้เป็นคนดี มีสติปัญญาที่ดี จึงได้ชื่อว่ามีบัณฑิต และเป็นความภาคภูมิใจทั้งต่อตนเอง ครอบครัว สังคมและประเทศชาติสืบต่อไป

ปริญนันท์ ศิลาศิริโชติ

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นธุรกิจการให้บริการที่มีบทบาทสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจและการพัฒนาประเทศในทุกทวีปทั่วโลก ซึ่งประเทศต่างๆ เล็งเห็นความสำคัญและประโยชน์ของการส่งเสริมการท่องเที่ยวทำให้ธุรกิจท่องเที่ยวเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว เนื่องจากอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวประกอบด้วยธุรกิจที่เกี่ยวข้องหลายประเภท ทั้งธุรกิจที่เกี่ยวข้องโดยตรง ได้แก่ ธุรกิจโรงแรม การขนส่ง ร้านอาหาร สินค้าที่ระลึก หรือผู้ประกอบการจัดนำเที่ยว สำหรับธุรกิจที่เกี่ยวข้องโดยอ้อม ได้แก่ ธุรกิจการก่อสร้าง โรงพยาบาล ร้านเสริมสวย เป็นต้น ธุรกิจเหล่านี้ต่างก็พยายามจัดหาสินค้าและบริการทางการท่องเที่ยวเพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวและสร้างความพึงพอใจเพื่อดึงดูดความต้องการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวให้เพิ่มมากขึ้น

สถานการณ์การท่องเที่ยวไทยมีการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วและเป็นอุตสาหกรรมที่นำเงินเข้าประเทศอันดับหนึ่งเมื่อเทียบกับอุตสาหกรรมอื่นๆ แต่ในขณะเดียวกันเงินตราของไทยก็ไหลออกนอกประเทศมากเช่นเดียวกัน เนื่องมาจากการเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศของคนไทยและยังมีแนวโน้มสูงขึ้นส่งผลให้ดุลการท่องเที่ยวของประเทศไทยมีแนวโน้มลดลง จากรายงาน สถานการณ์การท่องเที่ยวของศูนย์วิจัยกสิกรไทย (2550, 3-4) พบว่าจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางมาท่องเที่ยวประเทศไทยในปี 2550 มีประมาณ 14.74 ล้านคน ขยายตัวเพิ่มขึ้นร้อยละ 8.4 จากปี 2549 และสามารถสร้างรายได้จากการท่องเที่ยวประมาณ 5.47 แสนล้านบาท สำหรับนักท่องเที่ยวไทยที่เดินทางไปท่องเที่ยวต่างประเทศ ประมาณ 3.5 ล้านคน และมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ปี 2548 เป็นต้นมาถึงแม้สถานการณ์ทางเศรษฐกิจจะอยู่ในช่วงวิกฤติและมีการรณรงค์ให้คนไทยท่องเที่ยวในประเทศเป็นอย่างมากแต่นักท่องเที่ยวชาวไทยก็ยังนิยมเดินทางท่องเที่ยวในต่างประเทศ ทำให้เกิดการไหลของเงินตราออกนอกประเทศคิดเป็นมูลค่าประมาณ 8.2 หมื่นล้านบาท การรายงานการท่องเที่ยวของไทยของปี 2550 พบว่า การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2550, 69-73) การเดินทางไปท่องเที่ยวในต่างประเทศของนักท่องเที่ยวไทยนิยมเดินทางไปในแถบ ยุโรป อเมริกา และภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มากที่สุด จากข้อมูลการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยพบว่าประเทศจุดหมายปลายทางในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่คนไทยนิยมเดินทางไปท่องเที่ยวมากขึ้นที่เป็น

ประเทศเพื่อนบ้านของไทยเรียงลำดับความนิยมของนักท่องเที่ยว ได้แก่ ประเทศมาเลเซีย ลาว จีน สิงคโปร์ ญี่ปุ่น ฮองกง ไต้หวัน เวียดนาม และ กัมพูชา การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2550, 5)

จากกรอบนโยบายของคณะกรรมการการท่องเที่ยว พ.ศ 2550 – 2554 ได้กำหนดนโยบายและแผนการตลาดการท่องเที่ยวไทยไว้หลายประเด็น ประเด็นที่สำคัญคือ ส่งเสริมให้การท่องเที่ยวมีบทบาทในการช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนทั่วทุกภูมิภาคของไทยและเป็นเครื่องมือสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ การสร้างงานและช่วยเพิ่มรายได้ให้กับประเทศ นอกจากนี้ยังส่งเสริมการเดินทางท่องเที่ยวเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้าน ในการทำการตลาดร่วมกัน เพื่อกระตุ้นให้เกิดการเดินทางท่องเที่ยวทั้งภายในภูมิภาคและภายนอกภูมิภาคอันจะนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวที่ได้มาตรฐานร่วมกันอย่างเป็นระบบ (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2552, 1) ประเทศลาวและเวียดนาม เป็นประเทศเพื่อนบ้านของไทยที่มีแหล่งท่องเที่ยวทั้งทางธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมและประเพณีที่น่าสนใจมีความสะดวกในการเดินทางท่องเที่ยว จึงพบว่า มีนักท่องเที่ยวชาวไทยเดินทางไปท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก โดยในปี พ.ศ. 2550 มีนักท่องเที่ยวเข้าไปท่องเที่ยวในประเทศลาว จำนวน 891,448 คน และประเทศเวียดนาม จำนวน 250,000 คน (สถานการณ์การท่องเที่ยว, 2551)

จากข้อมูลดังกล่าวจะเห็นว่าคนไทยนิยมไปเที่ยวในประเทศลาวและเวียดนามเป็นจำนวนมาก และในฐานะผู้วิจัยเป็นผู้ประกอบกิจการธุรกิจนำเที่ยวในจังหวัดศรีสะเกษ และส่วนใหญ่ให้บริการนักท่องเที่ยวในเขตอีสานใต้ นอกจากนี้ประกอบกับนักท่องเที่ยวที่มาใช้บริการของบริษัท นิยมเดินทางไปท่องเที่ยวในประเทศเพื่อนบ้านได้แก่ประเทศลาวและเวียดนามมากกว่าประเทศอื่น ๆ จึงสนใจที่จะศึกษาว่าอะไรเป็นปัจจัยจูงใจในการท่องเที่ยวประเทศลาวและเวียดนาม ทั้งนี้เพื่อจะได้นำผลการวิจัยเพื่อไปใช้ประโยชน์ในการประกอบกิจการท่องเที่ยวให้มีประสิทธิภาพต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยจูงใจในการท่องเที่ยวประเทศลาวและเวียดนาม ของนักท่องเที่ยวชาวไทย
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยจูงใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยในการท่องเที่ยวประเทศลาวและเวียดนาม ตามลักษณะทางประชากร
3. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการท่องเที่ยวประเทศ ลาวและเวียดนามของนักท่องเที่ยวชาวไทย

ความสำคัญของการวิจัย

1. ทำให้ทราบระดับความสำคัญของปัจจัยจูงใจในการท่องเที่ยวประเทศลาวและเวียดนามของนักท่องเที่ยวชาวไทย
2. ทำให้ทราบความสัมพันธ์ ระหว่างปัจจัยจูงใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยในการท่องเที่ยวประเทศลาวและเวียดนามตามลักษณะทางประชากร
3. ทำให้ทราบปัญหาและอุปสรรคในการท่องเที่ยวประเทศลาวและเวียดนามของนักท่องเที่ยวชาวไทย
4. ได้แนวทางการเชื่อมโยงระหว่างการท่องเที่ยวไทยการท่องเที่ยวในประเทศลาวและเวียดนาม

สมมติฐานในการวิจัย

เพศ อายุ สถานภาพ อาชีพ ระดับการศึกษา รายได้ต่อเดือนของนักท่องเที่ยวที่แตกต่างกันมีความสัมพันธ์กับปัจจัยจูงใจในการไปท่องเที่ยวประเทศลาวและเวียดนามต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. พื้นที่ที่ศึกษา

พื้นที่ที่ใช้ในการศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยจูงใจในการท่องเที่ยวประเทศลาวและเวียดนาม ได้แก่จังหวัด อุบลราชธานี คือ ค่ายตรวจคนเข้าเมืองช่องเม็ก จังหวัดหนองคาย ค่ายตรวจคนเข้าเมืองสะพานมิตรภาพไทย-ลาว (1) และจังหวัดมุกดาหารค่ายตรวจคนเข้าเมืองสะพานมิตรภาพไทย-ลาว (2)

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางไปท่องเที่ยวประเทศลาว และเวียดนาม โดยกำหนดเฉพาะประชากรที่เดินทางผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองช่องเม็ก จังหวัดหนองคาย ค่ายตรวจคนเข้าเมืองสะพานมิตรภาพไทย-ลาว (1) และจังหวัดมุกดาหาร ค่ายตรวจคนเข้าเมืองสะพานมิตรภาพไทย-ลาว (2)

2.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางท่องเที่ยวประเทศลาว และเวียดนาม ที่เดินทางผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองขาออกด่านตรวจคนเข้าเมืองช่องเม็ก จังหวัด

หนองคาย ดำเนินการตรวจคนเข้าเมืองสะพานมิตรภาพไทย-ลาว (1) และจังหวัดมุกดาหารดำเนินการตรวจคนเข้าเมืองสะพานมิตรภาพไทย-ลาว (2) ในช่วงเดือนมกราคม - เดือนเมษายน พ.ศ. 2552 จำนวน 400 คน โดยวิธีสะดวก (Convenience Sampling)

3. ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษา

ในการศึกษาครั้งนี้ใช้ระยะเวลาในการศึกษาดังแต่เดือนมกราคมถึงเดือนเมษายน พ.ศ. 2552

4. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

4.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ย ต่อเดือน

4.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ปัจจัยจูงใจในการท่องเที่ยว ด้านเศรษฐกิจ แหล่งท่องเที่ยว กฎหมาย วัฒนธรรมและสังคม ด้านภูมิศาสตร์ ด้านราคา การประชาสัมพันธ์ และปัจจัยสนับสนุนอื่น ๆ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. นักท่องเที่ยว หมายถึง คนไทยที่กำลังจะเดินทางไปท่องเที่ยวประเทศลาว และเวียดนาม โดยเดินทางผ่านจังหวัดอุบลราชธานี คือ ดำเนินการตรวจคนเข้าเมืองช่องเม็ก จังหวัดหนองคาย ดำเนินการตรวจคนเข้าเมืองสะพานมิตรภาพไทย-ลาว (1) และจังหวัดมุกดาหารดำเนินการตรวจคนเข้าเมืองสะพานมิตรภาพไทย-ลาว (2)

2. ปัจจัยจูงใจที่มีผลในการตัดสินใจในการท่องเที่ยว หมายถึง สาเหตุที่ทำให้ นักท่องเที่ยวเดินทางไปท่องเที่ยวประเทศลาวและเวียดนาม ได้แก่ ด้านเศรษฐกิจ แหล่งท่องเที่ยว กฎหมาย วัฒนธรรมและสังคม ภูมิศาสตร์ ราคา การประชาสัมพันธ์ และปัจจัยสนับสนุนอื่น ๆ

3. ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ หมายถึง สภาพเศรษฐกิจของประเทศ ที่เป็นจุดหมายปลายทางที่จะท่องเที่ยว และประเทศของนักท่องเที่ยวเอง เช่น ค่าครองชีพ ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยว อัตราการแลกเปลี่ยนเงินตรา ที่ดึงดูดให้นักท่องเที่ยวชาวไทย ตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยวประเทศลาวและเวียดนาม

4. ปัจจัยด้านแหล่งท่องเที่ยว หมายถึง สิ่งดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวมาเยี่ยมชมเยือนประเทศลาวและเวียดนาม ทั้งที่เกิดขึ้นเองโดยธรรมชาติ และที่มนุษย์สร้างขึ้น รวมทั้งความมีชื่อเสียงและภาพพจน์ที่ดีของแหล่งท่องเที่ยว นั้น ๆ สิ่งดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้น

ได้แก่ พิพิธภัณฑสถาน อนุสาวรีย์ อนุสรณ์สถาน โบราณสถาน โบราณวัตถุ อุทยานประวัติศาสตร์ ชุมชนโบราณ เป็นต้น และ แหล่งท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นเองโดยธรรมชาติ ได้แก่ ภูเขา น้ำตก ถ้ำ น้ำพุร้อน ทะเล เกาะแก่ง เป็นต้น

5. **ปัจจัยด้านกฎหมาย** หมายถึง ระเบียบและข้อบังคับเกี่ยวกับการท่องเที่ยว เช่น รัฐบาล อำนาจความสะดวกด้านเอกสาร การยกเว้นวีซ่า และหนังสือเดินทางของประเทศลาวและ เวียดนามให้กับนักท่องเที่ยวชาวไทย

6. **ปัจจัยด้านวัฒนธรรมและสังคม** หมายถึง ลักษณะการดำรงชีวิตของผู้คนในท้องถิ่น ของประเทศลาวและเวียดนาม ได้แก่ วิถีชีวิต ความเป็นอยู่ ความเชื่อ ศาสนา และเทศกาลงาน ประเพณีของท้องถิ่น ทำให้นักท่องเที่ยวชาวไทยอยากพบเห็น หรืออยากไปสัมผัส

7. **ปัจจัยด้านภูมิศาสตร์** หมายถึง ลักษณะของภูมิประเทศลาวและเวียดนามที่แตกต่าง กัน ได้แก่ ภูมิอากาศ สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ ที่ดึงดูดให้นักท่องเที่ยวอยากเดินทาง ท่องเที่ยว

8. **ปัจจัยด้านราคา** หมายถึง งบประมาณเพื่อใช้จ่ายในการเดินทาง ท่องเที่ยวในประเทศไทยกับค่าใช้จ่ายที่ไปท่องเที่ยวประเทศลาวและเวียดนาม ที่เป็นสิ่งดึงดูดให้ตัดสินใจเดินทาง ท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทย

9. **ปัจจัยด้านการประชาสัมพันธ์** หมายถึง ข้อมูลข่าวสารจากสื่อทุกประเภท ของ ประเทศลาวและเวียดนามรวมทั้งประเทศไทยที่ส่งเสริมการท่องเที่ยว ได้แก่ บุคคลที่เคยไป เที่ยวมาแล้วหรือ จากการโฆษณาของบริษัทนำเที่ยว การประชาสัมพันธ์จาก สื่อมวลชนแขนง อื่น ได้แก่ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ วิทยุ สิ่งพิมพ์ แผ่นพับ ใบปลิว บริษัททัวร์ และ อินเทอร์เน็ต โดยเฉพาะด้านการท่องเที่ยว ที่สร้างความน่าเชื่อถือและเพิ่มความมั่นใจให้กับ นักท่องเที่ยวชาวไทยในการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยวประเทศลาว และเวียดนาม

10. **ปัจจัยสนับสนุนอื่นๆ** หมายถึง ความสะดวกในการเดินทาง ขั้นตอนการผ่านแดน ระยะเวลาที่ท่องเที่ยว และการจัดการส่งเสริมการขายของบริษัทนำเที่ยว เป็นต้น

11. **ลักษณะทางประชากร** หมายถึง เพศ อายุ สถานภาพ อาชีพ ระดับการศึกษา และ รายได้ต่อเดือนของนักท่องเที่ยว

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาปัจจัยจูงใจในการท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย: กรณีศึกษา
ประเทศลาวและเวียดนาม ผู้วิจัยได้นำเสนอเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามลำดับดังต่อไปนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยว
 - 1.1 ความหมาย ของการท่องเที่ยว
 - 1.2 บทบาทและความสำคัญของการท่องเที่ยว
 - 1.3 ผลกระทบการท่องเที่ยว
 - 1.4 องค์ประกอบการท่องเที่ยว
2. พฤติกรรมการท่องเที่ยว
 - 2.1 แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมการท่องเที่ยว
 - 2.2 องค์ประกอบของพฤติกรรมการท่องเที่ยว
 - 2.3 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยว
 - 2.4 ปัจจัยที่ก่อให้เกิดการเดินทางท่องเที่ยว
 - 2.5 ปัจจัยในการเลือกซื้อผลิตภัณฑ์ทางท่องเที่ยว
3. ปัจจัยจูงใจของนักท่องเที่ยว
4. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับประเทศลาว
5. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับประเทศเวียดนาม
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 6.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 6.2 งานวิจัยต่างประเทศ
7. กรอบแนวคิดในการวิจัย

แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวเป็นอีกอุตสาหกรรมหนึ่งที่ทำรายได้ให้กับประเทศ ยิ่งวิทยาการ
ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสมัยใหม่มีมากเท่าใด การเดินทางยิ่งสะดวกรวดเร็วและทำให้มีหลาย
เส้นทาง ทำให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีบทบาทกับเศรษฐกิจและสังคมโลกมากขึ้นเท่านั้น

ความหมายของการท่องเที่ยว

เกี่ยวกับความหมายของการท่องเที่ยว ได้มีผู้ให้ความหมายไว้หลายท่าน ดังนี้
องค์การการท่องเที่ยวโลก (2548, 20) ได้ให้ความหมายของการท่องเที่ยวไว้ว่าการ
ท่องเที่ยว หมายถึง การเดินทางจากถิ่นที่อยู่ประจำไปยังสถานที่อื่นที่เป็นจุดหมายปลายทางที่ไม่ใช่
ที่อยู่ประจำหรือที่ทำงาน โดยสมัครใจไม่ใช่เป็นการไปเพื่อหารายได้เป็นเวลาชั่วคราวโดยไม่น้อย
กว่า 24 ชั่วโมง แต่ไม่เกิน 90 วัน

ชาญวิทย์ เกษตรศิริ (2540, 8) กล่าวว่า การท่องเที่ยว หมายถึง การเดินทางเพื่อ
ความสราญใจ ทำให้คนเพลิดเพลิน เป็นการเปิดโลกทัศน์ให้กว้างขึ้น หรือผู้เดินทางอาจมีเหตุผลใน
การเดินทางแตกต่างกันออกไป เช่น การเดินทางเพื่อพักผ่อน เพื่อรักษาสุขภาพ เดินทางเพื่อเยี่ยม
ญาติ เดินทางเพื่อการกีฬา เป็นต้น การท่องเที่ยวทำให้คนรับรู้และสัมผัสกับสิ่งแปลกใหม่ที่
แตกต่างไปจากการดำเนินชีวิตอันเป็นปกติ ก่อให้เกิดความรู้และการติดต่อสื่อสาร อันจะนำไปสู่
สันติสุขในการอยู่ร่วมกันทั้งในปัจจุบันและอนาคต

นิตา ชัชกุล (2550, 2) กล่าวว่า การท่องเที่ยว หมายถึง กิจกรรมการเดินทางจากจุด
หนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่ง ซึ่งนับตั้งแต่จุดเริ่มต้นจนถึงปลายทาง จะต้องประกอบด้วยปัจจัย สามประการ
เป็นอย่างน้อยคือ การเดินทาง การพักค้างแรม และการกินอาหารนอกบ้านและ จะต้องเป็นการ
ท่องเที่ยวที่มีเงื่อนไขตามหลักสากล คือ ต้องเป็นการเดินทางจากที่อยู่อาศัยปกติไปยังที่อื่นเป็นการ
ชั่วคราว ต้องเป็นการเดินทางโดยสมัครใจ และต้องเป็นการเดินทางด้วยวัตถุประสงค์ใด ๆ ก็ตามที่
ไม่ใช่เพื่อประกอบอาชีพ หรือ หารายได้ในกรณีนั้น

จากแนวคิดและความหมายเกี่ยวกับการท่องเที่ยว สามารถสรุปได้ว่า การท่องเที่ยว
หมายถึง การเดินทางเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ เพื่อหาความสุข เพื่อศึกษาหาความรู้ เพื่อติดต่อธุรกิจ
เพื่อการประชุมสัมมนา เพื่อการศาสนา เพื่อติดต่อธุรกิจ ตลอดจนการเยี่ยมญาติ โดยที่ไม่มีรายได้
เกิดขึ้นจากการเดินทางในแต่ละครั้ง

บทบาทและความสำคัญของการท่องเที่ยว

ในปัจจุบัน การท่องเที่ยวมีบทบาทและความสำคัญในหลายๆ ด้านไม่ว่าจะเป็น ด้าน
เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม และการเมือง องค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
(2550, 29) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

บทบาทและความสำคัญทางด้านเศรษฐกิจ

1. ก่อให้เกิดรายได้เพิ่มมากขึ้น เพราะนักท่องเที่ยวทั้งในและต่างประเทศมีส่วนช่วยให้
ประเทศมีรายได้ โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวต่างประเทศ ที่มีรายได้ในรูปของเงินตราต่างประเทศ

ซึ่งมีผลทำให้ดุลการชำระเงินในประเทศดีขึ้นส่งผลให้เกิดสภาพคล่อง ซึ่งสามารถนำเงินเหล่านั้นมาพัฒนาประเทศให้ทัดเทียมประเทศเพื่อนบ้านได้

2. การท่องเที่ยวช่วยขจัดความว่างงานให้น้อยลง เนื่องจากเกิดการลงทุน การสร้างงาน สร้างอาชีพ ทำให้เกิดรายได้เข้าสู่ท้องถิ่น ชุมชน ประเทศชาติทั้งทางตรงและทางอ้อมเป็นการลดอัตราการว่างงานทำให้ประชากรมีรายได้เพิ่มมากขึ้น ซึ่งมีผลให้รัฐบาลมีรายได้ประเภทภาษีอากรต่าง ๆ เพิ่มขึ้นอีกด้วย

3. ก่อให้เกิดการสร้างสรรคความเจริญไปสู่ภูมิภาคต่าง ๆ กระจายการลงทุนไปสู่ภูมิภาคมากขึ้น โดยอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นตัวทำให้เกิดการลงทุนในหมวดอุตสาหกรรมอื่น ๆ รวมทั้งการพัฒนาภูมิภาคของรัฐบาลในด้านโครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภค ถนนหนทาง การประปา ไฟฟ้าและการติดต่อสื่อสาร

บทบาทและความสำคัญด้านสังคมและวัฒนธรรม

1. การท่องเที่ยวมีส่วนในการส่งเสริมความสัมพันธ์ ก่อให้เกิดสันติภาพ ความเป็นมิตรไมตรี ความเข้าใจอันดีระหว่างเจ้าของประเทศและผู้มาเยือน สร้างความสามัคคีของคนในประเทศ มีการเดินทางไปมาหาสู่กันและพบปะทำความรู้จักกัน

2. การท่องเที่ยวช่วยขจัดปัญหาความแตกต่างระหว่างเมืองกับชนบท ช่วยจัดการเคลื่อนย้ายอพยพเข้ามาหางานทำหรือเสียดังในเมืองใหญ่ๆ ของประชาชนในชนบท

3. ช่วยให้สภาพแวดล้อมของท้องถิ่นดีขึ้น เพราะต้องอนุรักษ์ ฟื้นฟู และเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ประเพณีที่ดั้งเดิมดั้งเดิมของชุมชน และบำรุงรักษาสภาพแวดล้อม ก่อให้เกิดความเป็นอยู่ที่ดีในพื้นที่ทางการท่องเที่ยว นอกจากนี้ยังช่วยป้องกันแก้ไขปัญหาต่าง ๆ เช่น ปัญหาความสกปรก ความเสื่อมโทรม ความไม่ปลอดภัย ไม่สะดวกและทำให้คนในสังคมมีความสุนทรียภาพของชีวิตที่ดีขึ้น

4. ช่วยให้ประชาชนรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ในการผลิตและประดิษฐ์ สิ่งของเครื่องใช้ ในรูปของสินค้าพื้นเมือง ของที่ระลึก เป็นอาชีพเสริม เป็นการหารายได้จุนเจือครอบครัวเพิ่มขึ้น

5. ส่งเสริมให้ประชาชนเห็นความสำคัญของศิลปวัฒนธรรมประเพณีของตน ช่วยกันอนุรักษ์และรักษาความเป็นเอกลักษณ์ของชาติ เช่น ความเป็นมิตรไมตรีของคนไทย ได้แก่ การต้อนรับด้วยการไหว้ การช่วยเหลือเกื้อกูล ความมีน้ำใจ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เป็นต้น

บทบาทและความสำคัญที่มีต่อการเมือง

การท่องเที่ยวช่วยสร้างความสัมพันธ์ ระหว่างประเทศ ในระดับประเทศ ระดับภูมิภาค และระดับโลก การท่องเที่ยวมีความสำคัญอย่างมาก จึงมีองค์กรต่าง ๆ ที่ให้การส่งเสริมและมีการพัฒนาการท่องเที่ยว รวมทั้งมีการให้ความร่วมมือช่วยเหลือซึ่งกันและกันทั้งในด้านการเงิน การวิจัย การพัฒนาร่วมมือกัน มีการประชุมร่วมกันระหว่างประเทศอยู่เสมอ

วัตถุประสงค์ของการท่องเที่ยวโดยทั่วไปมีดังนี้

1. การเดินทางท่องเที่ยวเพื่อ การันทนาการ และการพักผ่อน เช่น การไปพักผ่อนตามสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ได้แก่ ชายทะเล ภูเขา น้ำตก เป็นต้น

- 1.1 การเดินทางท่องเที่ยวเพื่อบำเหน็จกิจกรรมทางศาสนา
- 1.2 การเดินทางท่องเที่ยวเพื่อเยี่ยมญาติและเยี่ยมเพื่อน
- 1.3 การเดินทางท่องเที่ยวเพื่อติดตามธุรกิจและประชุมสัมมนา
- 1.4 การเดินทางท่องเที่ยวเพื่อการศึกษา
- 1.5 การเดินทางท่องเที่ยวเพื่อการแข่งขันกีฬา
- 1.6 การเดินทางท่องเที่ยวเพื่อรักษาสุขภาพ

ผลกระทบของการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวถึงแม้ว่าจะให้ประโยชน์ด้านเศรษฐกิจ สังคม และด้านอื่น ๆ อีกมากมาย แต่อย่างไรก็ยังคงส่งผลกระทบต่อสภาวะแวดล้อมด้วยเช่นกัน ซึ่ง พงศธร เกษสำลี (2544, 11-13) ได้กล่าวถึงผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อสภาวะแวดล้อมในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ผลกระทบต่อสภาวะแวดล้อมทางกายภาพ
2. ผลกระทบต่อสภาวะแวดล้อมทางเศรษฐกิจ
3. ผลกระทบต่อสภาวะแวดล้อมทางสังคม
4. ผลกระทบต่อสภาวะแวดล้อมทางวัฒนธรรม

ผลกระทบต่อสภาวะแวดล้อมทางกายภาพ

ผลกระทบของการท่องเที่ยวที่มีต่อสภาวะแวดล้อมทางกายภาพ แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. สภาวะแวดล้อมทางกายภาพที่มีอยู่ตามธรรมชาติ ได้แก่ ภูเขา ป่าไม้ ชายหาด ทะเล แม่น้ำและถ้ำ เป็นต้น
2. สภาวะแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้น ได้แก่ ศิลปกรรม สถาปัตยกรรม โบราณวัตถุสถานและสิ่งก่อสร้างสำคัญต่าง ๆ

สภาวะแวดล้อมทางกายภาพเป็นทรัพยากรการท่องเที่ยว ที่สำคัญต่ออุตสาหกรรม การท่องเที่ยว เพราะเป็นวัตถุดิบที่ต้องนำไปผลิตวัตถุดิบทางการท่องเที่ยว เช่น การสร้างที่พักแรม บนสถานที่ธรรมชาติบริสุทธิ์ การตัดไม้เพื่อนำไปใช้ในการก่อสร้าง เป็นต้น และยังเป็นวัตถุดิบที่ไม่มีการปรุงแต่ง ก็สามารถนำไปขายเป็นสินค้าหรือบริการได้ทันที เช่น ความมหัศจรรย์ของท้องทะเล น้ำตก น้ำพุร้อน เป็นต้น

เมื่อมีการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวมากมายเพื่อรองรับปริมาณนักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น แหล่งท่องเที่ยวนั้นย่อมมีการใช้สภาวะแวดล้อมทางกายภาพมากที่สุด นั่นคือ สภาวะแวดล้อมทางกายภาพทั้งหลายถูกบั่นทอนลงทีละน้อย เช่น การทิ้งขยะ การก่อสร้างทั้งถนนหนทาง อาคารที่พัก เป็นการทำลายสภาวะแวดล้อมทางกายภาพ เพื่อการพัฒนา และทำลายด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ได้แก่ การเหยียบย่ำแหล่งโบราณสถาน และการก่อกองไฟและดับไม่สนิทก่อให้เกิดไฟป่า เป็นต้น

ผลกระทบต่อสภาวะแวดล้อมทางเศรษฐกิจ

ผลกระทบของการท่องเที่ยวที่มีต่อสภาวะแวดล้อมทางเศรษฐกิจ ที่สำคัญ คือ

1. ผลกระทบต่อชีวิตความเป็นอยู่ที่มีค่าครองชีพสูงขึ้น ในแหล่งท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวนิยมไปเที่ยวมาก ผลกระทบดังกล่าวก่อให้เกิดปัญหาภาวะเงินเฟ้อ ปัญหาสังคม ปัญหาอาชญากรรม
2. ผลกระทบต่อการจ้างงาน อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานคนเป็นส่วนใหญ่ และบางครั้งความต้องการแรงงานทุกระดับ ดังนั้นในบางพื้นที่จึงขาดแคลนแรงงาน ค่าจ้างสูงขึ้น ก่อให้เกิดปัญหาเรื่องค่าแรง และผลเสียที่ตามมา คือ คุณภาพของบุคลากร ทำให้ต้นทุนการผลิตสูงขึ้น ราคาสินค้าและบริการก็สูงตามไปด้วย
3. ผลกระทบต่ออาชีพ เพราะมีการเปลี่ยนแปลงอาชีพและเกิดอาชีพใหม่ๆ ขึ้น เช่น ชาวประมงเปลี่ยนอาชีพไปเป็นพนักงานขับเรือ เป็นมัคคุเทศก์ จากชาวสวนก็หันไปผลิตสินค้าของที่ระลึก-หัตถกรรมแทน เป็นต้น

ผลกระทบต่อสภาวะแวดล้อมทางสังคม

ผลกระทบของการท่องเที่ยวที่มีต่อสภาวะแวดล้อมทางสังคม มีดังนี้คือ

1. ปัญหาอาชญากรรม เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมเมือง ความเหลื่อมล้ำทางสังคม และปัญหาแรงงานต่างด้าวที่หลั่งไหลเข้ามา ทำให้เกิดการข่มขู่ ปล้นจี้ หรือการขโมยทรัพย์สิน ประชาชนและนักท่องเที่ยว
2. ปัญหาโสเภณี หรือปัญหาเพศพาณิชย์ มีอยู่ทุกประเทศ และทำให้เกิดปัญหา ด้านอื่น ๆ ตามมา เช่น ปัญหาโรคเอดส์ ปัญหายาเสพติด ปัญหาความเสื่อมโทรมทางศีลธรรม และ ประเพณี

3. ปัญหาการหลอกลวงเอาर्डเอาเปรียบนักท่องเที่ยว ในสังคมที่แข่งขัน ทุกคนเอาแต่ได้ บางครั้งทำให้คนท้องถิ่นหรือบริษัทนำเที่ยวบางที่เอาเปรียบนักท่องเที่ยว เป็นต้น

4. ปัญหาความไม่เสมอภาคในมุ่งเน้นการพัฒนาเฉพาะพื้นที่ ภาครัฐบาลและภาคเอกชนต้องพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวที่มีผลตอบแทนสูงก่อนที่อื่น ๆ ทำให้ต้องดำเนินการในการนำระบบสาธารณูปโภค การสื่อสาร ต่าง ๆ เช่น ระบบไฟฟ้า ประปา โทรศัพท์และการสร้างถนน เป็นต้น เข้ามาดำเนินการก่อนทำให้ประชาชนเกิดการเปรียบเทียบความเสมอภาค

ผลกระทบต่อสถานะแวดล้อมทางวัฒนธรรม

ผลกระทบของการท่องเที่ยวที่มีต่อสถานะแวดล้อมทางวัฒนธรรม เกิดจากการเลียนแบบ แลกเปลี่ยนกับของนักท่องเที่ยว และ ผู้คนในท้องถิ่นท่องเที่ยว นั้น ซึ่งพอจะสรุปได้ดังนี้

1. ทำให้ค่านิยมเปลี่ยนไป เนื่องจกนักท่องเที่ยวที่มาเยือนนำเอาวัฒนธรรมของชาติตนเข้าไปในประเทศที่ตนเข้าไปท่องเที่ยวและผู้คนในท้องถิ่นมีการยอมรับวัฒนธรรมนั้นก็ทำให้พฤติกรรม ทักษะ ค่านิยม และการประพฤติปฏิบัติอาจเปลี่ยนไป เช่น การชอบรับประทานอาหารนอกร้าน เพราะการขยายตัวของร้านอาหารจานด่วน การทักทายด้วยการจับมือแทนการไหว้

2. ศิลปกรรมและสถาปัตยกรรม เนื่องจากอาชีพบางอาชีพที่เกี่ยวกับ ศิลปกรรมหรือสถาปัตยกรรมลดน้อยลง หรือสูญหายไป เช่น อาชีช่างทอง อาชีพช่างแกะสลักไม้ งานฝีมือ เพราะความต้องการในแบบศิลปะเปลี่ยนแปลงไป เป็นต้น

3. เกิดการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรม เทศกาล ประเพณี การท่องเที่ยวเป็นสาเหตุใหญ่ในการก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง เช่น แบบแผนวิถีชีวิตคนเมืองเปลี่ยนแปลงไป ระบบค่านิยมของคนในท้องถิ่นเปลี่ยนไป เป็นแบบการตามอย่าง หรือลอกเลียนแบบนักท่องเที่ยว และมีการบิดเบือนเปลี่ยนรูปแบบเพื่อเอาใจนักท่องเที่ยว เป็นต้น

องค์ประกอบของการท่องเที่ยว

ปัจจัยที่เป็นองค์ประกอบของการท่องเที่ยว ได้แก่ สิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยว การคมนาคมขนส่ง ที่พักแรม ร้านอาหารและภัตตาคาร บริการนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ ซึ่งการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2545, 15) ได้ให้รายละเอียดไว้ ดังนี้

1. สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว (ทรัพยากรหรือสินมรดกทางการท่องเที่ยว) มีอยู่ 3 ประเภท คือ

1.1 ประเภทธรรมชาติ ได้แก่ ภูเขา น้ำตก ลำธาร ทะเลทราย ทะเลสาบ เกาะ แก่ง น้ำพุร้อน บ่อน้ำแร่ร้อน เขตสงวนพันธุ์สัตว์ อุทยานแห่งชาติ วนอุทยาน สวนสัตว์เปิด สวนรุกขชาติ แหล่งน้ำจืด ห้วย หนอง คลอง บึง ปะการังและธรรมชาติใต้ทะเล

1.2 ประเภทประวัติศาสตร์ โบราณวัตถุและศาสนา ได้แก่ วัด โบราณสถาน อุทยานประวัติศาสตร์ ชุมชนโบราณ ศาสนสถาน อนุสาวรีย์ อนุสรณ์สถาน

1.3 ประเภทศิลปวัฒนธรรม ประเพณี และกิจกรรม ได้แก่ งานประเพณี ชีวิตความเป็นอยู่ วิถีชีวิตของคนในท้องถิ่น เช่น หมู่บ้าน ชาวเขา ชาวเล ศูนย์วัฒนธรรม สวนสนุก พิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำ

1.4 ประเภทเลียนแบบธรรมชาติ และสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้น เช่น สินค้าพื้นเมือง และแหล่งผลิตสินค้าพื้นเมือง กีฬาต่าง ๆ แหล่งบันเทิงต่าง ๆ ศูนย์การค้า โรงงานอุตสาหกรรม

2. การคมนาคมขนส่ง การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว โดยทั่วไปมี 3 ทาง ได้แก่

2.1 ทางบก มีการสร้างถนน การขยายเส้นทางเข้าไปสู่แหล่งท่องเที่ยว การจัดบริการสำหรับนักท่องเที่ยว เช่น รถนำเที่ยว รถเช่า เป็นต้น

2.2 ทางเรือ การสร้างท่าเรือและสิ่งอำนวยความสะดวกในการขึ้นลง การสร้างเรือแพทุกประเภท การจัดบริการขนส่งทางเรือ

2.3 ทางอากาศ การปรับปรุงเครื่องบินให้มีประสิทธิภาพในการขนส่งสูง ประหยัด และปลอดภัย การจัดเที่ยวบิน และที่นั่งสำหรับนักท่องเที่ยว และการจัดเที่ยวบินให้เพียงพอ การปรับปรุงอัตราค่าโดยสารให้น่าสนใจ

3. ที่พักแรม มีหลายประเภท หลายรูปแบบให้เลือก และได้มาตรฐานสากล

3.1 โรงแรม (และบังกะโลสำหรับนักท่องเที่ยว) มีการจัดระบบต่าง ๆ เพื่ออำนวยความสะดวกและบริการนักท่องเที่ยว เช่น บริการส่วนหน้า การจัดบริการอาหารเครื่องดื่ม บริการห้องพัก การจัดงานเลี้ยง การจัดการประชุมและนิทรรศการ การประชาสัมพันธ์ การจ้ดนันทนาการ และการบันเทิง เป็นต้น

3.2 ที่พักแรมประเภทอื่น ๆ เช่น เกสต์เฮ้าส์ หอพัก ที่ตั้งแคมป์ ที่พักในวัด เรือนแพ บ้านพักผ่อน คอนโดมิเนียม เป็นต้น

4. ร้านอาหารและภัตตาคาร มีการจัดแบ่งภัตตาคารออกเป็นประเภทต่าง ๆ ตามเกณฑ์ต่อไปนี้

4.1 เกณฑ์ตามลักษณะการให้บริการ เช่น แบบเสิร์ฟที่โต๊ะ แบบบุฟเฟต์ แบบตู้หยอดเหรียญอัตโนมัติ

4.2 เกณฑ์ตามบรรยากาศ เช่น สวนอาหาร ร้านอาหารริมทะเล เป็นต้น

4.3 เกณฑ์ตามความพิเศษ/เฉพาะของร้านอาหาร เช่น อาหารญี่ปุ่น อาหารไทย อาหารพื้นเมือง

4.4 เกณฑ์ตามสภาพของเจ้าของร้าน เช่น เป็นส่วนหนึ่งของโรงแรม หรือเอกเทศ หรือภัตตาคารในเครือ

5. บริการนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ ได้แก่

5.1 ผู้ประกอบธุรกิจการจ้ดนำเที่ยว

5.1.1 การจัดรายการนำเที่ยวเบ็ดเสร็จจัดให้ตัวแทนไปจำหน่าย

5.1.2 การจัดรายการนำเที่ยวต่าง ๆ สำหรับผู้สนใจเฉพาะเรื่องให้แก่องค์กร สถาบันวิชาชีพต่าง ๆ

5.1.3 การจ้ดนำเที่ยวเพื่อเป็นรางวัลให้แก่องค์กรต่าง ๆ และบริษัทผู้ผลิต

สินค้า

5.1.4 การบริการวางแผนการจัดประชุมในประเทศและนานาชาติ

5.2 ตัวแทนจำหน่ายการท่องเที่ยว

5.2.1 การจำหน่ายทัวร์ที่บริษัทจ้ดนำเที่ยวจัดตั้งขึ้น

5.2.2 เป็นตัวแทนจำหน่ายตัวโดยสารเดินทาง พาหนะทุกประเภท

5.2.3 เป็นตัวแทนสำรองห้องพัก โรงแรม และกิจกรรมบันเทิงต่าง ๆ

5.2.4 บริการจัดเอกสารการเดินทางต่าง ๆ

5.2.5 บริการต้อนรับและรับส่งนักท่องเที่ยวและให้คำแนะนำในด้านต่าง ๆ

ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

6. ร้านขายของที่ระลึกและสินค้าพื้นเมือง มีการผลิตสินค้าประเภทต่าง ๆ สำหรับจำหน่ายแก่นักท่องเที่ยว ได้แก่ เสื้อผ้า เครื่องประดับ เครื่องหนัง เครื่องเรือน ของที่ระลึกระดับพื้นบ้าน ของเล่นเด็ก และมีการพัฒนารูปแบบสินค้า เช่น การออกแบบ และกำหนดรูปแบบการเลือกวัสดุ เป็นต้น

7. ความปลอดภัย ได้แก่ การแนะนำคนในท้องถิ่น การให้ความช่วยเหลือแก่นักท่องเที่ยว เมื่อได้รับความเดือดร้อน การแนะนำนักท่องเที่ยวถึงอันตรายต่างๆ การกำหนดมาตรฐานต่างๆ เพื่อความปลอดภัย การขอความร่วมมือของหน่วยงานต่างๆ ในการสร้างความมั่นคงปลอดภัยและการจัดหน่วย งานพิเศษเพื่อช่วยเหลือ ด้านความปลอดภัย เป็นต้น

8. การอำนวยความสะดวกในการเข้าออกเมืองเพื่อความสะดวกรวดเร็วและ เพื่อประโยชน์ ของประเทศได้แก่ การออกกฎหมายเพื่อผ่อนคลายระเบียบวิธีเข้า-ออก เมือง การให้บริการขอวีซ่า การบริการข่าวสาร การบริการขนส่งกระเป๋าสัมภาระโดยสาร บริการขนส่งระหว่างสถานี กับที่พัก อำนวยความสะดวกอื่นๆ ที่สถานีขนส่งต่างๆ

9. จัดบริการอื่น ๆ สำหรับนักท่องเที่ยว ได้แก่

9.1 การจัดการประชุมในประเทศและนานาชาติ

9.1.1 การจัดหาและการจัดสถานที่ประชุม อุปกรณ์การประชุม

9.1.2 การจัดทำเอกสารและการแจก

9.1.3 การต้อนรับอำนวยความสะดวก

9.1.4 การจัดเลี้ยงและจัดนำเที่ยวแก่ผู้ประชุม

9.2 การจัดบริการในด้านสารสนเทศ และข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยว

9.2.1 การจัดพิมพ์เอกสารข้อมูลและแนวสถานที่ท่องเที่ยวและข้อมูลอื่นๆ

สำหรับแจก

9.2.2 การจัดทำสื่ออื่น ๆ เพื่อใช้เป็นข้อมูล

9.3 การจัดกิจกรรมการบันเทิงและกิจกรรมเพื่อพักผ่อนหย่อนใจอื่นๆ

9.3.1 การจัดหาอุปกรณ์การกีฬาประเภทต่าง ๆ

9.3.2 การจัดรายการบันเทิงที่น่าสนใจเป็นครั้งคราว

9.4 การเพิ่มความสะดวกสบายให้แก่นักท่องเที่ยวในด้านอื่นๆ ได้แก่

9.4.1 ด้านการธนาคาร การแลกเปลี่ยนเงินตรา

9.4.2 ด้านระเบียบสถานศึกษา แหล่งค้นคว้าด้านต่างๆ

9.4.3 การร่วมมือระหว่างประเทศ

10. ข้อมูลข่าวสารและการบริการ การเผยแพร่โฆษณาเพื่อจูงใจและทำให้แหล่งท่องเที่ยวเป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยว เช่น การจัดทำสื่อ ต่างๆ อาทิ วัสดุทัศน แผ่นปลิว การประชาสัมพันธ์ การจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการตลาด เป็นต้น

ประเภทของการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2545, 5) ได้แบ่งประเภทของการท่องเที่ยวไว้ 6 ประเภท ดังนี้

1. การท่องเที่ยวเพื่อความสนุกสนานและความบันเทิง ได้แก่ นักท่องเที่ยวที่ใช้เวลาหยุดงานเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศเพื่อสนองความอยากรู้อยากเห็น เพื่อพบเห็นสิ่งแปลกใหม่และอุบัติการณ์ใหม่เพื่อชมทิวทัศน์อันงดงาม เพื่อพบเห็นขนบธรรมเนียมประเพณีท้องถิ่น เพื่อสงบอารมณ์กับความสงบของชนบท เพื่อสนุกสนานกับความอึกทึกครึกโครม และศึกรามใหญ่โตของเมืองหลวง และเมืองศูนย์กลางการท่องเที่ยวอื่นๆ ที่มีผลต่อการความสนุกสนานและความบันเทิง นักท่องเที่ยวบางคนท่องเที่ยวเพื่อจะได้เปลี่ยนสถานที่พักอาศัยไปเรื่อยๆ

2. การท่องเที่ยวเพื่อการพักผ่อน ได้แก่ นักท่องเที่ยวที่ใช้วันหยุดงานเพื่อพักผ่อน โดยไม่ทำอะไรทั้งนั้นเพื่อขจัดความเหนื่อยล้า ความเครียด ทั้งทางร่างกาย และ ทางจิตใจที่เกิดขึ้น ในช่วงการทำงานทั้งหมดให้สิ้นไปและเรียกพลังกำลังกลับคืนมาหรือเรียกความกระปรี้กระเปร่า กลับคืนมาเพื่อที่จะเริ่มต้นทำงานใหม่ บางคนอาจไปพักผ่อนเพราะป่วย หรือไม่สบายเล็กน้อย นักท่องเที่ยวพวกนี้ มักจะไปพัก ณ ที่ใดที่หนึ่งนานที่สุด เท่าที่จะทำได้และมักจะเป็นสถานที่ที่มั่นใจว่าสงบที่สุดจริง ๆ เช่น ชายหาดห่างไกลผู้คน บนยอดคอกหรือยอดเขาที่ห่างไกลจากความเจริญ

3. การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม นักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ปรารถนาจะเรียนรู้ศิลปะวิทยาเกี่ยวกับวัฒนธรรมของชาติต่าง ๆ ในสถาบันหรือสถานศึกษาที่มีชื่อเสียงหรือในประเทศที่มีวัฒนธรรมเป็นที่น่าสนใจของพวกเขาก็จะท่องเที่ยวไปตามประเทศจุดหมายนั้นๆ เพื่อศึกษาพิจารณาชีวิตความเป็นอยู่ในแง่ของมนุษยวิทยา และสังคมวิทยา เพื่อชมโบราณสถานที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ เพื่อติดตามความเจริญทางวัตถุ และเทคโนโลยีในปัจจุบัน เพื่อร่วม ปฏิบัติในงานมหกรรมและงานฉลอง

4. การท่องเที่ยวเพื่อกีฬา การท่องเที่ยวเพื่อกีฬาแบ่งได้เป็น 2 ชนิด คือ

4.1 การท่องเที่ยวเพื่อการชมการแข่งขันกีฬาครั้งใหญ่ ๆ ของโลก เช่น กีฬาโอลิมปิก กีฬาเอเชียนเกมส์ การแข่งขันฟุตบอล มวย กอล์ฟ เทนนิส เป็นต้น

4.2 การท่องเที่ยวเพื่อไปเล่นกีฬายังถิ่นที่มีการเล่นกีฬาชนิดนั้น ๆ เช่น ในฤดูหนาวซึ่งมีหิมะตกมากก็ไปเล่นสกี ต้นฤดูมรสุมก็เป็นเทศกาลเรือใบ หนาวร้อนก็เป็นฤดูปีนเขา ภูเขา ขับรถเที่ยวชมสถานที่สวยงาม และฤดูกาลอื่นๆ ที่เหมาะสมกับกีฬาแต่ละชนิด

5. การท่องเที่ยวเพื่อธุรกิจ ที่จริงการท่องเที่ยวเพื่อธุรกิจไม่น่าจะนับเข้าเป็นการท่องเที่ยว เพราะขาดปัจจัยที่กล่าวไว้ว่า การท่องเที่ยวต้องเป็นการกระทำอย่างเสรี และมีความตั้งใจที่จะท่องเที่ยว แต่ข้อเท็จจริง นักท่องเที่ยวแบบธุรกิจก็ได้เจียดเวลาไว้เพื่อการท่องเที่ยวไว้ด้วยหลังจากเสร็จสิ้นภารกิจทางธุรกิจแล้ว

6. การท่องเที่ยวเพื่อการประชุม สัมมนา ในปัจจุบัน ซึ่งมีองค์การ สมาคม สหภาพ ทั้งในประเทศและต่างประเทศมากมาย การเดินทางเพื่อประชุมสัมมนา ได้ส่งเสริมให้มีการท่องเที่ยวขึ้นมากมาย จนองค์การ IUOTO (International Union of Official Travel Organization) เห็นสมควรที่จะจัดนักท่องเที่ยวเพื่อการประชุม สัมมนา ไว้ต่างหากอีกพวกหนึ่ง เพราะการเดินทางประชุม สัมมนา ต้องมีคณะผู้ติดตาม และการจัดระเบียบวาระการประชุมเหล่านี้ เกือบจะไม่มีขบวนที่ผู้จัดจะต้องมีรายการนำเที่ยวอย่างน้อย 1 ครั้ง ทำให้ผู้เข้าประชุมและผู้ติดตามกลายเป็นนักท่องเที่ยวอย่างสมบูรณ์แบบ

ระบบการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวเป็นกิจกรรม อย่างหนึ่งของมนุษย์ ที่เกี่ยวข้องกับการเดินทางจากจุดหนึ่ง ไปยังอีกจุดหนึ่ง จึงต้องมีการจัดระบบการท่องเที่ยว เพื่อให้พร้อมเสียบก่อน โดยอาศัยกระบวนการต่าง ๆ ที่มีการจัดเป็นระเบียบขั้นตอน เพื่อการเดินทางท่องเที่ยวเป็นไปตามวัตถุประสงค์ หรือเป้าหมายที่วางไว้ อัจจิมา เศรษฐบุตรและสายสวรรค์ วัฒนพานิช (2535, 44-50) ได้กล่าวถึงระบบการท่องเที่ยวไว้ว่า สิ่งต่าง ๆ ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่มีความสัมพันธ์กันและมีส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดกิจกรรมการท่องเที่ยวที่มีระเบียบ ขั้นตอน ซึ่งมีองค์ประกอบที่สำคัญ สี่ส่วน ใหญ่ ๆ คือ ตลาด การเดินทางท่องเที่ยว จุดหมายปลายทางและการตลาด

1. ตลาด (Market)

ในระบบการท่องเที่ยว ตลาดเป็นจุดเริ่มต้นของระบบ เพราะการท่องเที่ยวจะเกิดขึ้น ได้ก็ขึ้นอยู่กับความต้องการของผู้ซื้อและคิดตัดสินใจว่าจะซื้อการท่องเที่ยวหรือไม่ เมื่อใด รูปแบบไหน แต่ก่อนที่ผู้ซื้อจะตัดสินใจซื้อได้นั้น ก็ต้องมีกระบวนการรับรู้ การเรียนรู้เกิดขึ้น มีการพิจารณาตัวสินค้า หรือ บริการ และพิจารณาผู้ขายประเภทใดที่เขาต้องการซื้อตลาดการท่องเที่ยว ประกอบด้วย ผู้ซื้อสินค้าหรือบริการ และ ผู้ขายหรือผู้ผลิต แต่แตกต่างจากตลาดสินค้าทั่วไป คือ

1.1 ผู้ซื้อ ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีผู้ซื้อ 2 ประเภทคือ ผู้ซื้อที่เป็นผู้บริโภค ก็คือผู้ท่องเที่ยวโดยทั่ว ๆ ไป กลุ่มผู้ซื้อเหล่านี้จะเป็นผู้ตัดสินใจ ในการซื้อและการจัดการเดินทาง ด้วยตัวเอง หรือ ผ่านทางบริษัทนำเที่ยว ตัวแทนนำเที่ยวต่าง ๆ ผู้ซื้ออีกประเภทหนึ่งเป็นกลุ่ม ผู้ซื้อที่ไม่ได้บริโภคด้วยตัวเอง แต่เป็นผู้ตัดสินใจซื้อและจัดการซื้อให้ผู้บริโภคคนอื่น ๆ คือ ผู้ซื้อระดับ องค์กร ได้แก่ กลุ่มผู้จัดการประชุม กลุ่มผู้ซื้อเพื่อจัดให้พนักงานหรือรางวัลขายสินค้าของตนที่ทำ ยอดขายได้ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

1.2 สินค้า สินค้าทางการท่องเที่ยวต่างจากสินค้าอื่น ๆ สินค้าบริโภคโดยทั่วไป ผู้บริโภคสามารถบริโภคสินค้าเป็นหน่วยเดียวได้ แต่สินค้าทางการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นสินค้าการ บริการนั้น ผู้บริโภคต้องบริโภคสินค้าในหลาย ๆ ส่วนประกอบกัน หรือรวมกันเป็นแบบสำเร็จรูป (Package) องค์ประกอบสินค้าทางการท่องเที่ยวที่นำไปเสนอขายในตลาดการท่องเที่ยว ได้แก่ สถานที่ท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ระบบสาธารณูปโภค และการคมนาคมขนส่ง

1.3 ผู้ผลิต หรือผู้ขายสินค้าทางการท่องเที่ยว ได้แก่ ผู้ประกอบการที่แบ่งออกได้ เป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ กลุ่มผู้ประกอบการธุรกิจเอกชน ได้แก่ ผู้ประกอบการด้านที่พัก ผู้ประกอบการด้านภัตตาคาร ร้านอาหาร ร้านเครื่องดื่มต่าง ๆ ผู้ประกอบการด้านการนำเที่ยว เช่น สวอนสามพราน ฟาร์มจระเข้ เป็นต้น ผู้ประกอบการด้านร้านค้าของที่ระลึก และผู้ประกอบการด้าน อื่นๆที่ขยายบริการเพื่อกิจกรรมทางการท่องเที่ยว เช่น ร้านเสริมสวย ปั้มน้ำมัน ธนาคาร เป็นต้น

ผู้ผลิตในภาครัฐบาล เป็นผู้ผลิตอีกระดับหนึ่ง อาจจะเป็น ระดับจังหวัด ระดับภาค และ ระดับประเทศ ผู้ผลิตกลุ่มนี้จะขายสินค้าทางการท่องเที่ยวทั้งหมดในขอบเขตที่ตนรับผิดชอบ ไม่ว่าจะ เป็นสถานที่ท่องเที่ยว ที่พักแรม การคมนาคมขนส่ง เป็นต้น และไม่ได้ระบุเจาะจงว่าเป็นจีนใด จีนหนึ่ง โดยเฉพาะผู้ผลิตในภาครัฐบาลนี้ มีหลายหน่วยงานที่รับผิดชอบ เช่น การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย กรมป่าไม้ กรมเจ้าท่า เป็นต้น

2. การเดินทางท่องเที่ยว (Travel)

การจัดรูปแบบการเดินทางท่องเที่ยว ที่ประกอบไปด้วยรูปแบบการเดินทางท่องเที่ยว และส่วนแบ่งทางการท่องเที่ยว ทั้งนี้เพื่อรองรับผู้ซื้อกลุ่มต่าง ๆ ตลอดจนการจัดหาพาหนะที่ใช้ในการเดินทางท่องเที่ยวนั้นให้เหมาะสมกับกลุ่มผู้ซื้อ ซึ่งการเดินทางท่องเที่ยวสามารถจัดแบ่งได้ดังนี้

2.1 จัดแบ่งตามวัตถุประสงค์ เช่น การเดินทางท่องเที่ยวเพื่อสุขภาพ เพื่อการศึกษา เพื่อศาสนา เพื่อพักผ่อนหย่อนใจ

2.2 จัดแบ่งตามจุดหมายปลายทาง เช่น การเดินทางท่องเที่ยวเพื่อชมปะการังใต้ท้องทะเล การท่องเที่ยวชมเมือง

2.3 จัดแบ่งตามรูปแบบการท่องเที่ยว เช่น การเดินป่า การล่องแพ และการล่องแก่ง เป็นต้น

2.4 จัดแบ่งตามระยะเวลา เช่น การท่องเที่ยวครึ่งวัน การท่องเที่ยวเต็มวัน หรือ การท่องเที่ยวแบบพักรแรมหรือค้างคืน

2.5 จัดแบ่งตามลักษณะรายการ เช่น การท่องเที่ยวแบบเหมาจ่าย การท่องเที่ยวตามความประสงค์เฉพาะบุคคล

3. จุดหมายปลายทาง (Destination)

จุดหมายปลายทางของนักท่องเที่ยวที่จูงใจในการท่องเที่ยว ประกอบด้วย สิ่งดึงดูดใจ และการบริการ หรือ ที่เรียกว่าทรัพยากรการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นสินค้าและบริการของอุตสาหกรรม การท่องเที่ยว ที่มีความสำคัญต่อการตัดสินใจซื้อของผู้บริโภค ถ้าจุดหมายปลายทางนั้นมีประโยชน์ และมีคุณค่าในสายตาของผู้บริโภค ก็ให้เกิดการซื้อซ้ำได้ นักท่องเที่ยวตัดสินใจซื้อไม่เหมือนกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสิ่งดึงดูดใจและบริการด้านการท่องเที่ยวหรือ คุณภาพของสินค้า ราคาหรือความคุ้มค่า ความสะดวกสบาย และสถานการณ์การในขณะที่มีการตัดสินใจซื้อ ซึ่งกระบวนการซื้อ มี 5 ขั้นตอนดังนี้

3.1 การรับรู้ความต้องการ เกิดขึ้นเมื่อ คนเกิดความต้องการและรับรู้ความต้องการ นั้น เช่น เห็นภาพดอกซากุระบาน ภาพภูเขาที่เต็มไปด้วยหิมะ น้ำตกและป่าที่อุดมสมบูรณ์ ก็เกิดความต้องการอยากไปเที่ยว อยากไปชมและสัมผัส

3.2 การค้นหาข้อมูล เมื่อนักท่องเที่ยวเกิดความต้องการอยากซื้อบริการท่องเที่ยว ก็ต้องค้นหาข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ เช่น จากเพื่อน สื่อโฆษณา ตัวแทนการขายและอินเทอร์เน็ต

3.3 การประเมินทางเลือก เมื่อนักท่องเที่ยวได้ข้อมูลข่าวสาร ก็จะใช้เลือกสินค้าหรือบริการท่องเที่ยว การประเมินทางเลือกนั้น นักท่องเที่ยวไม่สนใจคุณลักษณะทุกประการของสินค้าแต่ละประเภท จึงต้องแบ่งส่วนตลาดออกเป็นหลาย ๆ กลุ่ม ตามลักษณะหรือประโยชน์ของสินค้าที่นักท่องเที่ยวสนใจมากที่สุด

3.4 การตัดสินใจซื้อ นักท่องเที่ยวต้องตัดสินใจหลายอย่าง เช่น การบริการ รูปแบบ จำนวนเวลา ผู้ขาย ราคา เป็นต้น

3.5 ความรู้สึกหลังการขาย ความรู้สึกหลังการใช้บริการมี 2 อย่างคือ การพอใจ กับ ไม่พอใจ โดยเฉพาะสินค้าทางการท่องเที่ยว คุณภาพส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับบริการ ซึ่งมาตรฐานได้ยาก หากเกิดความไม่พอใจหลังการใช้บริการ จะถูกถ่ายทอดสู่นักท่องเที่ยวคนอื่น ๆ ทำให้เกิดผลกระทบต่อภาพพจน์ของธุรกิจภายหลัง

4. การตลาด มีกระบวนการที่มีส่วนประกอบหลายอย่าง ได้แก่ การศึกษาวิจัย พฤติกรรมผู้บริโภค การศึกษาวิจัยสิ่งแวดล้อมทางการตลาด การพัฒนาจุดหมายปลายทาง ของการท่องเที่ยว การคิดค้นรูปแบบการเดินทางท่องเที่ยว และจุดหมายปลายทางใหม่ ๆ รวมถึงการคิดหาวิธีการจูงใจผู้บริโภคให้เกิดความสนใจ ในการเดินทางท่องเที่ยวมากขึ้น จัดการด้านการตลาด จัดการกับส่วนผสมทางการตลาด ให้เกิดความสมดุลและเหมาะสมกับธุรกิจ เป็นต้น

จากแนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยว สรุปได้ว่า การท่องเที่ยว หมายถึง การเดินทางเพื่อพักผ่อนหย่อนใจ เพื่อหาความสนุกสนาน เพื่อการประชุมสัมมนา เพื่อศึกษาหาความรู้ เพื่อการติดต่อธุรกิจ ตลอดจนถึงการเยี่ยมญาติ โดยไม่มีรายได้เกิดขึ้นจากการเดินทาง การท่องเที่ยวมีองค์ประกอบหลัก 4 ด้าน ได้แก่ ตลาด การเดินทางท่องเที่ยว จุดหมายปลายทาง และ การตลาด ในด้านบทบาทและความสำคัญของการท่องเที่ยวได้แก่ ความสำคัญด้าน เศรษฐกิจ การเมือง สังคม และวัฒนธรรม เป็นต้น นอกจากการท่องเที่ยวจะให้ประโยชน์มากมาย แต่ การท่องเที่ยวก็มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมทางกายภาพที่มีอยู่ตามธรรมชาติและ สภาพแวดล้อมทางกายภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นด้วยเช่นกัน

พฤติกรรมการณ์ท่องเที่ยว

ธุรกิจการท่องเที่ยวนั้นในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลง และแข่งขันสูง เจ้าของธุรกิจต้องมีการศึกษาพฤติกรรมการณ์ท่องเที่ยวและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจซื้อบริการท่องเที่ยวเพื่อให้ทราบถึงลักษณะความต้องการของนักท่องเที่ยวด้านต่าง ๆ เพื่อจัดสิ่งกระตุ้นทางการตลาดให้เหมาะสม เกรือวัลย์ ชัชกุล (2548, 45-46)

1. ความหมายของพฤติกรรม

ได้มีนักวิชาการหลายท่านกล่าวถึงความหมายของคำว่าพฤติกรรม (Behavior) และพฤติกรรมผู้บริโภค (Consumer Behavior) ไว้หลายความหมายแต่ผู้ศึกษานำเสนอเพียงบางส่วนเท่านั้น ดังนี้

โสภา ชูพิกุลชัย (อ้างถึงใน สุมณี พิริกิจ, 2549, 28) พฤติกรรมหมายถึง กิจกรรมต่างๆที่สิ่งมีชีวิตกระทำ และบุคคลอื่นสามารถสังเกตได้หรือใช้เครื่องมือวัดได้ นอกจากนี้พฤติกรรมมิได้มีความหมายเฉพาะแต่การแสดงออกทางด้านร่างกายภายนอกเพียงอย่างเดียว แต่ยังรวมถึงการกระทำหรือกิจกรรมภายใน อันได้แก่ความรู้สึกด้วย

ฉลองศรี พิมพ์สมพงษ์ (2542, 32-47) ได้สรุปถึงพฤติกรรมการณ์บริโภคของนักท่องเที่ยวและกระบวนการตัดสินใจซื้อ ดังนี้ การศึกษาพฤติกรรมการณ์บริโภค หมายถึง การศึกษาเพื่อทราบถึงความต้องการ ความจำเป็นของผู้บริโภคที่เป็นตลาดเป้าหมาย เพื่อวางแผนกลยุทธ์ทางการตลาดให้ตอบสนองความต้องการบริโภคนั้นๆ และเพื่อให้ผู้บริโภคได้รับความพอใจสูงสุด

อดุลย์ จาตุรงค์กุล (2543, 5) พฤติกรรมผู้บริโภค หมายถึง ปฏิกริยาของบุคคลที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการได้รับ ใช้สินค้าและบริการรวมถึงกระบวนการต่างๆ ของการตัดสินใจซึ่งเกิดก่อนและเป็นตัวกำหนดกริยาต่างๆ เหล่านั้น

สุมณี พิริกิจ (2549, 29) พฤติกรรมหมายถึง การกระทำของบุคคลทั้งที่แสดงออกมาภายนอกและสิ่งที่อยู่ภายในจิตใจ โดยอาจจะแสดงออกมาทั้งที่รู้ตัวและไม่รู้ตัวก็ได้ ซึ่งบุคคลอื่นอาจจะสังเกตเห็นได้ หรือสามารถใช้เครื่องมือในการตรวจสอบพฤติกรรมนั้นได้หรือไม่ก็ได้ รวมถึงการกระทำของบุคคลใดบุคคลหนึ่งที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการ เลือกซื้อ การซื้อ การใช้จ่าย และบริการ กระบวนการตัดสินใจเป็นตัวนำ เพื่อสนองความจำเป็นและความต้องการของผู้บริโภค

วิธีนี้ วรรณสกล (2542, 25) พฤติกรรมหมายถึง การกระทำหรือการตอบสนองของมนุษย์ต่อสถานการณ์ใดและสิ่งกระตุ้นต่างๆ โดยการกระทำนั้นเป็นไปโดยมีจุดมุ่งหมายและเป็นไปอย่างใคร่ครวญมาแล้ว หรือเป็นไปอย่างไม่รู้สึกรู้ตัว และว่าสิ่งมีชีวิตและบุคคลอื่นสามารถสังเกตการณ์กระทำนั้นได้หรือไม่ก็ตาม

สรุปได้ว่าพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยว หมายถึง พฤติกรรมของบุคคลที่จะตัดสินใจซื้อสินค้าหรือบริการทางการท่องเที่ยวอะไรหรือไม่ ซื้อที่ไหน เมื่อไหร่ อย่างไร ผู้ประกอบการต้องศึกษาพฤติกรรมผู้บริโภคตลอดเวลาจะทำให้สามารถตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคได้อย่างตรงจุด และสามารถเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. องค์ประกอบของพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยว

องค์ประกอบของพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเป็นปัจจัยสำคัญต่ออุตสาหกรรมกรรมการท่องเที่ยวทำให้ธุรกิจการท่องเที่ยวกลายเป็นธุรกิจและอุตสาหกรรมหนึ่งที่สำคัญที่ทั่วโลกยอมรับ เพราะช่วยกระตุ้นให้เกิดการท่องเที่ยวแล้วยังเป็นผลดีกับธุรกิจที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการท่องเที่ยวโดยทั่วไปด้วย ปัจจัยที่เป็นองค์ประกอบของพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวประกอบด้วยส่วนต่างๆ ดังนี้ วรากุลวิทย์ (2551, 98-99) หลายส่วนด้วยกันคือ

2.1 ผู้ซื้อหรือลูกค้า ได้แก่ นักท่องเที่ยว ทั้งในประเทศและต่างประเทศที่มาชมบ้านเมือง ธรรมชาติ ศิลปวัฒนธรรม หรือพักผ่อนหย่อนใจซึ่งนักท่องเที่ยวมีพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวหรือพฤติกรรมผู้บริโภคที่แตกต่างจากลูกค้าสินค้าอื่นๆ คือ โอกาสในการซื้อ เช่น การเดินทางเพื่อการประชุมสัมมนา ธุรกิจและท่องเที่ยว เป็นต้น

2.2 สินค้าหรือผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยว หรือสถานที่ท่องเที่ยว เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ผู้ประกอบการบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายทั้งนี้คุณภาพของสินค้าต้องมีคุณภาพที่ดี กล่าวคือ เป็นสถานที่ดี เวลาที่เหมาะสม ราคาที่เหมาะสม และปริมาณที่เหมาะสมด้วยเช่นกัน

2.3 การคมนาคม การนำนักท่องเที่ยวไปยังแหล่งท่องเที่ยวได้อย่างรวดเร็ว สะดวกสบายและปลอดภัย เป็นตัวแปรสำคัญที่จะทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความพึงพอใจและดึงดูดใจให้ใช้จ่ายสินค้าและบริการเพิ่มขึ้นและใช้เวลาในการท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้นทำให้ธุรกิจการท่องเที่ยวและแหล่งท่องเที่ยวสามารถดำเนินต่อไปได้

2.4 ข้อมูลข่าวสารและการบริการ ในปัจจุบันการติดต่อสื่อสารได้รับการพัฒนาอย่างรวดเร็ว ทำให้เกิดสื่อใหม่ๆ ที่สามารถส่งข่าวสารได้รวดเร็วและชัดเจน การนำเทคโนโลยีสารสนเทศในอินเทอร์เน็ตมาใช้ในการดำเนินการตลาดท่องเที่ยว ทำให้สามารถเข้าถึงลูกค้ากลุ่มเป้าหมายได้จำนวนมากแล้ว ลูกค้ายังสามารถรับรู้ข้อมูลและข่าวสาร ความเป็นไป ของแหล่งท่องเที่ยวและการท่องเที่ยวในแง่มุมต่าง ๆ ด้วยตนเอง และสามารถติดต่อซื้อขายกับผู้ผลิต โดยตรง การนำเสนอข้อมูลข่าวสารผ่านสื่ออื่น ๆ ต้องมีประสิทธิภาพและเข้าถึงผู้บริโภคหรือกลุ่มเป้าหมาย เพื่อดึงดูดความสนใจ สร้างความต้องการให้นักท่องเที่ยวต้องการสินค้าและบริการท่องเที่ยวจะต้องมีความน่าสนใจ มีระดับดีที่สามารถสร้างการจดจำได้และก่อให้เกิดการซื้อบริการการท่องเที่ยงและเพื่อชักจูงให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวมากขึ้น เช่น แผ่นป้ายโฆษณา สิ่งพิมพ์ วารสาร

ภาพยนตร์ วิทยุ โทรทัศน์ การโฆษณา แผ่นพับ แผนที่ เอกสารแนะนำ การแถลงข่าวการประชาสัมพันธ์ และการจัดสัมมนา เป็นต้น

2.5 ความปลอดภัยและการอำนวยความสะดวกในการเข้าเมือง การตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวต้องมีความมั่นใจว่าการเดินทางท่องเที่ยวที่ปลอดภัยทั้งทางร่างกายและทรัพย์สิน หรือแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นจุดหมายปลายทางนั้นปลอดภัย เป็นสิ่งที่ต้องคำนึงถึงมากที่สุด เพราะ จะก่อให้เกิดภาพพจน์ที่ดีและทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความประทับใจตั้งแต่ก้าวแรกที่ได้เดินทางเข้าสู่ประเทศและย่างก้าวสุดท้ายที่จะออกจากประเทศที่ไปเยือน โดยกระบวนการและขั้นตอนการอำนวยความสะดวกในเรื่องพิธีต่างๆ ต้องดำเนินการอย่างเป็นระบบ กะทัดรัด ไม่ยืดเยื้อและมีประสิทธิภาพ ดังนี้

2.5.1 บริษัทการบิน เครื่องบินที่นักท่องเที่ยวโดยสารพนักงานให้ข้อมูลของช่องทางการเดินทาง กล่าวคำอำลาและอวยพรในการท่องเที่ยว

2.5.2 การทำอากาศยาน อำนวยความสะดวกในการจัดให้นักท่องเที่ยวเดินทางออกจากเครื่องบินสู่สนามบินโดยสะดวก

2.5.3 กองตรวจคนเข้าเมืองควรจัดช่องสำหรับนักท่องเที่ยวให้เพียงพอ

2.5.4 ชุดการนักท่องเที่ยวนำเข้าและเข้าช่องตรวจสอบด้านภาษีได้สะดวก รวดเร็ว

2.5.5 บริการขนส่งระหว่างทำอากาศยาน หรือสถานีขนส่งกับที่พัก

2.5.6 การอำนวยความสะดวกแก่ผู้โดยสารที่สถานีขนส่ง และทำอากาศยาน แข็งแรงของยกเว้นภาษีขาเข้า

2.5.7 การอำนวยความสะดวกเรื่องการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ

2.5.8 การบริการตำรวจท่องเที่ยว

2.6 ปัจจัยทางด้านโครงสร้างพื้นฐาน และการคมนาคม เป็นองค์ประกอบที่สนับสนุนให้ธุรกิจการท่องเที่ยวสามารถดำเนินไปได้ด้วยดีและก่อให้เกิดความสะดวกรวดเร็วในการดำเนินธุรกิจ ได้แก่ โครงข่ายการคมนาคมทั้งทางบกทางน้ำและทางอากาศ ที่สะดวกสบาย บริการสาธารณะ เช่น ไฟฟ้า น้ำใช้ การระบายน้ำ การกำจัดสิ่งโสโครก ตลอดจนระบบสื่อสาร โทรคมนาคม แบ่งได้ ดังนี้

2.6.1 โครงสร้างพื้นฐานทางกายภาพ ได้แก่ การคมนาคมระหว่างเมืองหลวงต่อเมืองและระหว่างเมืองกับจังหวัด ระบบไฟฟ้าน้ำประปา การกำจัดน้ำทิ้ง ระบบกำจัดขยะมูลฝอย

2.6.2 โครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจและสังคมรวมทั้งบริการได้แก่ ความมั่นคง ความปลอดภัย ธนาคาร โรงพยาบาล บริการด้านสาธารณสุข วัด สถานประกอบการทางศาสนา ศูนย์กลางชุมชน เช่น ตลาด โรงแรม ภัตตาคาร สถานเริงรมย์ แหล่งการค้าและบริการ

2.6.3 คุณภาพสิ่งแวดล้อมที่สำคัญ ได้แก่ คุณภาพของน้ำในแหล่งน้ำต่าง ๆ คุณภาพของอากาศรวมทั้งปัญหาเรื่องเสียง กลิ่น ฝุ่น ความสะอาดของถนนหนทาง แหล่งเสื่อมโทรมและความแออัดยัดเยียด

2.6.4 สิ่งแวดล้อมนอกเมือง โดยเฉพาะตามแหล่งท่องเที่ยว ความมีระเบียบเรียบร้อยของแหล่งท่องเที่ยว ความสามารถในการกำจัดขยะและสิ่งปฏิกูล

2.7 ปัจจัยสนับสนุนอื่นๆ ที่เพิ่มความสะดวกสบายให้นักท่องเที่ยว ได้แก่ ศูนย์ธุรกิจ การบริการด้านการเงิน การธนาคาร สถานที่ศึกษาแหล่งค้นคว้าด้านต่างๆ ความร่วมมือระหว่างประเทศตลอดจนความสุภาพอ่อนโยน และมีไมตรีจิตต่อกัน

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ได้ให้คำจำกัดความขององค์ประกอบในการท่องเที่ยวไว้ดังนี้ (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2552) องค์ประกอบของการท่องเที่ยวหรืออุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ซึ่งได้แก่ องค์ประกอบต่าง ๆ 7 ประการ ดังนี้

2.7.1 การคมนาคมขนส่ง การท่องเที่ยวคือการเดินทาง ดังนั้น การคมนาคมจึงเป็นปัจจัยที่ขาดไม่ได้ของการท่องเที่ยว ซึ่งหมายถึง การคมนาคมขนส่งทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ ซึ่งประกอบด้วย เส้นทาง ยานพาหนะ ราคา ค่าเดินทาง และระบบขนส่ง

2.7.2 ธุรกิจที่พักแรม เป็นธุรกิจที่มีความสำคัญต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอย่างยิ่ง ทั้งทางเศรษฐกิจ ทางวัฒนธรรม และทางสังคม เนื่องจากเป็นธุรกิจที่ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวโดยตรง ซึ่งหมายถึง โรงแรมหรือที่พักแรมแบบอื่น ๆ ที่นักท่องเที่ยวสามารถใช้เป็นที่พักชั่วคราว และที่พักเหล่านี้ต้องมีลักษณะตามมาตรฐานของการบริการโรงแรมเหมือนกัน 4 ประการคือ ความปลอดภัย ความสะอาด ความสะดวก และ การบริการ

2.7.3 ธุรกิจอาหารและเครื่องดื่ม เป็นปัจจัยสำคัญในการชักจูงให้นักท่องเที่ยวไปเที่ยว ณ สถานที่นั้น ๆ และ อยากรสสัมผัส ความหรูหราโอโถงของสถานที่ และอยากลองรสชาติความแปลกพิเศษของอาหารประจำท้องถิ่น หรืออาหารแปลกๆ ที่คนในท้องถิ่นไม่เคยรู้จัก ไม่เคยได้ยินมาก่อน

2.7.4 ธุรกิจการท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์ โดยเฉพาะบริษัทนำเที่ยวเป็นตัวจักรสำคัญในระบบการท่องเที่ยวทำหน้าที่เชื่อมโยงระหว่างนักท่องเที่ยวกับผู้ผลิตการท่องเที่ยว ให้บริการเพื่อนำเที่ยวชมสถานที่ท่องเที่ยว จองที่พัก จัดซื้อบัตรโดยสาร บริการขนส่งและบริการ

ด้านอื่น ๆ ครอบคลุมรวมทั้งจัดหามัคคุเทศก์ที่มีคุณสมบัติที่ดีและมีใบอนุญาตจากทางการท่องเที่ยวด้วย

2.7.5 ทรัพยากรการท่องเที่ยว หรือ สิ่งดึงดูดใจให้เกิดการท่องเที่ยว ได้แก่ สิ่งที่เกิดขึ้นเองโดยธรรมชาติ เช่น ทะเล ภูเขา แม่น้ำ เป็นต้น และสิ่งที่มีคุณค่ามนุษย์ที่มนุษย์สร้างขึ้น เช่น ประเพณีวัฒนธรรมและโบราณสถาน เทศกาล งานประเพณี เป็นต้น

2.7.6 ธุรกิจสินค้าที่ระลึก และสินค้าพื้นเมือง เป็นสิ่งที่มีคุณค่า เป็นที่ภาคภูมิใจของประชาชนในท้องถิ่น เป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น และเป็นผลิตภัณฑ์ที่สำคัญที่สามารถดึงดูดเงินตราต่างประเทศจากนักท่องเที่ยวได้จำนวนมาก

2.7.7 ความปลอดภัย ทั้งในชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวทำให้นักท่องเที่ยวมั่นใจในการเดินทางท่องเที่ยวและ การมีหน่วยงานรับผิดชอบในเรื่องความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวโดยตรงก็สามารถส่งเสริมภาพลักษณ์การท่องเที่ยวให้ดียิ่งขึ้น

จากแนวคิดเกี่ยวกับองค์ประกอบของการท่องเที่ยว สามารถสรุปได้ว่า องค์ประกอบของการท่องเที่ยว โดยทั่วไปแล้วจะประกอบด้วย 3 องค์ประกอบหลัก คือ แหล่งท่องเที่ยว บริการท่องเที่ยว และตลาดการท่องเที่ยว ซึ่งทั้ง 3 ส่วนนี้จะมีส่วนที่เกี่ยวข้องกันเพื่อให้นักท่องเที่ยวสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ในการเดินทางท่องเที่ยว และตอบสนองความพึงพอใจได้สูงสุด ไม่ว่าจะเป็นการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศหรือต่างประเทศก็ตาม นอกจากองค์ประกอบหลัก 3 อย่างแล้ว ยังมีองค์ประกอบย่อยอื่น ๆ อีกมากมายที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเดินทางท่องเที่ยว ได้แก่ นักท่องเที่ยว สินค้าท่องเที่ยว การคมนาคมขนส่ง ข้อมูลข่าวสาร และการบริการนำเที่ยว ความปลอดภัย องค์ประกอบด้านโครงสร้างพื้นฐาน และการสนับสนุนอื่น ๆ ที่เพิ่มความสะดวกสบายให้นักท่องเที่ยว เป็นต้น

3. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยว

ปัจจัยทางประชากรศาสตร์ที่แตกต่างกันทำให้การตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยวต่างกัน ดังที่ เบอร์เก และ เรสเน็คส์ (Burke & Resnick, 1991, 36; อ้างถึงใน วัฒนชัย ชูมาก, 2544, 12-13) กล่าวว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวของแต่ละคนแตกต่างกันมีหลายปัจจัยคือ อายุ รายได้ เพศ และการศึกษา ซึ่งสามารถอธิบายได้ดังนี้

1. อายุ เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลือกโปรแกรมการท่องเที่ยวต่างกลุ่มเกษียณอายุ หรือกลุ่มผู้สูงอายุ จะมีอำนาจซื้อที่ดีมีพฤติกรรมเลือกรูปแบบการเดินทางท่องเที่ยวที่มีความสะดวกสบายและการเดินทางที่สะดวกรวดเร็ว เช่น เลือกรูปแบบการท่องเที่ยวแบบเน้นการพักผ่อนแหล่งท่องเที่ยวเข้าถึงง่าย ที่พักแรม อาหาร ครบครัน เป็นต้น ส่วนกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มี

อายุน้อย มักจะเลือกรูปแบบการเดินทางท่องเที่ยวในแหล่งที่ผจญภัยและเลือกการท่องเที่ยวที่เพิ่มประสบการณ์ใหม่ๆ ให้กับชีวิต

2. รายได้ ความมั่นคงทางการเงินและอำนาจการซื้อ เป็นปัจจัยหนึ่งมีความสัมพันธ์กับค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยว กล่าวคือ เมื่อรายได้สูงขึ้นก็จะมีเงินเหลือพอที่จะใช้จ่ายสำหรับการท่องเที่ยวมากขึ้น หรืออาจจะสรุปได้ว่า เมื่อมีรายได้เพิ่มมากขึ้น สัดส่วนของการท่องเที่ยวก็จะเพิ่มมากขึ้นด้วยแต่ถ้ารายจ่ายมากกว่ารายรับก็จะทำให้ผู้ซื้อเกิดการตัดสินใจที่เข้มงวดมากขึ้น

3. เพศ พฤติกรรมในการเลือกรูปแบบการท่องเที่ยวมีความแตกต่างกันไม่มากนัก ระหว่างเพศชายและเพศหญิงในการท่องเที่ยวเพราะต้องการพักผ่อน หลีกหนีความวุ่นวายในชีวิตประจำวันและต้องการประสบการณ์ใหม่ ส่วนในด้านที่แตกต่างที่แตกต่างก็คือ เพศหญิงชอบซื้อของที่ระลึกและเน้นความปลอดภัย ส่วนเพศชายนิยมการเดินทางแบบผจญภัยและชอบการออกกำลังกาย

4. การศึกษา บุคคลมีระดับการศึกษาสูงมีโอกาสที่จะเดินทางหรือซื้อผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยวมากกว่าผู้มีการศึกษาดำและจะนิยมเดินทางท่องเที่ยวเพื่อแสวงหาความรู้จากการเดินทางท่องเที่ยวมากขึ้น ทั้งนี้ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากปัจจัยด้านรายได้ เพราะวาระดับการศึกษาที่สูงขึ้นทำให้โอกาสประกอบอาชีพที่สร้างรายได้มากขึ้น ส่วนคนที่มีการศึกษาน้อยกว่ามักจะมองว่าการท่องเที่ยวเป็นโอกาสที่จะได้พบเห็นสิ่งแปลกใหม่ที่แตกต่างไปจากชีวิตประจำวัน

4. ปัจจัยที่ทำให้เกิดการเดินทางท่องเที่ยว

เหตุผลของการเดินทางท่องเที่ยวของแต่ละบุคคลมีความแตกต่างกันในหลาย ๆ ประการ ดังที่ ฉัตรยาพร เสมอใจและฐิตินันท์ วารวิณิช (2551, 101-102) กล่าวว่า ปัจจัยที่ทำให้บุคคลตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยว ประกอบไปด้วย

4.1 ฐานะทางเศรษฐกิจ ผู้บริโภคที่อยู่ในชุมชนเมืองที่มีการศึกษาและฐานะดี จะมีอำนาจในการซื้อผลิตภัณฑ์มากกว่าคนที่อยู่ในเมืองเล็กซึ่งมีรายได้น้อยกว่าเพราะรายได้ที่ดีหมายถึงการมีเงินใช้จ่ายในการเดินทางท่องเที่ยวต่าง ๆ เช่น ค่าพาหนะ ค่าที่พัก ค่าอาหาร ค่าบริการสำหรับสิ่งอำนวยความสะดวก และการใช้จ่ายซื้อของ เป็นต้น

4.2 เวลา การมีวันหยุดพักผ่อนจากการทำงานจะอำนวยความสะดวกในการท่องเที่ยวต่างกันและมีความสำคัญสำหรับผู้เดินทางท่องเที่ยว เพราะอาชีพที่แตกต่างกัน บางคนอาจใช้เวลาวันหยุดสุดสัปดาห์เพื่อการเดินทางท่องเที่ยว แต่บางคนอาจจะต้องรอถึงปิดภาคเรียน หรือบางคนอาจใช้เวลาหลังช่วงชีวิตทำงานเพื่อการท่องเที่ยว เป็นต้น

4.3 การตัดสินใจซื้อ ปัจจัยข้อนี้เกิดจากเหตุผลและความรู้สึกที่อยากเดินทางท่องเที่ยวการตัดสินใจซื้อมักจะได้รับอิทธิพลจากคุณสมบัติส่วนบุคคลต่าง ๆ เช่น การมีเงิน มีเวลา

และการศึกษา นอกจากนี้นักท่องเที่ยวอาจถูกกระตุ้นจากสิ่งต่าง ๆ เช่น ความต้องการที่จะเดินทางท่องเที่ยว การเก็บรวบรวมข้อมูลการท่องเที่ยว การเสริมสร้างทัศนคติที่ดีให้เห็นคุณค่าของการท่องเที่ยว ปัจจัยทางสังคม เศรษฐกิจ เสถียรภาพทางการเมือง ฤดูกาล สิ่งอำนวยความสะดวก ความปลอดภัยและภาพพจน์ทางการท่องเที่ยว เป็นต้น

5. ปัจจัยในการเลือกซื้อผลิตภัณฑ์ทางท่องเที่ยว

นักท่องเที่ยวมีความต้องการซื้อสินค้าและบริการที่แตกต่างกัน แล้วยแต่ความสำคัญมากหรือน้อย เช่น บางคนซื้อทัวร์แบบเหมาจ่ายอาจให้ความสำคัญในเรื่องที่พักหรือสถานที่ท่องเที่ยวจับจ่ายซื้อของที่ระลึก ดังที่ ศรีธัญญา วรากุลวิทย์ (2551, 48) กล่าวไว้ดังนี้

5.1 ฐานะการเงินของนักท่องเที่ยว รายได้ การเก็บออม จะมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจซื้อ การพิจารณาจังหวะเวลาการซื้อ การพิจารณาจังหวะเวลาการซื้อ จำนวนการซื้อ เช่น การท่องเที่ยวในช่วงนอกฤดูกาล (Low Season) ราคาของสินค้าจะมีราคาถูกลง จำนวนนักท่องเที่ยวก็อาจจะเพิ่มขึ้นกว่าปกติ เป็นต้น

5.2 บุคลิกลักษณะจะมีผลต่อการตัดสินใจและความพึงพอใจในการซื้อ เช่น ผู้ที่มีบุคลิกลักษณะค่อนข้างเก็บตัว เรียบง่าย ไม่ชอบออกสังคม ก็จะชอบความประหยัด ไม่ต้องการสถานที่ท่องเที่ยวหรือบริการที่หรูหรา หรือหากเป็นผู้ที่กล้าแสดงออก กล้าเสี่ยง มักต้องการท่องเที่ยวแบบผจญภัย เป็นต้น

5.3 ความกดดันด้านเวลา ถ้าผู้ที่มีเวลาก็จะหาข้อมูลและพยายามหาทางเลือกของบริการให้ดีที่สุด แต่ถ้าไม่มีเวลาหรือเร่งรีบกะทันหันจะใช้เวลาในการเลือกบริการน้อยลง

5.4 กลุ่มสังคมมีอิทธิพลค่อนข้างมากต่อพฤติกรรมการซื้อ โดยเฉพาะกลุ่มที่เรียกว่ากลุ่มอ้างอิง เพราะมนุษย์ส่วนใหญ่ต้องการให้สังคมยอมรับ จึงต้องใช้สินค้าหรือบริการเหมือนกับบุคคลอื่น ๆ ที่อยู่ในสังคมเดียวกัน เช่น การเดินทางไปต่างประเทศบ่อย ๆ เพื่อให้สังคมยอมรับ

5.5 วัฒนธรรมมีผลต่อความต้องการและการตัดสินใจซื้อ เช่น คนไทยชอบเดินทางไปสถานที่ที่มีอาหารการกิน ความเป็นอยู่คล้าย ๆ กับในประเทศไทย หรือเพื่อศึกษาวัฒนธรรมแปลกๆ เช่นเดินทางไปประเทศญี่ปุ่น ฮองกง จีน เวียดนาม ลาว เป็นต้น

ปัจจัยจูงใจของนักท่องเที่ยว

ปัจจัยจูงใจของนักท่องเที่ยว

ปัจจัยสำคัญที่ทำให้การท่องเที่ยวมีความแตกต่างกันทั้งในด้านปริมาณ และคุณภาพตลอดจนมีผลต่อจำนวนนักท่องเที่ยว และบางปัจจัยที่ไม่สามารถควบคุมได้ ซึ่ง ปัจจัยที่สำคัญ ๆ ได้แก่ ด้านเศรษฐกิจ แหล่งท่องเที่ยว กฎหมาย วัฒนธรรมและสังคม ภูมิศาสตร์ ราคา การประชาสัมพันธ์ และปัจจัยสนับสนุนอื่น ๆ ดังรายละเอียดต่อไปนี้ ฉลองศรี พิมพ์สมพงษ์ (2544, 50-52)

1. ปัจจัยด้านเศรษฐกิจปัจจัยจูงใจในการท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวที่เป็นปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ได้แก่ สภาพเศรษฐกิจของท้องถิ่นและประเทศมีผลกระทบต่ออัตราการผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวมาก และทำให้อุปสงค์การท่องเที่ยวแตกต่างกัน เพราะประเทศที่มีเศรษฐกิจดีย่อมเอื้ออำนวยให้คนเดินทางท่องเที่ยวมากขึ้น อาจจะเดินทางเพื่อไปเจรจาต่อธุรกิจ ไปประชุม ไปศึกษาคูงานหรือพักผ่อน ซึ่งมีอำนาจในการซื้อสูงกว่าประเทศที่กำลังพัฒนาที่นักท่องเที่ยวมีอำนาจการซื้อต่ำกว่า ผู้ประกอบธุรกิจจำเป็นต้องพัฒนารูปแบบของการบริการและพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกให้เหมาะสมกับสภาพและฐานะของกลุ่มลูกค้าที่มีความแตกต่างกัน การกำหนดแผนกิจกรรมทางการตลาดที่ประสบความสำเร็จ สามารถทำให้อุปสงค์การท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นได้

2. ปัจจัยด้านแหล่งท่องเที่ยวปัจจัยจูงใจในการท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เป็นปัจจัยด้านแหล่งท่องเที่ยว ได้แก่ สิ่งดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวไปท่องเที่ยวประเทศลาวและเวียตนาม ทั้งที่เกิดขึ้นเองโดยธรรมชาติ และที่มนุษย์สร้างขึ้น รวมทั้งความมีชื่อเสียงและภาพพจน์ที่ดีของแหล่งท่องเที่ยว นั้น ๆ สิ่งดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้น ได้แก่ พิพิธภัณฑ์อนุสาวรีย์ อนุสรณ์สถาน โบราณสถาน โบราณวัตถุ อุทยานประวัติศาสตร์ ชุมชนโบราณ เป็นต้น และ แหล่งท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นเองโดยธรรมชาติ ได้แก่ ภูเขา น้ำตก ถ้ำ น้ำพุร้อน ทะเล เกาะแก่ง เป็นต้น

3. ปัจจัยด้านกฎหมายปัจจัยทางการเมืองและกฎหมายมีผลต่อปัจจัยจูงใจในการท่องเที่ยว เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงด้านการเมือง และระเบียบกฎหมายต่าง ๆ ของประเทศ อาจทำให้การตัดสินใจซื้อผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวเปลี่ยนแปลงและทำให้อุปสงค์การท่องเที่ยวแตกต่างกัน เนื่องจากมีความรู้สึกปลอดภัย หรือไม่ปลอดภัยในการเดินทางไปแหล่งท่องเที่ยว นั้น ส่งผลให้อุปสงค์ลดลง ซึ่งมีผลต่อการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยว เช่น สายการบินต้องระงับการบินชั่วคราว กฎหมายเกี่ยวกับการท่องเที่ยวจึงมีส่วนสำคัญในการเพิ่มหรือลดอุปสงค์และกฎหมายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการขยายตัวของธุรกิจท่องเที่ยวก็มีความสำคัญเช่นกัน เช่น พระราชบัญญัติเกี่ยวกับ

ถึงแวดล้อมซึ่งจะช่วยรักษาทรัพยากรการท่องเที่ยวไว้ได้นานที่สุดให้นักท่องเที่ยวชื่นชมและอยากกลับมาเยือนอีก

4. ปัจจัยด้านวัฒนธรรมและสังคมปัจจัยทางวัฒนธรรมและสังคม มีผลต่อปัจจัยจูงใจในการท่องเที่ยว กล่าวคือ ลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรมจะหล่อหลอมความคิด รสนิยม และทัศนคติในการบริโภคผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยว สังคมตะวันตกมีลักษณะจะเปิดเผย จะเปิดโอกาสให้ผู้หญิงชาวตะวันตกเดินทางท่องเที่ยวบ่อยมากกว่าผู้หญิงเอเชียและตะวันออกกลาง นอกจากนี้ ค่านิยมของการมีบ้านพักที่สองเพื่อพักผ่อนในชนบทหรืออยู่ชายทะเล ถือว่าเป็นสิ่งจำเป็น และมีคุณค่าต่อชีวิต ส่วนประเทศในแถบเอเชียที่เจริญและพัฒนาไปมาก เช่น ประเทศญี่ปุ่น ที่หญิงโสดและอยู่ในวัยทำงานจะมีรสนิยมในการท่องเที่ยวหรูหรา สะดวกสบาย มักเป็นลูกค้าเป้าหมายสำคัญอีกกลุ่มหนึ่งนอกเหนือจากคู่ฮันนีมูน ซึ่งนิยมเดินทางไปพักผ่อนต่างประเทศหลังจากการแต่งงาน กล่าวได้ว่า ทัศนคติและวัฒนธรรมของท้องถิ่นหนึ่งสามารถกำหนดรสนิยม ค่านิยม ปริมาณ ระดับและรูปแบบของการซื้อผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวได้

5. ปัจจัยด้านภูมิศาสตร์ ปัจจัยจูงใจด้านภูมิศาสตร์ที่มีผลต่อการเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศ เนื่องจากลักษณะทางภูมิศาสตร์ของประเทศผู้ซื้อมีความแตกต่างกันมีผลกระทบทำให้อุปสงค์ของนักท่องเที่ยวแต่ละชนิดแตกต่างกัน และเป็นสิ่งที่กำหนดประเภทของจุดหมายปลายทางการท่องเที่ยวที่ผู้ซื้อต้องการไปด้วย เช่น นักท่องเที่ยวที่มาจากต่างประเทศที่แวดล้อมด้วยทะเลย่อมต้องการไปเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวประเภท ภูเขา ส่วนนักท่องเที่ยวจากประเทศที่มีอากาศหนาวนิยมไปพักผ่อนในประเทศที่มีอากาศอบอุ่นและชายทะเล เนื่องจากลักษณะทางภูมิศาสตร์และภูมิอากาศบางประเทศ ที่ทำให้อุปสงค์ต่างกันแล้ว ผู้พักอาศัยเมืองใหญ่มักนิยมเดินทางแบบเข้าไปเยือนกลับมากกว่าคนในชุมชนเล็ก ๆ ผู้ประกอบธุรกิจจัดนำเที่ยวและโรงแรมควรพิจารณา ลักษณะทางภูมิศาสตร์ของลูกค้าว่าส่วนใหญ่มาจากประเทศใดและจุดหมายปลายทางท่องเที่ยวใด จะจูงใจลูกค้าได้มาก เพื่อพัฒนาสินค้าและบริการ และส่งเสริมการตลาดให้ตรงกับกลุ่มเป้าหมาย

6. ปัจจัยด้านราคา ปัจจัยทางการเปรียบเทียบราคา มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยว เนื่องจากเปรียบเทียบราคาการท่องเที่ยวทำให้นักท่องเที่ยวที่อุปสงค์แตกต่างกัน โดยการเปรียบเทียบราคาของผลิตภัณฑ์กับบริษัทที่เป็นคู่แข่ง หรือกับราคาปีก่อนหน้านี้ ราคาแสดงคุณค่าของผลิตภัณฑ์ประกอบกับปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม กล่าวได้ว่า ราคาท่องเที่ยวของประเทศต้นและปลายทางที่จะไปก็มีผลกระทบต่ออุปสงค์ถ้าแตกต่างกันมากนักท่องเที่ยวที่มีอำนาจการซื้อสูงจึงจะสามารถไปเที่ยวได้ และ อัตราการแลกเปลี่ยนเงินตราของแต่ละประเทศ เทียบกับเงินดอลลาร์สหรัฐอเมริกา ที่มีค่าต่างกัน ทำให้ราคาการท่องเที่ยวแตกต่างกัน และเป็นสิ่งที่ดึงดูด

นักท่องเที่ยว ถ้าในการท่องเที่ยวในประเทศนั้น ๆ ที่มี ราคาถูก ก็สามารถที่จะเป็นคู่แข่งทางตลาด การท่องเที่ยวได้

7. ปัจจัยด้านการประชาสัมพันธ์ ปัจจัยด้านการประชาสัมพันธ์ มีผลต่อการท่องเที่ยว เนื่องจากข้อมูลข่าวสารทุกชนิดจากสื่อมวลชนสามารถสร้างความเชื่อถือมั่นใจ หรือไม่มั่นใจในการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยว และช่วยสร้างความรู้จักคุ้นเคย หรืออยากรู้ อยากเห็นมากขึ้นช่วยในการตัดสินใจซื้อผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยว ทั้งนี้ข่าวสารทางลบ ได้แก่ ปัญหาการเมือง การต่อสู้ระหว่างชนชาติ โรคระบาด ความไม่ปลอดภัยของแหล่งท่องเที่ยวเป็นผลกระทบอย่างรุนแรงต่อการเติบโตของธุรกิจท่องเที่ยว ปัญหาภาพลักษณ์ทางลบของประเทศ ได้แก่ โรคเอดส์ การจลาจล เป็นสิ่งที่ทำให้นักท่องเที่ยวเปลี่ยนใจเบี่ยงเบน การซื้อ รายการนำเที่ยวไปยังประเทศอื่นที่มี ภูมิศาสตร์และวัฒนธรรมใกล้เคียงกันแทน

นอกจากปัจจัยภายในการรับรู้ยังมีส่วนสำคัญต่อการกระตุ้นการท่องเที่ยวเช่นกัน

กระบวนการรับรู้ ประกอบด้วย กระบวนการที่นักท่องเที่ยวติดตาม และรับรู้ ข้อมูลทางการท่องเที่ยว แต่ละคนจะมีการรับรู้ที่แตกต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลาย ๆ อย่างเช่น ลักษณะของสิ่งกระตุ้น สิ่งแวดล้อม และลักษณะเฉพาะบุคคล กล่าวคือ

(1) การเปิดรับข้อมูลที่ได้เลือกสรร เนื่องจากในแต่ละวันนักท่องเที่ยวจะหา ข้อมูลจากการสื่อโฆษณาต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นสื่อสิ่งพิมพ์ สื่อวิทยุ สื่อโทรทัศน์ หรือสื่ออื่น ๆ ฉะนั้น ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวต้องสนใจที่จะให้บริการของตนเองอยู่ในรายการที่นักท่องเที่ยว ต้องการและเลือกสรรด้วย

(2) การตั้งใจรับข้อมูลข่าวสารที่ได้เลือกสรร โดยนักท่องเที่ยวตั้งใจรับสิ่ง กระตุ้นอย่างใดอย่างหนึ่ง เมื่อเลือกสรรการเปิดรับข้อมูลและให้ความสนใจมาแล้ว

(3) ความเข้าใจในข้อมูลที่ได้เลือกสรร เป็นความเข้าใจและตีความหมายของ ข้อมูลที่ได้รับมาให้ตรงกับความหมายของโลก แต่บางครั้งนักท่องเที่ยวอาจแย้งข้อมูล มีความ ลำเลียงในการรับรู้อันเนื่องมาจากความเชื่อถือ ทัศนคติ และประสบการณ์ ซึ่งเป็นความเชื่อถือ ทัศนคติ และประสบการณ์ ซึ่งเป็นความต้องการภายในของตนเอง

(4) การเก็บรักษาข้อมูลที่ได้เลือกสรรจะทำให้เกิดความทรงจำข้อมูลเกี่ยวกับ ผลิตภัณฑ์นั้น ๆ ซึ่งนำไปสู่การกระตุ้นให้เกิดความต้องการและตัดสินใจซื้อ นักการตลาดควรรู้ โอกาสในช่วงนี้เสริมข้อมูลที่สำคัญเข้าไปอีก เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้ข้อมูลเพิ่มเติมที่สูงสุดจนปีได้รับ ข้อมูลจากคู่แข่งรายอื่น ๆ

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับประเทศลาว

ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว หรือเรียกโดยย่อว่า สปป.ลาว มีชื่อสากลว่า (Lao People's Democratic Republic: Lao PDR) การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2551) ประเทศลาวเดิมเคยเป็นเมืองขึ้นของฝรั่งเศส ญี่ปุ่น และได้รับเอกราชคืนเมื่อปี พ.ศ. 2497 และเปลี่ยนการปกครองจากระบอบคอมมิวนิสต์เป็นแบบสาธารณรัฐตั้งแต่ปี 2518 จนถึงปัจจุบัน ลาวเป็นประเทศเพื่อนบ้านของไทยที่มีความใกล้ชิดกันมายาวนานทั้งด้านเชื้อชาติ ภาษา วัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมประเพณี ที่เก่าแก่วัฒนธรรมอันร่ำรวยและยึดมั่นที่จะรักษาขนบธรรมเนียมและวัฒนธรรมเอาไว้อย่างเข้มแข็ง ทำให้ผู้ที่เดินทางมาเยือนประเทศลาวต่างประทับใจและเกิดความชื่นชมในอัธยาศัยไมตรีที่เต็มไปด้วยความจริงใจอันเป็นเสน่ห์ดึงดูดนักท่องเที่ยวจากทุกมุมโลก

1. ที่ตั้ง ประเทศลาว ตั้งอยู่ในดินแดนสุวรรณภูมิ หรืออินโดจีน เป็นประเทศมรสุมเขตร้อนในเอเชียอาคเนย์ ไม่มีทางออกทะเล เพราะถูกล้อมรอบด้วยประเทศต่าง ๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ในบรรดาประเทศภาคพื้นเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

2. อาณาเขต

ทิศเหนือ	ติดต่อกับประเทศจีน พม่า และเวียดนาม
ทิศใต้	ติดประเทศไทย กัมพูชา และเวียดนาม
ทิศตะวันออก	ติดกับประเทศเวียดนาม
ทิศตะวันตก	ติดต่อกับไทย

ภูมิประเทศ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีพื้นที่ทั้งหมด 236,800 ตารางกิโลเมตร พื้นที่ทางตอนใต้แคบกว่าทางตอนเหนือ ส่วนใหญ่เป็นที่ราบสูง และที่ราบริมแม่น้ำโขง มีภูเขาเป็นเทือกยาวติดต่อกันกันพรมแดนด้านตะวันออกระหว่างสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยเวียดนาม ส่วนทางตอนใต้มีภูเขาพนมดงรักเป็นพรมแดนกั้นระหว่างสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวกับกัมพูชา มีแม่น้ำสำคัญคือแม่น้ำโขง

3. ทรัพยากรและเศรษฐกิจ ลาวมีทรัพยากรแร่ธาตุเป็นจำนวนมาก แต่ยังขาดเทคโนโลยี ในการนำแร่ธาตุ เหล่านั้นมาใช้ประโยชน์ สินค้าส่งออกที่สำคัญของลาว ได้แก่ พลังงานไฟฟ้า ดีบุก กาแฟ กายาน แร่ใยหิน ฝรั่ง ไม้ท่อน และไม้สัก สินค้านำเข้าที่สำคัญของลาว ได้แก่ สินค้าประเภทอาหาร น้ำมันปิโตรเลียม และสินค้าอุตสาหกรรม

4. เศรษฐกิจ ลาวเป็นหนึ่งในสิบ ของประเทศที่ยากจนที่สุดในโลกรายได้ประชาชาติต่อคนไม่ถึง 400 US\$ (ประมาณ 17,000 บาท) ต่อปี ประชากรส่วนใหญ่มีอาชีพเกษตรกรรม และประมง

5. สภาพภูมิอากาศ ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ตั้งอยู่ในเขตร้อนชื้น มีเนื้อที่ใหญ่ใหญ่โตกว้างขวางยาวจากเหนือจรดใต้ อากาศจึงเปลี่ยนแปลงไปตามพื้นที่ ทางตอนเหนือติดกับจีนอากาศจึงค่อนข้างหนาว ทางตอนใต้ส่วนใหญ่เป็นที่ราบสูงประกอบด้วยอิทธิพลจากลมมรสุมในทะเลจีนใต้ อากาศจึงค่อนข้างอบอุ่น ลักษณะทางภูมิอากาศแบ่งได้ 3 ฤดู ได้แก่ ฤดูฝน ฤดูหนาว และฤดูร้อน

การเมืองและปกครอง

6. การเมือง ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ปกครองด้วยระบอบสังคมนิยมมีพรรคการเมืองเพียงพรรคเดียวคือ พรรคประชาชนปฏิวัติลาว มีประธานพรรคเป็นประมุขของประเทศเรียกว่า ประธานประเทศ ส่วนนายกรัฐมนตรีเป็นประมุขของฝ่ายบริหาร ทั้งสองตำแหน่งได้รับแต่งตั้งจากสภาแห่งชาติ ทำหน้าที่นิติบัญญัติ และเป็นผู้มีอำนาจในการปกครอง

7. การปกครอง ประเทศลาว แบ่งการปกครองส่วนท้องถิ่น ออกเป็น 1 กำแพงนคร (เทศบาลนครเวียงจันทน์)ซึ่งปกครองตนเอง 1 เขตการปกครองพิเศษ (ไซสมบูน) และ 16 แขวง แต่ละแขวง แบ่งย่อยออกเป็น อำเภอ ตำบล และหมู่บ้าน

8. ศาสนา ศาสนาพุทธ นิกายเถรวาท เป็นศาสนาประจำชาติมีผู้นับถือประมาณร้อยละ 90 อีกร้อยละ 10 นับถือศาสนาคริสต์และอิสลาม

9. ภาษา ภาษาประจำชาติคือ ภาษาลาว อังกฤษและฝรั่งเศส

10. ประชากร ประเทศลาว มีจำนวนประชากรทั้งหมดประมาณ 6,217,141 คน ประกอบด้วย 3 ชนชาติใหญ่ รวม 68 เผ่า

11. การเดินทางสู่ประเทศลาว นักท่องเที่ยวสามารถเดินทางสู่ประเทศลาวได้ทั้ง ทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ

ทางบก / ทางน้ำ

ประเทศไทย – ประเทศลาว มีจุดผ่านแดนสากลเชื่อมโยงกันใน 5 จังหวัด คือ จังหวัดเชียงราย เดินทางด้วยเรือข้ามฟากจากอำเภอเชียงของ ไปยังห้วยทราย จังหวัดหนองคาย เดินทางด้วยรถยนต์ข้ามสะพานมิตรภาพไทย-ลาว ไปยังกำแพงนครเวียงจันทน์ จังหวัดนครพนม เดินทางด้วยเรือข้ามฟากไปยังเมืองท่าแขก จังหวัดมุกดาหารเดินทางด้วยรถยนต์ข้ามสะพานมิตรภาพไทย-ลาว ไปยังเมืองสะหวันเขต และจังหวัดอุบลราชธานี เดินทางด้วยรถยนต์ผ่านด่านช่องเม็กไปยังด่านวังเต่าแขวงจำปาสัก

ทางอากาศ

จากท่าอากาศยานนานาชาติกรุงเทพฯและท่าอากาศยานนานาชาติเชียงใหม่ บินตรงสู่สนามบินนานาชาติวัดไต นครเวียงจันทน์

12. แหล่งท่องเที่ยวในประเทศไทย

การแบ่งเขตการท่องเที่ยวของประเทศไทย ที่สำคัญ ๆ แบ่งเป็น 3 เขต คือ เขตภาคเหนือได้แก่ เมืองเวียงจันทน์ วังเวียง หลวงพระบาง -พงสาลี เขตภาคกลาง ได้แก่ เมืองสรวง-เสนา-สาละวิน-คำม่วน และเขตภาคใต้ ได้แก่ เมืองจำปาสัก เซกอง สาละวิน และ ยัตตะปือ โดยงานวิจัยเรื่องนี้จะเน้นเขตภาคเหนือและภาคใต้ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

12.1 นครเวียงจันทน์ เป็นเมืองที่มีมาเก่าแก่ ตั้งอยู่ริมแม่น้ำโขง ตรงข้ามอำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัดหนองคาย เป็นเมืองที่ยังคงร่องรอยสมัยอาณานิคม โดยอาคารบางส่วนเป็นศิลปะแบบยุโรปจากสมัยที่ลาวเป็นอาณานิคมของฝรั่งเศส แหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญมีดังต่อไปนี้

พระธาตุหลวง เป็นที่ประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุ (ส่วนหัวเหน่า) องค์พระธาตุหลวง ตามตำนาน อูรังคะธาตุ เชื่อว่า เริ่มแรกในบริเวณนี้มีเสาหินสี่เหลี่ยมปักไว้เป็นเครื่องหมายแสดงว่าพระพุทธศาสนาได้มาตั้งมั่น ณ สถานที่แห่งนี้แล้ว ต่อมาพระเจ้าจันทบุรี (บุรีจันท) ได้ก่อตั้งเมืองเวียงจันทน์พร้อมกับพระอรหันต์ 5 องค์ ที่บวชเรียนมาจากกรุงราชคฤห์ ได้ช่วยกันสร้างพระธาตุเพื่อประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุ (กระดูกหัวเหน่า) ขึ้นไว้เป็นที่เคารพบูชาโดยสร้างเป็นเจดีย์สี่เหลี่ยม “อุบมุง” ขนาดสูง 4 วา 3 ศอก กว้างยาวด้านละ 4 วา ต่อมาในปี พ.ศ. 2472-2473 มีนักโบราณคดีชาวฝรั่งเศสมาทดลองขุดค้น ได้พบธาตุองค์สี่เหลี่ยมทรงปิรามิดอยู่ใจกลางพระธาตุหลวง มีบันไดไปยังพระธาตุน้อยนี้ทั้ง 4 ด้าน และมีเจดีย์ธาตุบริวารล้อมรอบ 30 องค์ ทาสีทองเหลืองอร่าม จากข้อมูลการขุดค้นประกอบกับหลักฐาน คือพระพุทธรูปและใบเสมาศิลาจารึกเก่าที่พบบริเวณนี้ ทำให้นักประวัติศาสตร์ลาวเชื่อกันว่า พระธาตุหลวงนี้คงจะสร้างขึ้นครั้งแรกในสมัยอาณาจักรเจนละ ประมาณพุทธศตวรรษที่ 13- 14

วัดสี่เมือง เป็นวัดที่สร้างโดยพระเจ้าเพื่อประดิษฐานเสาหลักเมือง และชาวลาวในนครเวียงจันทน์ให้เคารพศรัทธากันมาก ซึ่งภายในวัดยังเป็นสถานที่ตั้งของ ศาลเจ้าแม่หลักเมือง ซึ่งชาวลาวเชื่อกันว่า ในวันที่สร้างศาลหลักเมือง มีหญิงงามคนหนึ่งเสียสละชีวิตตัวเองพร้อมลูกในท้อง กระโดดลงในหลุมที่ฝังเสาหลักเมืองแห่งนี้ และคอยปกป้องคุ้มครองเมือง และผู้คนที่มาเคารพกราบไหว้ ซึ่งชาวลาวเชื่อว่าวัดแห่งนี้ มีความศักดิ์มาก ใครมาขออะไรก็มักจะได้อย่างใจ เพียงบูชาด้วยดอกดาวเรืองและรูปเทียนก็สมหวัง

หอคำ อดีตเคยเป็นที่ประทับของพระเจ้าไชยเชษฐาธิราช เจ้าชีวิตลาว ปัจจุบันรัฐบาลลาวใช้เป็น เรือนรับรองแขกชาวต่างประเทศของรัฐบาลประเทศลาว เป็นอาคารไม้ 2 ชั้น ก่ออิฐถือปูนแบบทันสมัย ตัวอาคารเป็นสี่เหลี่ยมกับสี่ขาวบริเวณกรอบหน้าต่างประตู คูระบายแต่สง่างามอยู่ในที่ และมีทหาร ยามเฝ้าประตูรั้วอยู่ และเปิดให้นักท่องเที่ยวเข้าชมได้เป็นครั้งคราว

หอพระแก้ว หรือ วัดพระแก้วมรกต เดิมทีชาวลาว เรียกกันว่าหอพระแก้ว ตั้งตระหง่านหันหน้าไปทางทิศตะวันออก มีพระอินทร์ทรงช้างเอราวัณอยู่ที่หน้าบัน ซึ่งเป็นเทวคาผู้รักษาทิศตะวันออก หอพระแก้วนี้มีชื่อเรียกอย่างนี้ก็เพราะว่าเคยเป็นที่ประดิษฐานพระแก้วมรกต พระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ ก่อนที่ไทยเราจะตีเมืองเวียงจันทน์ได้ และอันเชิญพระแก้วมรกตกลับเมืองไทยโดยสมเด็จพระยามหากษัตริย์ศึก (รัชกาลที่ 1) ยศในครั้งนั้นเป็นแม่ทัพ หลังจาก นั้นหอพระแก้วนี้ก็ทรุดโทรมลงในปัจจุบัน ได้มีการบูรณะใหม่แต่รูปทรงยังเหมือนของเดิมและยังมีของเก่าเหลืออยู่ตัวอย่างเช่น ลายสลักไม้บานประตู พระพุทธรูป ปางต่างๆ และปัจจุบันยังเป็นพิพิธภัณฑ์แสดงโบราณวัตถุมากมาย รวมทั้งพระพุทธรูปจำลอง “พระบาง” แห่งเมืองหลวงพระบางด้วย และวัดนี้เป็นวัดที่ไม่มีพระภิกษุอาศัยอยู่เลย

วัดสี่สะเกด เป็นวัดเก่าแก่สมัยพระเจ้าอนุวงศ์ มีอายุ 200 กว่าปีมาแล้ว ภายในอุโบสถ มีภาพจิตรกรรมฝาผนังที่เป็นของดั้งเดิม ยังไม่มีการบูรณะและขาดการดูแลรักษา คงจะเลือนหายไปในวัน วัดนี้มีพระภิกษุประจำวัดด้วย จุดเด่นของวัดนี้คือ ภายในวัดมีพระพุทธรูปมากมายเรียงรายอยู่ช่องกุศเล็ก ๆ ที่มีซุ้ม โถงแหลมจำนวนมาก และระเบียงคดทั้งสี่ด้าน หอไตรที่งดงามแปลกตา รวมทั้งความงามของรูปภาพ หรือ จิตรกรรมฝาผนังอันอ่อนช้อย

วัดองค์ต่อมหาวิหาร วัดองค์ต่อมหาวิหาร เป็นวัดที่ใหญ่ที่สุดในเวียงจันทน์ และมีโรงเรียนสอนพุทธศาสนาที่มีชื่อเสียงที่สุดในประเทศ พระเจ้าไชยเชษฐาธิราชโปรดให้สร้างขึ้นเพื่อประดิษฐานพระเจ้าองค์ต่อ พระพุทธรูปโลหะหล่อหนักประมาณ 12,000 กิโลกรัม บริเวณบานประตูพุทธสิมาเป็นไม้แกะสลักฝีมือช่างปั้นบรมครูของลาว

ประตูชัย สร้างขึ้นเพื่อเป็นการอนุสรณ์รำลึกถึงการได้รับชัยชนะ ปลดแอกเป็นเอกราชจากการปกครองของฝรั่งเศส สร้างขึ้นด้วยอิฐถือปูนมีขนาดใหญ่สวยงาม เค้นเป็นสง่า มีประตูดวงโค้ง 1 ประตู ข้างบนทำเป็นยอดปราสาท 5 ยอด ตั้งอยู่บนอาคารแบบศิลปะแบบล้านช้างโดยแท้ มีบันไดทางขึ้นเป็นชั้น ๆ เดินขึ้นไปบนยอดประตูชัย เพื่อชมวิวยิวทัศน์ โดยรอบของเมืองเวียงจันทน์ได้ บนเพดานของประตูชัยทำเป็นรูปปั้นทาสีประดับด้วย กระจกสวยงามทำเป็น 4 ช่อง แบ่งตามทิศ 4 ทิศ คือ ทิศตะวันออกเป็นรูปพระอินทร์ทรงช้างเอราวัณ ทิศตะวันตกเป็นรูปพระนารายณ์ ทิศเหนือเป็นรูป พระอิศวร และทิศใต้เป็นรูปพระพรหม 4 หน้า เรียกได้ว่าอันเชิญมาชุมนุมครบทั้ง 4 องค์เลยทีเดียว

พระธาตุหลวง เป็นพุทธสถานซึ่งเป็นศูนย์รวมจิตใจของชาวลาว เป็นที่ประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุ (ส่วนหัวหน้า) องค์พระธาตุหลวง ตามตำนาน อูรังธาตุ เชื่อว่าเริ่มแรกในบริเวณนี้มีเสาหินสี่เหลี่ยมปักไว้ เป็นเครื่องหมายแสดงว่าพระพุทธศาสนาได้มาตั้งมั่น ณ สถานที่แห่งนี้แล้ว ต่อมาพระยาจันทบุรี (บุรีจันท์) ได้ก่อตั้งเมืองเวียงจันทน์พร้อมกับพระอรหันต์ 5 องค์ ที่บวชเรียนมาจากกรุงราชคฤห์ ได้ช่วยกันสร้างพระธาตุเพื่อประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุ (กระดูกหัวหน้า) ขึ้นไว้เป็นที่เคารพบูชาโดยสร้างเป็นเจดีย์เล็กรูป “อุบมุง” ขนาดสูง 4 วา 3 ศอก กว้างยาวด้านละ 4 วา ต่อมาในปี พ.ศ. 2472-2473 มีนักโบราณคดีชาวฝรั่งเศสมาทดลองขุดค้น ได้พบธาตุองค์เล็กรูปทรงปิรามิดอยู่ใจกลางพระธาตุหลวง มีบันไดไปยังพระธาตุน้อยนี้ทั้ง 4 ด้าน จากข้อมูลการขุดค้นประกอบกับหลักฐาน คือพระพุทธรูปและใบเสมาศิลาจารึกเก่าที่พบบริเวณนี้ ทำให้นักประวัติศาสตร์ลาวเชื่อกันว่า พระธาตุหลวงนี้คงจะสร้างขึ้นครั้งแรกในสมัยอาณาจักรเจนละ ประมาณพุทธศตวรรษที่ 13- 14

ธาตุคำ เป็นเจดีย์ทรงดอกบัวหกเหลี่ยมตั้งอยู่กลางเมือง ตามตำนานเล่าว่าได้พระธาตุคำมีพญานาคเจ็ดเศียรอาศัยอยู่ ทำหน้าที่พิทักษ์รักษาเวียงจันทน์ ชาวลาวเชื่อกันว่าธาตุคำคือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ปกป้องภัยอันตรายแก่บ้านเมือง

นอกจากนั้นนอกเขตกำแพงนครเวียงจันทน์ยังมีแหล่งท่องเที่ยวที่น่าสนใจ เช่น **เขื่อนน้ำจันท** เป็นเขื่อนพลังงานไฟฟ้าที่แรกของประเทศลาว ที่ผลิตกระแสไฟฟ้าจำหน่ายให้กับไทย ปีละกว่าหมื่นล้านบาท ในอ่างเก็บน้ำมีเกาะแก่งหลายแห่ง เช่น เกาะท้าว เกาะนาง ที่เคยเป็นสถานที่กักขังนักโทษชาย-หญิง บริเวณเขื่อนมีร้านอาหารและแพบริการอาหารปลาสดๆ และมีบ่อนคาสีโน ไว้คอยบริการนักท่องเที่ยว

เมืองนาทรายทอง อยู่ระหว่างทางไปอ่างเก็บน้ำจันท มีสถานที่ที่น่าสนใจหลายแห่ง เช่น บ้านอีไถ มีตลาดเครื่องสาน เครื่องปั้นดินเผา และเครื่องมือเครื่องใช้ ที่ชาวม้ง นำมาจำหน่าย

อุทยานแห่งชาติพูเขาควย เดิมเป็นฐานลับของกองทัพลาว ภายหลังได้ปรับปรุงเป็นอุทยานฯ ตั้งอยู่บนที่ราบสูงเหนือระดับน้ำทะเล 670 เมตร ครอบคลุมอาณาเขต 2,000 ตารางกิโลเมตร ประกอบด้วยป่าสน ป่าไม้ผลัดใบและทุ่งหญ้า มีแม่น้ำมาง แม่น้ำลิก และแม่น้ำยงไหลผ่าน จุดเด่นของอุทยานฯอยู่ที่ตาดไซ น้ำตกขนาดใหญ่เขียวขจี

ตลาดเช้า เหมือนตลาดนัดสวนจตุจักรของเรา เป็นแหล่งจับจ่ายสินค้าานาชนิด ทั้งจากทุกชนเผ่าในลาว สินค้าจากจีนแดง และเวียดนาม ก็รวมอยู่ในตลาดเช้านี้ด้วย ซึ่งตัวอาคารมีลักษณะเป็นตัวคี่ 2 ชั้น 3 หลัง มีทางเดินเชื่อมถึงกันตลอด จะแบ่งขายของเป็นประเภทของอย่างเดียวกันจะขายอยู่ด้วยกัน ร้านติดกันเป็นแถวยาว มีร้านของขายหลายประเภท เช่น ร้านทอง

ร้านขายเครื่องเงิน ร้านขายพระ ร้านขายเสื้อผ้า ร้านขายของใช้ภายในบ้าน ร้านขายเครื่องใช้ไฟฟ้า ผ้าทอมือ เครื่องจักสาน เป็นต้น

ตลาดดิวตี้ฟรี เป็นตลาดสินค้าปลอดภาษีที่ใหญ่มาก มีสินค้าทุกชนิดให้นักท่องเที่ยวได้เลือกซื้อ ทั้งกระเป๋า รองเท้า เสื้อผ้า เหล้า บุหรี่ และน้ำหอม จากนานาประเทศ ให้นักท่องเที่ยวแวะชื้อก่อนกลับจากเวียงจันทน์

12.2 เมืองวังเวียง เป็นเมืองเล็ก ๆ ที่เป็นทางผ่านระหว่างเวียงจันทน์ ไป หลวงพระบาง วังเวียงได้ชื่อว่า เป็นเมืองรีสอร์ท ของลาว เพราะมีธรรมชาติสวยงาม มีแม่น้ำไหลผ่านเกาะตามเขาหินปูน รูปทรงแปลกตา คล้ายเมืองกุ้ยหลินของจีน มีถ้ำให้เที่ยวชมมากมาย มีอากาศเย็นสบาย รายล้อมด้วยเทือกเขาอันสวยงาม แหล่งท่องเที่ยวประกอบด้วย

ถ้ำจาง เป็นถ้ำขนาดใหญ่ที่มีชื่อเสียงที่สุด นักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวชมต้องนำไฟฉายติดตัวไปด้วย เพื่อชมงูงามที่ อลังการของถ้ำ

ถ้ำซ่าง เป็นถ้ำเล็ก ๆ ภายในมีพระพุทธรูปมากมายและมีรอยพระพุทธรบาท และถ้ำหอย มีพระพุทธรูปองค์ใหญ่ประดิษฐานอยู่ด้านหน้าถ้ำ กิจกรรมที่นักท่องเที่ยวนิยมที่สุดในการมาเที่ยวที่วังเวียงคือการนั่งห่วงยางล่องน้ำของ

12.3 นครหลวงพระบาง หลวงพระบาง เป็นเมืองแห่งมรดกโลก ซึ่งอดีตเคยเป็นอดีตราชธานีเก่าของอาณาจักรล้านช้าง และที่ประทับของเจ้าชีวิต ก่อนที่ลาวจะเปลี่ยนระบอบการปกครองมาเป็นสาธารณรัฐ หลวงพระบาง ตั้งอยู่ระหว่างแม่น้ำคานและแม่น้ำโขง เต็มไปด้วยวัดวาอาราม อาคารบ้านเรือนเก่าแก่ที่ยังรักษารูปแบบสถาปัตยกรรมแบบล้านช้างผสมยุโรป ผู้คนมีชีวิตเรียบง่าย ยึดมั่นในขนบธรรมเนียมประเพณี และพุทธศาสนา บ้านเมือง สงบ ร่มเย็น แหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญมีดังนี้

พระราชวังหลวง อดีตที่ประทับของเจ้ามหาชีวิตสายหลวงพระบางของลาว (วังนี้สร้างเมื่อปี พ.ศ. 2477) ออกแบบโดยสถาปนิกชาวฝรั่งเศส ยอดปราสาทเป็นศิลปกรรมแบบลาว สถาปัตยกรรมแบบยุโรปผสมศิลปะล้านช้าง ปัจจุบันรัฐบาลลาวใช้เป็นพิพิธภัณฑ์ จัดแสดงโบราณวัตถุที่ล้ำค่า อาทิ บัลลังก์ ธรรมมาศ เครื่องสูงและราชูปโภคของเจ้าชีวิต พระพุทธรูป และวัตถุโบราณ ของขวัญจากประเทศต่าง ๆ และที่สำคัญที่สุดคือมีหอไตรที่ประดิษฐาน พระบาง ซึ่งเป็นพระพุทธรูปที่สวยงาม ทำจากทองคำแท้ เป็นพระพุทธรูปคู่บ้านคู่เมืองของหลวงพระบาง นอกจากนี้ในหอไตรยังมีพระไตรปิฎกที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ เคยพระราชทานให้พระมหากษัตริย์ลาวด้วย

วัดวิบูล นະลาด หรือวัดขุนราช สร้างในสมัยพระเจ้าวิบูลราช สร้างเพื่อประธานพระบาง ต่อมาพระมเหสีโปรดให้สร้างพระธาตุขึ้นบริเวณวัดอีกหนึ่งองค์ ลักษณะทรงโอค่า คล้ายผลแดงโมค่าสีกว้างคว่ำลงบนฐาน จึงได้ชื่อว่าพระธาตุหมากโม มีพระพุทธรูปทำด้วยทองคำ เงิน สำริด และวัตถุโบราณอื่น ๆ มากมาย วัดนี้เป็นวัดที่เก่าแก่และทรงคุณค่า ภายในประกอบด้วยสถาปัตยกรรมแบบล้านนา และศิลปะแบบล้านช้าง ที่ประณีต งดงามมาก

วัดเชียงทอง เป็นวัดหลวงที่มีชื่อเสียงที่สุดและงดงามที่สุดในหลวงพระบาง ได้รับให้เป็นสุดยอดแห่งสถาปัตยกรรมสกุลล้านช้างของลาว มีอายุมากกว่า 400 ปี สิ่งทีโดดเด่นที่สุดในวัดนี้คือ สิม หรือ อุโบสถ ที่ด้านหน้ามีรูปทรงคล้ายนกเหยี่ยว (นกฮูก) กางปีกตะพึด ตกแต่งด้วยไม้ฉลุลายลงรักปิดทอง สร้างตามศิลปะแบบล้านช้าง หลังคาสามชั้นลาดลดหลั่นลงมาเกือบจรดฐาน ผนังลงรักปิดทองเป็นเรื่องราวพุทธประวัติและทศชาดก ภายในวัดยังมีสถานที่น่าชมอีกแห่งคือ โรงพระราชรถ หรือ โรงโกศเมี้ยน เป็นที่เก็บราชรถและพระโกศของเจ้ามหาชีวิตศรีสว่างวงศ์

พูสี/ภูสี เป็นภูเขากลางเมืองสูงประมาณ 150 เมตร บนยอดเขามีพระธาตุพูสี ที่สร้างในสมัยพระเจ้าอนุรุทธ รอบพระธาตุทำทางเดินให้ชมทัศนียภาพโดยรอบของหลวงพระบาง มีบันไดขึ้นสู่พระธาตุ 328 ขั้น สองข้างทางมีดอกกลิ่นทมหรือที่คนไทยเรียกชื่อใหม่ว่า ราชาวดีประดับเต็มไปหมด ส่งกลิ่นหอมกรุ่นตลอดเวลา พระธาตุพูสี เปรียบเสมือนหลักเมือง ของเมืองหลวงพระบาง จนมีคำนิยามว่า ไปเยือนหลวงพระบางถ้าไม่ได้ขึ้นไปไหว้พระธาตุพูสี เปรียบเสมือนว่าไม่ได้เห็นนครหลวงพระบาง

บ้านช่างไห เป็นชุมชนริมแม่น้ำโขง ที่มีประวัติการขุดพบหม้อไหโบราณ ในอดีตกว่า 2,000 ปี และนักท่องเที่ยวนิยม แวะซื้อเหล่าคัมจากข้าวเหนียวขาวและแดง กลิ่นหอมรสออกหวาน และดีกรีสูง ราคาขวดละประมาณ 100 บาท นอกจากนี้ ยังมี เครื่องเงิน ไข่มุกจำหน่ายด้วย

ตลาดเช้าหลวงพระบาง อยู่ริมแม่น้ำโขง มีสินค้าจำเป็นในชีวิตประจำวัน ทั้ง เครื่องนุ่งห่ม กระเป๋า รองเท้า เครื่องประดับที่ทำจากทอง นาค และเงิน แต่จะหนักไปทางอาหาร ทั้งของสดและของแห้ง รวมทั้งอาหารเข้าพื้นที่เมืองที่น่าสนใจหลายเมนู

ตลาดม้ง อยู่ห่างจากตลาดเช้า จำหน่ายสินค้าชาวเขา ส่วนมากเป็นผ้าทอปักสวยงามเย็บเป็นเสื้อผ้าและเครื่องใช้อื่น ๆ เช่น ย่าม กระเป๋า ปลอกหมอน เป็นต้น เครื่องเงินและงานแกะสลัก ราคาสินค้าในตลาดสมเหตุสมผลสามารถต่อรองได้

ตลาดมืด เป็นถนนช้อปปิ้งตอนเย็น เป็นแหล่งรวมงานฝีมือสินค้าพื้นเมือง โดยเฉพาะผ้าทอ ผ้าจีน ผ้าถุง ผ้าคลุมไหล่ กระเป๋า เป็นต้น นอกจากนี้ยังมี เครื่องประดับนาฬิกาชนิดจากชนเผ่า งานหัตถกรรม และวัตถุโบราณ จำหน่ายในราคาที่ไม่แพงด้วย

บ้านผานม อยู่ห่างจากตัวเมือง 3 กิโลเมตร เป็นหมู่บ้านชาวไทลื้อที่อพยพมาจากสิบสองปันนา ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1347 อยู่บริเวณริมน้ำคาน ผู้หญิงจะมีความผูกพันกับการทอผ้า ปัจจุบันหันมาทอเพื่อการจำหน่ายผ้าพื้นเมือง มีทั้งผ้าฝ้าย ผ้าไหม ลวดลายเฉพาะแบบหลวงพระบาง

ปากแม่น้ำอู ห่างจากหลวงพระบาง 40 กิโลเมตร เป็นถ้ำบนหน้าผาหินปูน 2 ถ้ำ เรียกว่าถ้ำดิ่ง ถ้ำคิ่ง (ถ้ำนอกหรือย่อย) ในอดีตเจ้าชีวิตของลาวทุกพระองค์ต้องเดินทางมาสร้างน้ำพระ และฟังธรรมในวันสงกรานต์ทุกปี และเป็นถ้ำที่เป็นอนุสรณ์แห่งสัมพันธไมตรีระหว่างล้านช้างหลวงพระบางกับล้านนาเชียงใหม่ ถ้ำดิ่งนี้มีสองชั้น ทุกชั้นจะมีพระพุทธรูปน้อยใหญ่ทำด้วยไม้และโลหะ วางเรียงรายนับพันองค์

ตาดแต้ เป็นน้ำตกอยู่ที่บ้านน้ำเอน บริเวณน้ำคานไหลลงห้วยแต้ ขนาดน้ำตกกว้างและสวยงามอีกแห่งหนึ่ง แต่เดิยกว่าตาดกวางลี

ทุ่งไหหิน อยู่ในเขตเมืองเชียงขวาง เป็นสถานที่นักท่องเที่ยวนักท่องเที่ยวทั่วโลก รู้จัก ในนาม เพลนออฟจาร์ส (Plain of Jars) เป็นที่ที่ราบสูง ภูเขา และถ้ำที่ปกคลุมด้วยทุ่งหญ้าเขียวขจีและพุ่มเตี้ย มีภาชนะหินรูปทรงคล้ายไหต่าง ๆ ตั้งกระจายอยู่ทั่วไป ใบเล็กสูงประมาณเอว ใบใหญ่ขนาด 2-3 คนลงไปนั่งรวมกันได้ สันนิษฐานว่า ไหเหล่านี้สร้างขึ้นประมาณ 3-4 พันปีมาแล้วเพื่อใช้ในพิธีศพ เพราะขุดพบเศษกระดูกที่เผาแล้วและเครื่องมือเครื่องใช้อื่น ๆ ที่ใช้ในพิธีศพบรรจุในไห พบถ้ำถ้ำนกระดุกมนุษย์ ขวานหินขัด ลูกปัดแก้ว เครื่องปั้นดินเผา เครื่องประดับสำริด เครื่องมือเครื่องใช้ที่ทำจากเหล็กในบริเวณคดรอบ แต่ตามตำนานชาวบ้านว่าเป็นไหเหล่าของขุนเจือง

12.4 แหล่งท่องเที่ยวภาคกลาง การเดินทางจากประเทศไทยไปภาคกลางของประเทศลาว สามารถเดินทางด้วยรถยนต์ได้โดยผ่าน ค่านตรวจคนเข้าเมืองสะพานมิตรภาพ (2) จังหวัดมุกดาหาร ซึ่งเป็นสะพานข้ามแม่น้ำโขงจากเขต จังหวัดมุกดาหาร สู่ตัวเมืองสะหวันเขต (จากสะหวันเขต มีทางหลวงหมายเลข 9 ตัดตรงไปยังชายแดนเวียคนามที่ลาวบาว และเดินทางเข้าเวียตามกลางโดยผ่าน ดองฮา เว้ คานัง)

พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติแขวงสะหวันเขต เป็นพิพิธภัณฑสถานตั้งอยู่ในตึกสถาปัตยกรรมแบบฝรั่งเศส จัดแสดงเรื่องราวและเหตุการณ์เกี่ยวกับสงครามปลดปล่อยและสงครามอินโดจีน และเส้นทางโฮจิมินห์ มีตัวอย่างอาวุธยุทธโธปกรณ์ให้ชมด้วย

วัดไซสมบูน เป็นวัดที่เก่าแก่ที่สุดของแขวง ตั้งอยู่ริมแม่น้ำโขง ในพระอุโบสถตกแต่งด้วยภาพปูนปั้น พื้นปูกระเบื้องแบบฝรั่งเศส

พิพิธภัณฑสถานไดโนเสาร์ ซึ่งเป็นพิพิธภัณฑสถานที่รวบรวมประวัติ การดำรงชีวิตของไดโนเสาร์พร้อมกับซากไดโนเสาร์ให้นักท่องเที่ยวได้ศึกษา

พระธาตุอิงฮัง องค์พระธาตุสูง 25 เมตร เป็นที่ประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุ ตามหลักฐานทางประวัติศาสตร์สันนิษฐานว่าสร้างในสมัยพุทธศตวรรษที่ 10-11 ตามตำนานพระอูรังคะธาตุบอกไว้ว่า เมื่อพระพุทธเจ้าเสด็จมาเมืองล้านช้าง ได้ประทับยืนใต้ต้นรัง ทอดพระเนตรภูมิกำพำร่ากลางแม่น้ำโขง แล้วทรงพยากรณ์ว่าพระพุทธศาสนา จะเจริญรุ่งเรืองในแดนนี้ ต่อมาจึงมีการสร้างพระธาตุอิงฮัง และพระธาตุพนม เป็นพระธาตุคู่แฝด พระธาตุอิงฮังได้รับการเคารพสักการะจากชาวลาวไม่น้อยกว่าพระธาตุหลวงในเวียงจันทน์

ป่าสงวนภูซางแห รัฐบาลลาวร่วมกับกรมป่าไม้ลาว จัดรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ได้แก่ การเดินป่า ปีนเขา และโฮมสเตย์ ที่พักบ้านของชุมชนกลุ่มน้อยท้องถิ่นเพื่อสัมผัสชีวิตความเป็นอยู่ของชนเผ่าต่างๆ ได้อย่างใกล้ชิด

ตลาดสะพานชัย อยู่ที่ถนนสี่สะพานวงค์ เป็นตลาดของเมือง ชาวบ้านเรียกว่าตลาดสิงคโปร์ เพราะชาวสิงคโปร์เป็นคนสร้าง สินค้าที่ขายมีเสื้อผ้า ของกินของใช้ในครัวเรือน ทองคำ และเครื่องเงิน

12.5 แหล่งท่องเที่ยวภาคใต้ การเดินทางจากประเทศไทยไปลาวใต้ สามารถเดินทางด้วยรถยนต์ได้โดยผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองช่องเม็ก จังหวัดอุบลราชธานี ด่านวังเต่า ชายแดนลาว จากนั้นเดินทางเข้าสู่เข้าสู่ เมืองปากเซ แขวง จำปาสัก ด้วยทางหลวงหมายเลข 10 ระยะทางประมาณ 40 กิโลเมตร ข้าม สะพานมิตรภาพ ลาว-ญี่ปุ่น ซึ่งเป็นสะพานข้ามแม่น้ำโขง ถึงเมืองปากเซ เมืองหลวงของแขวงจำปาสัก ซึ่งสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญในเขตเมืองปากเซ ได้แก่

วังเจ้าบุญอุ้ม

ที่ตั้ง ห่างจากตัวเมืองปากเซไปทางทิศตะวันออกบนทางหลวงหมายเลข 13 ระยะทางประมาณ 500 เมตร ตั้งอยู่ในเนินสูงใจกลางเมืองปากเซ

วังเจ้าบุญอุ้ม ในอดีตเคยใช้เป็นที่ประทับของเจ้าบุญอุ้ม ณ จำปาสัก เจ้าผู้ครองนคร องค์สุดท้ายก่อนที่จะเกิดการปลดปล่อยหรือเปลี่ยนแปลงการปกครอง เป็นวังที่สร้างขึ้นอย่างงดงามเหนือลำน้ำเซโดน ซึ่งได้รับอิทธิพลศิลปะจากฝรั่งเศส ปัจจุบันพระราชวังเจ้าบุญอุ้มได้เปิดเป็นโรงแรม และให้นักท่องเที่ยวได้เข้าพัก และชมความสวยงาม

วัดถ้ำไฟ

ที่ตั้ง อยู่ริมแม่น้ำเซโดน ห่างจากโรงแรมจำปาสัก มาทางทิศตะวันออก ประมาณ 100 เมตร วัดถ้ำไฟ หรือชาวบ้านเรียกว่าวัดพระพุทธบาท เนื่องจากในพระอุโบสถมีรอยพระพุทธบาทประดิษฐานอยู่ จุดเด่นอยู่ที่ สิม ตรงกลางหลังคารูปช้าง 3 เศียร ซึ่งหมายถึงอาณาจักรทั้ง 3 ของลาว ได้แก่ หลวงพระบาง เวียงจันทน์ และจำปาสัก

ตลาดเก่า

ตลาดเก่า อยู่ใจกลางเมือง ชาวบ้านจะนำสินค้าพวกผ้าทอพื้นเมือง เครื่องอุปโภค บริโภค ตลอดจนผักผลไม้มาวางขาย

วัดหลวง

วัดหลวง อยู่ริมแม่น้ำเซโคน เป็นวัดเก่าแก่และมีความสำคัญในเมืองปากเซ เพราะเป็น สถานที่เก็บอัฐิของราชวงศ์สายจำป่าสักหลายพระองค์ และท่านกระต่าย โคนสะลิด อคิตนาย รัฐมนตรี จุดเด่นน่าชมอยู่ที่บานประตูและหน้าต่างของพระอุโบสถ แกะสลักด้วยไม้ลวดลาย สวยงาม ปัจจุบันมีอาคารที่ใช้เป็น โรงเรียนสอนพุทธศาสนาสำหรับพระสงฆ์ด้วย

สถานที่ท่องเที่ยวรอบนอกเมืองปากเซที่น่าสนใจ

ตาดเยื้อง

ตาดเยื้อง เป็นน้ำตกที่สวยงามอีกแห่งหนึ่งของเมืองปากเซของ คำว่าเยื้อง แปลงว่า เลียงผา ส่วนฟานแปลว่าแก่ง จุดเด่นน่าชม อยู่ที่สายน้ำสีขาวที่ไหลอาบมาตามหน้าผากระทบโขด หินแตกเป็นละอองสีขาวตัดกับโขดหินสีดำเข้มของโขดหิน ท่ามกลางบรรยากาศอันร่มรื่นและเป็น ส่วนตัว

ปราสาทขอมวัดพู ปราสาทขอมวัดพู ได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกแห่งที่สอง ของลาว ศาสนสถานโบราณที่ตั้งอยู่ ณ เชิงเขาพูป่าสัก หรือพูควาย เป็นเทวสถานของขอมคล้าย กับเขาพระวิหารของไทย สร้างขึ้นในสมัยพระเจ้ามเหศวรธรรมัน เพื่อใช้เป็นสถานที่บูชาเทพเจ้า และประกอบพิธีทางศาสนาตามลัทธิ พราหมณ์-ฮินดู ต่อมาลาวได้รับเอาพุทธศาสนาเข้ามาใน ประเทศ เทวสถานแห่งนี้จึงเปลี่ยนเป็นวัดพุทธศาสนานิกายเถรวาท จุดเด่นที่น่าชมมากที่สุดสำหรับ องค์ปราสาทด้านล่างคือ ภาพสลักที่หน้าบันรูปพระศิวะทรงโคนนทิ ภาพสลักทวารบาล ที่ทำ หน้าที่ยกคองฝ้าปราสาทวัดภูด้านหน้า ปรากฏประทาน ยังคงสภาพที่ชัดเจน ราวกับคู่มือชีวิต นอกจากนี้ยังมีภาพสลักอัปสร ภาพสลักตรีมูรติ ถือเป็นภาพสลักที่ปรากฏเพียงแห่งเดียวที่อยู่บน แผ่นหินธรรมชาติ คือภาพพระศิวะองค์กลาง พระวิษณุ และพระพรหม ที่ปรากฏอยู่บริเวณ ใกล้เคียงกันอีกด้วย และเมื่อถึงจุดสูงสุดของปราสาทวัดภู นั้นหมายความว่า ถึงจุดสำคัญที่สุดอัน เป็นที่ตั้งของปราสาทประธาน

น้ำตกคอนพะเพ็ง เป็นน้ำตกใหญ่ที่สุดในอุทยานแห่งชาติเมืองโจง และสวยงาม ที่สุดของมหานครที่สี่พันดอน และของเอเชียอาคเนย์จนได้รับการขนานนามจากผู้ที่มาเยี่ยมชมว่าเป็น “ไนแองการ่าแห่งเอเชีย” มีหลายชั้นสามารถมองเห็นจากจุดชมวิวยวนศาลาที่สร้างไว้บนฝั่ง นอกจากนั้นบริเวณโดยรอบน้ำตกมีการจำหน่ายสินค้าพื้นเมือง ของป่า ของชนเผ่าต่าง ๆ ที่น่าสนใจ และร้านอาหารที่มีปลาแม่น้ำโจงให้บริการนักท่องเที่ยวอีกด้วย

น้ำตกหลี่ผี หรือตาดสมพะมิตร เป็นน้ำตกกลางลำน้ำโขงขนาดใหญ่ เกิดจากพื้นแม่น้ำโขงยุบตัวลงเป็นโตรกผาสสูง 15-20 เมตร ทำให้น้ำโขงไหลตกมาเป็นกระแสน้ำที่เชี่ยวกราก ชื่อ “หลี่ผี” มาจากคำว่า หลี่ คือเครื่องมือจับปลาชนิดหนึ่งคล้ายลอบ และ ผี คือ คนตายที่ไหลตามน้ำ และถูกพัดมาติดหลี่จับปลาของชาวบ้าน

วังปลาข่า เป็นจุดชมปลาข่า หรือ โลมาอิระวดี เป็นสิ่งที่น่าสนใจ เป็นโลมาน้ำจืดบริเวณได้น้ำตกหลี่ผี โดยที่โลมาอิระวดีในประเทศลาวพบเพียง 2 แห่งคือ แม่น้ำเซกอง แขวงอัตตะปือ และแม่น้ำโขง

น้ำตกตาดผาส้วม เป็นน้ำตกที่ตั้งอยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติพนมบาเจียง มีลักษณะเหมือนฝาคอนกรีตของบ้านชาวลาว นอกจากจะมีความสวยงามดึงดูดนักท่องเที่ยวให้หลงไหลไปเยือนแล้ว ภายในบริเวณน้ำตกยังมี ร้านอาหารที่มีรสชาติและบรรยากาศ ดีมาก และยังมีพิพิธภัณฑ์ชนเผ่าต่างๆในลาวให้นักท่องเที่ยวได้ศึกษาอีกด้วย ไพรัตน์ สูงกิจบูลย์ (2545, 3-25)

สถานการณ์การท่องเที่ยวของประเทศลาว

การท่องเที่ยวของประเทศลาว มีการพัฒนาดีขึ้นเรื่อยๆ พุทธรักษ์ พิจิตร (2545, 2-4) ได้กล่าวโดยสรุปไว้ว่า ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2529-2532 ประเทศลาว มีการปฏิรูปโครงสร้างทางเศรษฐกิจภายใต้ นโยบาย “จินตนาการใหม่” หรือ “กลไกทางเศรษฐกิจใหม่” ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจ 5 ปี ฉบับที่ 2 ส่งผลให้การท่องเที่ยวกลายเป็นเงื่อนไขที่สำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม เนื่องจากรัฐบาลประเทศลาว หวังให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจของประเทศ

องค์การการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ได้ประกาศใช้ “ยุทธศาสตร์ขององค์การการท่องเที่ยวแห่งชาติ” ขึ้นในปี พ.ศ. 2532 ที่เน้นให้ความสำคัญกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ และการสร้างการท่องเที่ยวคุณภาพสูง (High Value) มากกว่าการท่องเที่ยวราคาถูก เพื่อรักษาสมดุลระหว่างการอนุรักษ์วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมกับการพัฒนาเศรษฐกิจสู่ความทันสมัย ซึ่งชี้ให้เห็นถึงการใช้นโยบายการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ซึ่งได้รับการสนใจและเปิดรับการลงทุนจากภาคเอกชนมากขึ้น

ปี พ.ศ. 2533-2542 รัฐบาลมีความพยายามส่งเสริมภาพลักษณ์ใหม่ของประเทศ ไม่ว่าจะเป็นการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว การสร้างกิจกรรมการท่องเที่ยวให้มีความหลากหลายเพิ่มขึ้น และความพยายามสร้างความร่วมมือในทางเศรษฐกิจและการท่องเที่ยวกับประเทศต่าง ๆ ทั้งประเทศเพื่อนบ้าน และประเทศตะวันตก ได้แก่ ไทย เวียดนาม และฝรั่งเศส เป็นต้น และที่สำคัญ ใกล้เคียงแผนการท่องเที่ยวลงในแผนพัฒนาเศรษฐกิจ 5 ปี ฉบับที่สาม เป็นครั้งแรกและได้มีการจัดตั้งรายงานเกี่ยวกับการฝึกอบรมการท่องเที่ยว ให้แก่บริษัทนำเที่ยว โรงแรม และมัคคุเทศก์ และจัดกิจกรรมปีแห่งการท่องเที่ยวลาว เป็นต้น

การท่องเที่ยวของประเทศไทย ตั้งแต่ปี ค.ศ. 2543 -2547 การท่องเที่ยวในช่วงเวลานี้ ได้ขยายความสำคัญไปสู่การจัดการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ที่ดำเนินควบคู่กับการท่องเที่ยวแบบมวลชน ซึ่งกิจกรรมการท่องเที่ยวเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศต่าง ๆ ที่อยู่ในรูปของกิจกรรม การท่องเที่ยวแบบมวลชน ซึ่งมีโครงการท่องเที่ยวธรรมชาติ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และการท่องเที่ยวเชิงผจญภัย อย่างไรก็ตาม กิจกรรมการท่องเที่ยวบางส่วนก็ถูกจำกัดในรูปแบบของการจัดการท่องเที่ยวเพื่อการอนุรักษ์อย่างเข้มข้น เช่น การร่วมมือกับอาสาสมัครสหประชาชาติ เพื่อจัดโครงการท่องเที่ยวเชิงสิ่งแวดล้อมในปี ค.ศ. 2544 เป็นต้น รวมถึงการที่รัฐบาลประเทศไทย ออกกฎหมายเกี่ยวกับการรักษาสิ่งแวดล้อม และวางแผนพัฒนาสาธารณูปโภคเพื่อการท่องเที่ยว รวมถึงการกลับมาให้ความสำคัญในการสร้างความร่วมมือ ทางการท่องเที่ยวด้านการลงทุนและ การแลกเปลี่ยนความรู้กับประเทศเพื่อนบ้านมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็น กัมพูชา เวียดนาม มาเลเซีย และไทย (สถิติการท่องเที่ยวลาว, 2551)

ความร่วมมือด้านอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวระหว่างประเทศไทยกับประเทศไทยประกอบด้วย

1. ยุทธศาสตร์ความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างลุ่มน้ำอิรวดี-เจ้าพระยา-แม่โขง

(Aeyawady-chapharaya-Mekong Economic Cooperation Strategy: ACMECS)

นอกจากแผนความร่วมมือในระดับอนุภูมิภาคในกลุ่มประเทศลุ่มน้ำโขงแล้วรัฐบาลปัจจุบันได้ขยายขอบเขตความร่วมมือทางเศรษฐกิจกับประเทศเพื่อนบ้านจากเดิมที่ได้ให้ความสำคัญกับพื้นที่ที่อยู่ติดกับน้ำโขง โดยรัฐบาลกำลังอยู่ในระหว่างการพัฒนายุทธศาสตร์ความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างลุ่มน้ำอิรวดี-เจ้าพระยา-แม่น้ำโขง (Aeyawady-chapharaya-Mekong Economic Cooperation Strategy: ACMECS) โดยมีจุดมุ่งหมาย ดังนี้

(1) อำนวยความสะดวกในด้านการท่องเที่ยวภายในเอ็กเม็กส์ พัฒนาวิสาหกิจท่องเที่ยวของเอ็กเม็กส์ ตั้งกลุ่มทำงาน ซึ่งเป็นตัวแทนจากการอพยพเข้า การท่องเที่ยว การเงิน และแผนกต่างประเทศ ร่วมกับความร่วมมือในกลุ่มประเทศอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง (The Greater Mekong Sub-Region: GMS)

(2) การข้ามพรมแดนของนักท่องเที่ยวในภูมิภาค โดยพัฒนาด่านตรวจ

(3) นโยบายการลงทุนเกี่ยวกับการท่องเที่ยวจะเกิดขึ้น

(4) เปิดจุดตรวจให้เพิ่มขึ้นตามพรมแดนที่เป็นไปได้

(5) การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ต้องฝึกอบรมให้มีการวางแผนด้านการท่องเที่ยว การจัดการ จุดหมายปลายทาง และการส่งมอบบริการด้านคุณภาพสำหรับองค์กรระหว่างประเทศและภายในประเทศ ตลอดจนอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

- (6) พัฒนามาตรฐานการจัดคุณภาพ ประวัติศาสตร์ และแหล่งวัฒนธรรม
- (7) ส่งเสริมการท่องเที่ยวในชุมชนที่ยากจนโดยให้เกี่ยวข้องกับคนในพื้นที่ และกำหนดหุ้นส่วนในการพัฒนาการท่องเที่ยวชุมชน
- (8) ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของภาคเอกชนและการเป็นหุ้นส่วนกับภาครัฐ ต้องการให้เกิดกลุ่มที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการในการร่วมมือส่งเสริมการมีส่วนร่วมของภาครัฐ และการเป็นหุ้นส่วนกับภาครัฐ

กรอบการทำงานของอาเซียน : กรอบการทำงานภูมิภาคย่อยของเอ็กเม็กส์ (ACMECS)

- (1) เชื่อมโยงการท่องเที่ยว 5 แห่ง ทั้งทางอากาศ ถนน รถไฟ และทางน้ำ
- (2) ภายใน 5 ปี นักท่องเที่ยวจะสามารถเดินทางโดยผ่านประเทศเหล่านี้ และมีแผนที่จะใช้ในการวางแผนพัฒนาจุดหมายปลายทางที่กำหนดไว้
- (3) ไทยจะได้รับความร่วมมือจากองค์กรท่องเที่ยวโลก ในการพัฒนาเชื่อมโยง 5 พรมแดน ได้แก่ เมืองบักันในพม่า น่านในไทย หลวงพระบางในลาว เสียมเรียบในกัมพูชา และเว้ในประเทศเวียดนาม
- (4) วางแผนระยะยาว (5-15 ปี) การร่วมกันในการต้อนรับการมาถึงของนักท่องเที่ยวในภูมิภาค ตามนโยบายต่างประเทศ
- (5) โครงการจะได้รับการพัฒนาเกี่ยวกับการท่องเที่ยวใน เอ็กเม็กส์ ซึ่งจะมีการจ้างงาน มีรายได้ให้คนในท้องถิ่นเพิ่มมากขึ้น
- (6) เอ็กเม็กส์ก่อให้เกิดแนวโน้มสำหรับนักท่องเที่ยว มรดกด้านวัฒนธรรม และการดึงดูดการท่องเที่ยวทางด้านนิเวศวิทยา การพัฒนาการท่องเที่ยวที่จะทำรายได้เพิ่มขึ้น และการจ้างงานต่อคนยากจน
- (7) ส่งเสริมการท่องเที่ยวให้เข้มแข็งขึ้น โดยรวมการฝึกอบรมความชำนาญพื้นฐานด้านการท่องเที่ยว และพัฒนาสาธารณูปโภคในด้านการท่องเที่ยว
- (8) ภาคเอกชนไม่คาดหวังที่จะตอบสนองอย่างเต็มที่ต่อการลงทุนของภาครัฐ และความพยายามร่วมกันในการส่งเสริมของเอ็กเม็กส์ ซึ่งต้องการเป็นจุดหมายปลายทางเดียวกัน
- (9) สาธารณูปโภคพื้นฐานที่จำเป็นแก่ประเทศในกลุ่มเอ็กเม็กส์ ซึ่งยังขาดสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐาน ถนนยังไม่ดี ความสะอาดของที่พักราคาสูง ห้องน้ำที่สะอาด สถานบริการน้ำมัน ภัตตาคารร้านอาหาร ซึ่งมีความจำต้องดำเนินการอย่างเร่งด่วน

2. ความร่วมมือด้านการท่องเที่ยวในระดับกลุ่มประเทศอาเซียน (ASEAN)

ประเทศไทย กลุ่มอาเซียน ได้จัดทำกรอบความตกลง ว่าด้วยการบริการของอาเซียน (ASEAN Framework Agreement on Services: AFAS) ในปี พ.ศ. 2538 โดยกรอบความตกลง

ดังกล่าวเป็นการตกลงเปิดการเจรจาเพื่อเปิดเสรีการค้าบริการเจ็ดสาขา ซึ่งรวมถึงสาขาการท่องเที่ยวด้วย บงกช หงษ์คำมี (2542, 10-12) ปัจจุบันการดำเนินการเจรจาเพื่อบรรลุข้อตกลงตามกรอบดังกล่าวยังอยู่ในระหว่างการเจรจารอบที่ 3 (พ.ศ. 2545-พ.ศ. 2547) และยังไม่เสร็จสิ้น จึงทำให้ประเทศภาคีสมาชิกในอาเซียนยังไม่มีพันธกรณีที่จะต้องดำเนินการเกี่ยวกับการเปิดเสรี ด้านการค้าบริการในสาขาการท่องเที่ยว

นอกจากนั้นกลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียนก็ได้สร้างกลไกความร่วมมือทางด้านการท่องเที่ยวในหลายรูปแบบ เช่น การกำหนดให้มีการประชุมระหว่างรัฐมนตรีด้านการท่องเที่ยวของประเทศสมาชิกปีละหนึ่งครั้ง เพื่อทำหน้าที่กำหนดกรอบนโยบายความร่วมมือระหว่างประเทศสมาชิก การกำหนดให้มีการประชุมระหว่างองค์การการท่องเที่ยวแห่งชาติของประเทศสมาชิก (ASEAN National Tourism Organizations) ปีละสองครั้ง เพื่อทำหน้าที่กำกับดูแลแผนปฏิบัติการความร่วมมือด้านการท่องเที่ยว (รุ่งทิพย์ ว่องปฏิการ, 2545, 23-24)

และใน พ.ศ. 2545 ประเทศในกลุ่มสมาชิกอาเซียนได้ลงนามความตกลง ด้านการท่องเที่ยวอาเซียน (ASEAN Tourism Agreement: ATA) โดยข้อตกลงดังกล่าวมีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่ออำนวยความสะดวกต่อการเดินทางภายในอาเซียนและระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียน
2. เพื่อเสริมสร้างความร่วมมือด้านอุตสาหกรรมท่องเที่ยวระหว่างอาเซียน เพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพและการแข่งขัน
3. เพื่อข้อจำกัดที่เป็นอุปสรรคต่อการให้บริการท่องเที่ยวระหว่างอาเซียน
4. เพื่อจัดตั้งเครือข่ายบริการด้านการท่องเที่ยว
5. เพื่อเสริมสร้างการพัฒนาและส่งเสริมให้อาเซียนเป็นจุดหมายแห่งการท่องเที่ยวเดียว (Single Tourism Destination)
6. เสริมสร้างการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ และสร้างความแข็งแกร่งเกี่ยวกับความร่วมมือ เพื่อพัฒนายกระดับและขยายสิ่งอำนวยความสะดวกและการให้บริการด้านท่องเที่ยวในอาเซียนและ
7. สร้างสภาพแวดล้อมและเงื่อนไขที่ดีสำหรับให้ภาครัฐและเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมมากขึ้นในการพัฒนาการท่องเที่ยว

3. ความร่วมมือด้านการท่องเที่ยวในระดับประเทศในกลุ่มอนุภูมิภาคแม่น้ำโขง

ความร่วมมือในกลุ่มประเทศอนุภูมิภาคแม่น้ำโขง (The Greater Mekong Sub-Region: GMS) ได้เริ่มตั้งแต่ พ.ศ. 2535 ด้วยการริเริ่มของธนาคารเพื่อการพัฒนาอาเซียน (ASIAN Development Bank: ADB) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์ทางด้านเศรษฐกิจ การค้า และการ

ลงทุน เพื่อผลประโยชน์ร่วมกันของประเทศสมาชิก 6 ประเทศ ได้แก่ กัมพูชา ลาว พม่า ไทย เวียดนาม และจีน (มณฑลยูนนาน) ในช่วงเริ่มต้น ADB ได้ให้ความช่วยเหลือทางวิชาการในวงเงิน ประมาณ 100 ล้านบาท เพื่อศึกษาความเป็นไปได้และกำหนดกรอบหลักของความร่วมมือระหว่าง ประเทศทั้ง 6 สาขา ได้แก่ สาขาคมนาคมขนส่ง สาขาพลังงาน สาขาการค้า สาขาการท่องเที่ยว สาขาพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ และสาขาการจัดการด้านสิ่งแวดล้อม (บงกช หงส์คำมี, 2542, 34-35)

ในปี พ.ศ. 2547 คณะกรรมการด้านการท่องเที่ยวของกลุ่มน้ำโขงได้มีการทบทวนวาระ การทำงาน และได้กำหนดแนวทางเพื่อการพัฒนาความร่วมมือด้านการท่องเที่ยว ออกเป็น 7 ด้าน คือ (1) การส่งเสริมให้อนุภูมิภาคเป็นแหล่งท่องเที่ยวหลักแหล่งเดียวของโลก (2) การพัฒนา สาธารณูปโภคที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว (3) การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในภาคอุตสาหกรรม การท่องเที่ยว (4) การปรับปรุงมาตรฐานการบริหารทรัพยากรธรรมชาติ โบราณสถาน และวัฒนธรรม เพื่อการอนุรักษ์และการท่องเที่ยว (5) การส่งเสริมการท่องเที่ยว เพื่อให้คนจนได้ประโยชน์ด้วยการ ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงชุมชน (6) การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของภาคเอกชนและการเป็นหุ้นส่วน กับรัฐบาล (7) อำนวยความสะดวกการเดินทางของนักท่องเที่ยว ทั้งการเดินทางมาและการเดินทาง ภายในอนุภูมิภาค

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับประเทศเวียดนาม

ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม หรือเรียกโดยย่อว่า เวียดนาม มีชื่อสากลว่า (Socialist Republic of Vietnam) สุพรรณิ ปันมณี (2549, 130) ประเทศเวียดนามเคยผ่านสงคราม อันยืดเยื้อหลายทศวรรษและผ่านภาวะบีบรัดทางเศรษฐกิจ ปัจจุบันเวียดนามมีความสงบมาสาม ทศวรรษแล้ว ซากสงคราม ซากหาคาวสะอาด สงบเงียบ เขาสูง ป่าสวย และเมืองโบราณที่เป็น เมืองมรดกโลก กลายเป็นจุดขายแก่นักท่องเที่ยวที่มาเยือน

สภาพทางภูมิศาสตร์

1. ท่าเลที่ตั้ง

เวียดนามตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของแหลมอินโดจีน มีลักษณะเด่นคือ มีแนว เทือกเขาที่ทอดยาวตลอดความยาวของประเทศ กินเนื้อที่ถึง 3 ใน 4 ของพื้นที่ทั้งหมด มีโครงสร้าง เป็นที่ราบสูงของเทือกเขาอันนัม มีแนวยาวจากเหนือลงมาทาง ส่วนที่ราบลุ่มแม่น้ำโขง และตั้งเกี่ยว เป็นที่ราบสำคัญของเวียดนาม ได้แก่ ที่ราบดินดอนสามเหลี่ยมปากแม่น้ำโขง และปากแม่น้ำแดง เป็นที่ราบดินตะกอนที่อุดมสมบูรณ์ ใช้เพาะปลูกพืชสำคัญคือข้าว มีประชากรตั้งบ้านเรือนอยู่หนาแน่น พันชายฝั่งออกไปในทะเลเป็นเกาะน้อยใหญ่มากมาย มีพื้นที่ประมาณ 329,600 ตาราง กิโลเมตร

2. อาณาเขต

ทิศเหนือ	ติดกับประเทศจีน
ทิศใต้	ติดต่อกับทะเลจีนใต้
ทิศตะวันออก	ติดกับอ่าวตังเกี๋ย และทะเลจีนใต้
ทิศตะวันตก	ติดต่อกับลาวและกัมพูชา

สภาพภูมิอากาศ

ประเทศเวียดนาม อยู่ในเขตร้อนของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ทำให้มีภูมิอากาศหลากหลาย และร้อนชื้นแตกต่างกันไปในแต่ละถิ่น สภาพภูมิอากาศใกล้เคียงกับประเทศไทย ก็มี 3 ฤดู ได้แก่ ฤดูฝน ฤดูหนาว และฤดูร้อน

3. **ทรัพยากรธรรมชาติ** ประเทศเวียดนามมีทรัพยากรแร่ธาตุที่สำคัญได้แก่ แร่ฟอสเฟต ยางพารา ถ่านหิน แร่แมงกานีส บ็อกไซต์ โกรเมียม แหล่งน้ำมันนอกชายฝั่ง ป่าไม้ และการทำประมง

4. สภาพเศรษฐกิจและสังคม

ประเทศเวียดนาม มีสภาพเศรษฐกิจที่รายได้หลักของประเทศมาจาก การเกษตร ได้แก่ การทำนา ประชากรส่วนใหญ่ทำการเกษตรถึงร้อยละ 75 ชาวนาปลูกข้าวเจ้าเป็นส่วนใหญ่ เวียดนามสามารถปลูกข้าวได้ปีละ 4 ครั้ง ส่งข้าวออกจำหน่ายนอกประเทศมากที่สุดติดอันดับหนึ่งในห้า ของโลก ส่วนการพัฒนาเศรษฐกิจมุ่งพัฒนากิจการอุตสาหกรรมหนัก ในภาคเหนือ ได้มีการพัฒนาด้านการเกษตร, การประมง ทางภาคใต้เป็นอุตสาหกรรมขนาดย่อม ธุรกิจการพาณิชย์ เวียดนามเพิ่งจะเปิดประตูรับนักลงทุนต่างชาติเมื่อไม่นาน แต่ยังมีข้อจำกัดและเงื่อนไขมากมาย เพราะ เศรษฐกิจที่กำลังเติบโต และอิทธิพลของต่างชาติที่เพิ่มขึ้น จะต้องอยู่ภายใต้การควบคุมของพรรคคอมมิวนิสต์

5. การเมืองและการปกครอง

ประเทศเวียดนาม ปกครองด้วยระบอบสาธารณรัฐคอมมิวนิสต์ มีพรรคการเมืองเพียงพรรคเดียวคือ พรรคคอมมิวนิสต์เวียดนาม มีสมาชิกรัฐสภา 498 เลือกตั้งทุก ๆ 5 ปี มีประธานาธิบดีเป็นประมุข ของประเทศ และนายกรัฐมนตรี ทำหน้าที่บริหารประเทศ แบ่งการปกครองออกเป็น 53 เขตมี ฮานอยเป็นเมืองหลวง ประกอบด้วย 50 จังหวัด และเมืองใหญ่ 3 เมือง คือ ฮานอย โฮจิมินห์ซิตี้ และไฮฟอง

6. ขนบธรรมเนียมประเพณี

เวียดนามเป็นชนชาติที่ยืนยันแข็ง อดทน รักศิลปะ ซึ่งรับเอาวัฒนธรรมและ ศิลปกรรมของจีน และฝรั่งเศส มาดัดแปลงเป็นของตนเอง เช่น ในเวลาพบปะกัน ชาวเวียดนามให้ ก้ม ศรีษะ และ โก้งตัวเล็กน้อย บางครั้งผู้ชายก็จับมือกัน ซึ่งมาจากวัฒนธรรมของฝรั่งเศสมาใช้

6.1 วัฒนธรรมการแต่งกาย จะเป็นเอกลักษณ์อย่างหนึ่งของเวียดนาม คือชุดประจำชาติ ของสตรีเวียดนามดัดแปลงมาจากของจีน ที่เรียกว่า ชุด “อ่าวหญ่าย” หรือ “อ่าวไค้” และสวมหมวก ทรงกรวยแหลมมีสายรัดใต้คาง

6.2 สถาปัตยกรรม ที่มีชื่อเสียงและความสวยงามที่สุด ได้แก่ พระราชวังของจัก พรดิ สุสาน ศาลาประชาคม วัด และ เจดีย์ สร้างด้วยไม้ หิน อิฐ และมีการแกะสลักอย่าง ละเอียดประณีต ทาสีสวยงาม ประดับด้วยกระเบื้องแผ่นเล็กๆ

6.3 ศิลปะการแสดง การละเล่นพื้นเมืองที่มีชื่อเสียงมากที่สุดอย่างหนึ่งคือ ที่ การเล่น หุ่นกระบอกน้ำ หรือ Mua Roi Nuk ซึ่งมีมายาวนานกว่า 2,000 ปี มาแล้ว มีจุดกำเนิดมาจากทางตอน เหนือของประเทศ เนื้อเรื่องจะเป็นการเน้นให้เห็นถึงความกล้าหาญของวีรบุรุษ และวีรสตรี ซึ่งเป็น คนสามัญทั่วไป

7. ศาสนา ชาวเวียดนามนับถือ ศาสนา คริส นิกายโรมันคาทอลิก, ศาสนาพุทธแบบ มหายาน ลัทธิเต๋า ส่วนชนกลุ่มน้อยศาสนาอิสลาม ส่วนใหญ่จะเป็นพวกเขมรและจาม เท่านั้นนิยม นับถืออิสลามแต่ไม่เคร่งครัด

8. การแบ่งเขตการท้องที่ของเวียดนาม

การแบ่งเขตการท้องที่ของเวียดนามแบ่งเป็น 3 เขต คือ เขตทางเหนือ เขตภาคกลาง เขตและภาคใต้ โดยงานวิจัยเรื่องนี้จะเน้นเขตภาคกลาง จากจังหวัด กว่างนิงห์ ถึงกว่างหงาย โดยมี เว้ และดานัง เป็นศูนย์กลางของเขต และภาคเหนือ จากเมือง วิญ – ฮานอย และ ไฮฟอง (สถิติการ ท้องที่เวียดนาม, 2551)

8.1 แหล่งท้องที่ภาคเหนือ

การเดินทางจากประเทศไทยไปเวียดนามเหนือ สามารถเดินทางไปได้สองทางคือ ทาง อากาศ และทางบกได้ด้วยรถยนต์ โดยผ่าน ค่านตรวจคนเข้าเมืองจังหวัดหนองคาย และข้าม สะพานมิตรภาพไทยลาว- ลาว ซึ่งเป็นสะพานข้ามแม่น้ำโขงจากเขต จ.หนองคาย สู่อำเภอเมืองนคร เวียงจันทร์ มุ่งหน้าสู่ด่านบลีคำไซ วังเวียง สู่นครหลวงพระบาง

8.1.1 วิหารวรรณกรรม ภาษาเวียดนามเรียกว่า “วันเหมียว” สร้างมาแล้ว ประมาณ 936 ปี รัชสมัยของพระเจ้าหลี่ไท่โตง เพื่ออุทิศให้แก่ขงจื้อ ด้านในเป็นที่ประดิษฐานรูปเคารพ ขงจื้ออันศักดิ์สิทธิ์ เพื่อใช้เป็นสถานที่บูชาขงจื้อเป็นที่ศึกษาของพระ โอรสของกษัตริย์และพวกขุน นาง ทางเดินเข้า จะผ่านประตูมีชื่อต่าง ๆ มีความหมายเป็นคติ เช่น คุณธรรม และความสามารถ

ในช่วงนั้นกษัตริย์ทุกพระองค์ต้องส่งเสริมการศึกษาและฝึกฝนคน ให้มีความสามารถ ฉะนั้นวิหารหรือวัดเป็นมหาวิทยาลัยแห่งแรกในเวียดนาม มาถึงยุคสมัยจักรพรรดิ ยาลอง ได้ย้ายราชธานี ไปอยู่ที่เมืองเว้ ในปี พ.ศ. 2345 มหาวิทยาลัยจึงถูกย้ายตามไปด้วยส่วนบริเวณวัดหรือวิหารนี้ ฝรั่งเศสใช้เป็นโรงเรียนฝึกหัดราชการทหารแห่งมณฑลตั้งเกี่ย

8.1.2 กร๊อคคือยาม เป็นโรงเรียนของพวกขุนนาง และเป็นมหาวิทยาลัยแห่งชาติแห่งแรกของเวียดนาม มีบริเวณอันกว้างใหญ่ มีกำแพงล้อมรอบ 5 แห่ง ด้วยกัน วิหารวรรณกรรมอยู่ชั้นบนสุด วรรณกรรมแห่งนี้มีกรวางแผนผังในการสร้างเป็นอย่างดี คำนึงถึงหลักของฮวงจุ้ย เช่นเดียวกับจีน เมื่อเดินผ่านลานมา 2 แห่ง จะพบอาคารชื่อ “ดาวลูกไก่” เคววันก๊ก สถานที่นักอักษรศาสตร์มาท่องบทกวีของพวกเขา และมีประตูกำแพงใหญ่ ได้แกงห์โมน อันเป็นสัญลักษณ์ของกรุงฮานอย ตรงกลางมีสระแสงงาม เทียนกวางดิงห์ เวลาแสงจากพระอาทิตย์สาดส่องจะสะท้อนเข้าสู่ประตูใหญ่ ทำให้เกิดความเจริญรุ่งเรือง ภายในประดิษฐานแผ่นหินจารึกรวม 82 แผ่นที่ยังคงเหลืออยู่ จากเดิมที่มีถึง 117 แผ่น แผ่นหินเหล่านี้จะตั้งอยู่บนหลังเต่าทำด้วยหิน จารึกชื่อผลงาน ประวัติทางวิชาการของผู้ที่สอบผ่านการศึกษาหลักสูตร 3 ปี ในระหว่างปี พ.ศ. 2519-2522 หลายคนจึงเรียกว่า “แผ่นหินจารึกชื่อจอหงวน” ก็เข้าใจได้ง่ายขึ้น

8.1.3 โฮว๋านเกี่ยม ทะเลสาบใจกลางเมืองเก่าที่สวยงามใจกลางกรุงฮานอย มีชื่อว่า โฮว๋านเกี่ยม แปลว่า ทะเลสาบแห่งดาบที่กลับคืน (ดังเรื่องเล่าในการแสดงหุ่นกระบอกน้ำ) และมีหอยคอยเล็กตรงกลาง เรียกว่า “หอยคอยเต่า” จากชายฝั่งมีสะพานสร้างด้วยไม้ล้วน ๆ ทาสีแดง ทอดข้ามไปยังเกาะหยก สะพานนี้ มีชื่อว่า เทหุก แปลว่า “แสงอาทิตย์” บนเกาะหยก

8.1.4 วัดหงอกเจิน หรือวัดเนินหยก มีอาคารชั้นเดียว อยู่ภายในวัด 2 หลัง ประดิษฐานรูปเคารพเจ้าแม่กวนอิม เจ้าพ่อกวนอู และขงจื้อพร้อมศิษย์ ที่อาคารหลังเล็กมีซากเต่าตัวใหญ่ สตัฟฟ์ไว้ ให้ชม 1 ตัว พร้อมดาบศักดิ์สิทธิ์จำลอง 1 เล่ม ใ้คู่กระจกไว้ บริเวณเนินเล็ก ๆ ปลายสะพานมีเสาหินรูปแปรง อยู่ติดกับขวดหมึก ทำด้วยหิน มีอักษรจีนจารึกไว้ 3 ตัวว่า “Ta Tien Qing” แปลว่า จารึกบนฟ้าสิคราม ทางตะวันตกของทะเลสาบจะเป็นโรงละคร อยู่บนถนน ดิงห์เตียนฮว่าง จัดแสดงหุ่นกระบอกน้ำ เป็นศิลปะประชาติของเวียดนาม จุคนได้ประมาณ 500 คน และฮานอย ยังมีโรงละคร ของเทศบาล การสร้างเป็นศิลปะแบบฝรั่งเศส จุผู้ชมได้ถึง 2,000 คน

8.1.5 พิพิธภัณฑ์ประวัติศาสตร์ เป็นที่วิจัยทางโบราณคดีที่เก่าแก่ของฝรั่งเศส สิ่งที่น่าชมในนี้ คือ โบราณวัตถุที่หายาก ตั้งแต่ยุคหินเก่า ยุคหินใหม่ กล่องสำริดของ หังออกหู และเหมียวโมน ศิลปวัตถุของจาม รูปปั้นเจ้าแม่กวนอิม ที่มีพนมมือและพันดา และเครื่องใช้ต่างๆ ของพระมหากษัตริย์ 13 พระองค์ในราชวงศ์เหวียน

8.1.6 พิพิธภัณฑการปฏิวัติ บนถนน ดงคาล ภายในมีภาพประวัติศาสตร์การต่อสู้ของชาวเวียดนามตั้งแต่สมัยโบราณ จนถึง พ.ศ. 2518 สิ่งที่น่าสนใจคือ หมุดไม้ยาวขนาดใหญ่ที่ปักไว้ได้นำเอาไว้ใช้ในการตัดกำลังกองเรือ พวกรมองโกล ในสงครามเบ๊กดั่ง ที่อ่าวฮาลอง และกลองศึกสำริด ขนาดมหึมา อายุกว่า 4,400 ปี

8.1.7 จตุรัสบาติงห์ บนถนน เคียนเบียนฟู จตุรัสแห่งนี้เป็นที่ที่ท่านโฮจิมินห์ได้อ่านคำประกาศอิสรภาพของเวียดนามพ้นจากฝรั่งเศสในวันที่ 2 กันยายน 2488 หลังจากตกเป็นเมืองขึ้นของฝรั่งเศสถึง 84 ปี มีอาคารโดดเด่น สง่างาม ชื่อ ลานจุกติกโฮจิมินห์ หรือ สุสานของโฮจิมินห์ เป็นอาคาร 4 เหลี่ยม การก่อสร้างเรียบง่าย ตั้งอยู่บนฐานสูงหลายชั้น สร้างด้วยหินอ่อน หินแกรนิต และไม่มีค่าจากทั่วประเทศเวียดนาม ภายในบรรจุศพอับน้ำยาของท่านโฮจิมินห์ นอนสงบอยู่ในโลงแก้ว ในห้องปรับอากาศ ชั้นล่าง สุสานนี้สร้างเมื่อ พ.ศ. 2516 (หลังท่านเสียชีวิตได้ 4 ปี) ผู้ที่ไปคารวะศพ ต้องระวังมารยาทที่สุด ต้องสำรวม สงบ เงียบ แต่ ห้ามถ่ายรูป ห้ามนำกระเป๋าถือ กระเป๋าสะพาย กล้องวิดีโอ และกล้องถ่ายรูปเข้าไปด้วยเด็ดขาด

8.1.8 พิพิธภัณฑโฮจิมินห์ เป็นพิพิธภัณฑแสดงชีวประวัติของรัฐบุรุษของเวียดนามไว้อย่างดี เริ่มตั้งแต่ เกิด จนกระทั่งเสียชีวิต รวมทั้งประเพณี วัฒนธรรม ชาติพันธุ์วิทยาของเวียดนามในพิพิธภัณฑ ยังมีห้องแสดงข้าวของเครื่องใช้ของโฮจิมินห์ ในสมัยที่อาศัยอยู่ในฝรั่งเศส และผลงานการเขียนหนังสือ ในหนังสือพิมพ์ ทั้งเป็นภาษาฝรั่งเศส และภาษาเวียดนาม รวมทั้งเอกสารต่าง ๆ มากมาย รวมทั้งผลงานการประพันธ์ต่าง ๆ ที่มีชื่อเสียง โดยเฉพาะเรื่องจดบันทึกสมัยถูกคุมขังในเรือนจำ และได้เขียนบทกวีเป็นภาษาจีน มีชื่อเสียงมากมายและ มีการแปลเป็นภาษาอังกฤษ ด้วย

8.1.9 บ้านโฮจิมินห์ เป็นที่ที่ท่านโฮจิมินห์เคยพำนัก สร้างด้วยไม้ทั้งหลัง ยกพื้นด้วยเสาสูง ชั้นล่างโปร่งไม่มีผนังเป็นที่พักผ่อนและต้อนรับแขก มีห้องสมุด ห้องทำงาน ห้องนอน แต่งแบบเรียบง่าย สะอาด สมถะ เป็นตัวอย่างที่ดีของผู้ที่ได้รับการยกย่องให้เป็น บิดาของประเทศเวียดนาม ด้านหลังจะมีหลุมหลบภัย ห้องวางแผนการรบและ การทหาร ด้วย ถนนด้านหลังมีของที่ระลึกท่านโฮจิมินห์ จำหน่ายมากมาย

8.1.10 วัดเจดีย์เสาเดียว เป็นวัดแห่งความรัก ห่างจากบ้านท่านโฮจิมินห์ นิดเดียว สร้างเมื่อ พ.ศ. 1592 เคยถูกฝรั่งเศสเผา ใน พ.ศ. 2497 และได้บูรณะให้ดีขึ้นเหมือนเดิมเมื่อปี พ.ศ. 2498 สร้างด้วยไม้ทั้งหลัง เป็นศาลาเก๋งจีน หลังเดียว มีเสาเดี่ยว ปักอยู่กลางสระบัวเชื่อกันว่าเป็นสัญลักษณ์โลก ภายในประดิษฐานรูปเคารพเจ้าแม่กวนอิม เป็นปางที่พิเศษกว่าปางอื่น คือ เป็นปางแสดงอภินิหาร คือ มี 10 กร (แขน) แต่ละมือถือของมงคลรวม 8 อย่าง มีตำนานเก่าเล่าว่า ในสมัยพระเจ้า หลีไท่โต ทรงมีพระสุบินเห็นเจ้าแม่กวนอิม ประทับนั่งอยู่ในดอกบัว แล้วส่งเด็กชายใน

อ้อมแขนให้พระองค์ ต่อมาไม่นานพระองค์ได้พบรักและอภิเษกสมรสกับสตรีสาวสามัญชนลูกชานาคนหนึ่ง และได้ให้กำเนิดทายาทพิเศษชายแก่พระองค์ ตามที่ทรงมีพระศุบิน จึงทรงโปรดให้สร้างวัดแห่งนี้ขึ้นมาเพื่อระลึกถึงเจ้าแม่กวนอิม

8.1.11 พิพิธภัณฑ์ทหาร เป็นพิพิธภัณฑ์ แสดงเรื่องราวเกี่ยวกับสงครามเพื่อ อธิบายการรวมชาติของเวียดนาม ที่ต่อสู้กับฝรั่งเศส ที่เดียนเบียนฟู ด้านนอกอาคารมีลานกว้าง จัดแสดงปืนใหญ่ที่สหรัฐที่ส่งมาช่วยฝรั่งเศส ซากเครื่องบินทิ้งระเบิด นานาชนิด รถถัง ปืนต่อสู้อากาศยาน เครื่องแบบของทหารอเมริกา ที่ถูกจับได้ ภาพถ่ายของวีรบุรุษสงคราม ในห้องมีการจัดฉายภาพยนตร์ขาวดำ ให้ผู้ชมได้เข้าใจในสงคราม เดียนเบียนฟู และสงครามเวียดนาม มีแผนผังการจำลองภูมิประเทศประกอบช่วยให้เข้าใจง่าย ภาพแสดงเส้นทางโฮจิมินห์ ทั้งทางบกทางทะเล ด้านเสบียงอาหาร และมีรถถังคันสำคัญ ที่บุกเข้ายึดทำเนียบประธานาธิบดี วันที่กรุงไซ่ง่อนแตก

8.1.12 อ่าวฮาลองเบย์ อยู่ที่เมืองฮาลอง จังหวัด กวางบิงห์ เป็นสถานที่ที่ได้รับการประกาศจากองค์การ ยูเนสโก้ ให้เป็นมรดกโลก (World Heritage) ทางธรรมชาติที่มีความโดดเด่นงดงามไม่เหมือนใคร เป็นมรดกทางธรรมชาติ ยกเว้นการรุกรานและทำลายโดยเด็ดขาด มีเนื้อที่ถึง 4,000 ตารางกิโลเมตร ประกอบด้วยเกาะหินปูนน้อยใหญ่ กระจายอยู่กว่า 1,000 เกาะ ส่วนใหญ่จะมีชื่อ เป็นก้อนหินปูนมีรูปร่างประหลาดแปลกตา โผล่ขึ้นจากทะเล ก่อให้เกิดถ้ำอีกมากมายซึ่งสวยงามมาก ประกอบกับเป็นอ่าวที่มีน้ำสะอาด สีฟ้าสดใส มีเรือสำเภา ลำปั้งต่างๆ ที่แล่นไปอย่างช้า ๆ ล่องลอยไปตามท้องน้ำ ในอ่าวฮาลอง ช่วยเพิ่มความงดงามให้วิวทิวทัศน์ของฉากธรรมชาติมีความโดดเด่น และเป็นที่รู้จักกันมากขึ้นเมื่อฝรั่งเศสได้เข้ามาถ่ายทำหนัง เรื่อง Indochine

8.2 เมืองไฮฟอง เป็นเมืองใหญ่อันดับที่ 3 ของเวียดนาม เป็นเมืองท่าที่สำคัญที่สุดในภาคเหนือ มี การจราจรที่หนาแน่นจากการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่รวดเร็ว ตัวเมืองตั้งอยู่ที่ฝั่งขวาของแม่น้ำ เเกียม อยู่ห่างจากฮานอย 120 กิโลเมตร ทางตะวันออกเฉียงเหนือของดินดอนสามเหลี่ยม ปากแม่น้ำ บักโบ มีแม่น้ำถึง 16 สายไหลผ่าน

8.2.1 ท่าเรือไฮฟอง เป็นประตูสำคัญของการค้ากับต่างประเทศ มีตลาดขายปลาที่ใหญ่ มีโรงงานอุตสาหกรรมเครื่องจักรกล กระจก อิฐ และปูนซีเมนต์ ทั้งยังมีเรือข้ามฟาก ไป อ่าวฮาลองเบย์ ได้ จากท่าเรือไฮฟอง ข้ามไปยังเกาะ กัดไห้ และคาบสมุทร โดเชิน จะมีหาดทรายที่มีต้นปาล์มขึ้นดัดกับป่าสน เป็นเนินเขา และน้ำทะเลใสของอ่าว ดังเคย ในอดีตโดเชิน จะสงวนไว้ให้เฉพาะชาวฝรั่งเศส และชาวเวียดนาม ที่มีตำแหน่งในระดับสูง หรือ ระดับผู้บริหาร แต่ปัจจุบันเปิดให้คนทั่วไปเข้าไปพักผ่อนได้

8.2.2 สถานคาสีโน เป็นคาสีโน แห่งเดียวของเวียดนามที่ตั้งอยู่บนหน้าผา โดเชิน มองลงไปเห็นทะเลจีนใต้ชัดเจน มีลานจอดเฮลิคอปเตอร์ ไว้บริการ แต่รัฐบาลเวียดนาม ไม่อนุญาตให้

คนท้องถิ่นเข้าไปในบ่อน ให้เข้าไปได้เฉพาะชาวต่างชาติซึ่งมีจำนวนไม่มากนัก บ่อนนี้ได้รับ
นายทุนจาก มาเก๊า มาลงทุนและเปิดให้บริการ

8.2.3 เจดีย์หยุ ฮาง อยู่ใจกลางเมือง สร้างอุทิศให้กับ เลเจิน นักรบวีรสตรีผู้กล้าหาญที่
ได้ช่วยเหลือ 2 พี่น้องตระกูล ตรึง รบกับจีน

8.2.4 บ้าน ฮางเกงท์ เป็นที่เก็บงานแกะสลักกว่า 500 ชิ้น สะท้อนให้เห็นถึง
ชีวิตประจำวันของคนเวียดนามในอดีต และ ปัจจุบัน ที่สวยงาม

8.2.5 ศาลาประชาคม กุงจุก เป็นเหมือนหอแสดงงานศิลป์ มีรูปแบบทาง
สถาปัตยกรรมที่โดดเด่น มีลักษณะเฉพาะตัว และใช้เป็นสถานที่จัดมหรสพ ในงานเทศกาล ท้องถิ่น
การแสดงหุ่นกระบอกน้ำ และการสู้ควาย

8.2.6 ภูเขาซ่าง มีพิพิธภัณฑ์ จัดการแสดงโบราณวัตถุ ยุคหินใหม่ เจดีย์ล่องฮวา มีถ้ำ
ที่เคยใช้เป็นฐานที่มั่นของกองโจรที่ต่อต้านฝรั่งเศส

8.2.7 หมู่บ้านบาวฮา เป็นหมู่บ้านแกะสลักไม้ที่มีชื่อเสียงจากช่างผู้ชำนาญงาน
ผู้เชี่ยวชาญส่วนมากจะแกะสลัก รูปเกี่ยวกับศาสนา และรูปสัตว์ต่าง ๆ

8.3 เวียดนามกลาง

การเดินทางจากประเทศไทยไปเวียดนามกลาง สามารถเดินทางโดยทางบกได้ด้วย
รถยนต์ โดยผ่าน ค่านตรวจคนเข้าเมืองจังหวัดมุกดาหาร และข้าม สะพานมิตรภาพไทย-ลาว
ซึ่งเป็นสะพานข้ามแม่น้ำโขงจาก จังหวัดมุกดาหาร ผ่านแขวงสะหวันเขตประเทศลาว ผ่านด่าน
สู่เมืองเว้ - ดานัง - ฮอยอัน แหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมได้แก่

8.3.1 เมือง เว้ เป็นเมืองที่ตั้งอยู่ใจกลางของประเทศ อยู่ห่างจากชายฝั่งทะเล 12
กิโลเมตร มีพรมแดนติดกับลาว ทางตะวันตก เป็นเมืองที่มีป้อมปราการ สุสานกษัตริย์ แม่น้ำซง
เฮือง หรือ แม่น้ำหอม ไหลผ่าน กลางเมือง ที่เป็นเสน่ห์ไว้กาลเวลาของสถาปัตยกรรมอันล้ำค่า มี
แบบฉบับของตัวเอง และยังเป็นเมืองที่ยังคงความงามตามธรรมชาติ บนชายฝั่งแม่น้ำหอมอีกด้วย

8.3.2 เจดีย์ เทียนมู อยู่ริมฝั่งซ้ายของแม่น้ำหอม เป็นเจดีย์ทรงแปดเหลี่ยม มี 7 ชั้น
แต่ละชั้นมีความหมายถึงชาติของพระพุทธเจ้า มีรูปปั้นเทพเจ้า หกองค์ คอยปกป้องเจดีย์แห่งนี้
รวมทั้งพระพุทธรูปที่ล้อมรอบด้วยกระจกหมุดทุกด้าน และระฆังขนาดใหญ่ หนักถึง 2,000
กิโลกรัม เมื่อขึ้นไปบนเนินที่ตั้งเจดีย์แล้วจะสามารถมองเห็นทิวทัศน์อันงดงามของเมืองเว้ได้

8.3.3 พระราชวังไทฮวา สร้างใน พ.ศ. 2348 ในสมัยพระเจ้ายาหลง ใช้เป็นที่รับรอง
เชื้อพระวงศ์ระดับสูง และนักการทูตต่างประเทศ เป็นสถานที่จัดการฉลองงานสำคัญ ๆ ตกแต่งไว้
อย่างวิจิตรงดงามไม่ว่าจะเป็น เพดาน เสา คาน ผนัง ตกแต่งด้วยน้ำมันครั้ง สีแดงและลวดลายสี
ทอง มีตำหนักหลายหลัง อุทยาน วัด ศาลเจ้าของจักรพรรดิราชวงศ์เหวียน 7 พระองค์ ตำหนักโกศ

ของราชวงศ์ 9 โกศ สร้างโดยพระเจ้าหึงหมาง แต่ละโกศเป็นตัวแทนของจักรพรรดิแต่ละองค์ และมีน้ำหนักถึง 2,500 กิโลกรัม ในกำแพงชั้นแรก ด้านประตู เจียงคี้ก จะมีซุงทาทอง หรือ ปืนใหญ่ 9 เทพเจ้า หมายถึงเทพ 5 องค์ ตัวแทนของธาตุพื้นฐาน คือ โลหะ น้ำ ไม้ ไฟ และดิน ส่วนอีก 4 องค์ เป็นตัวแทนของฤดูกาลทั้ง 4 ในหนึ่งปี ปืนใหญ่แต่ละกระบอกมีน้ำหนักถึง 12,000 กิโลกรัม ถัดไปทางด้านหลังกำแพงหนา 4 เมตร จะเป็นนครต้องห้าม เข้าได้เฉพาะจักรพรรดิ และเชื้อพระวงศ์เท่านั้น มีชื่อว่า "ตือ กามแทงห์" (Tu Cam Thanh) ประกอบด้วยประตู ทั้ง 7 ตามแนวของกำแพง และตั้งชื่อให้เป็นเกียรติแก่พระราชกรณียกิจ ของจักรพรรดิ องค์ก่อน ๆ หน้าพระราชวัง จะมีรูปปั้นของกิเลน สัตว์มงคลมีอำนาจ เผ่าทางเข้าเพื่อปกป้องสิ่งชั่วร้าย

8.3.4 พิพิธภัณฑ์ราชวงศ์ อยู่ใกล้กับนครต้องห้าม สร้างขึ้นใน พ.ศ. 2388 ในสมัยพระเจ้าเถียวตรี เป็นสถานที่เก็บสมบัติของราชวงศ์และขุนนางที่มอบให้ แต่ได้สูญหายไปในช่วงเกิดสงครามและการปฏิวัติ

8.3.5 พิพิธภัณฑ์ทหาร จัดแสดงเกี่ยวกับสงครามเวียดนาม มีแผนภูมิการเคลื่อนทัพของทหารอเมริกัน เวียดนามใต้ เวียดนาม ในการบุกในช่วงเทศกาล เต็ด ในปี พ.ศ. 2511

8.3.6 วิหารวันเหมียว วิหารวรรณกรรมที่สร้างอุทิศให้ขงจื้อ และวัดโหวเหมียว วัดแห่งสงคราม สร้างอุทิศให้แก่เทพเจ้าแห่งสงคราม คือ กวานกง และขุนพลของเวียดนาม ไปได้โดยทางเรือ ไปตามแม่น้ำหอม ในช่วงเย็น ๆ จะมีการบริการอาหารค่ำ และมีการแสดงดนตรีพื้นเมืองบนเรือด้วย

8.3.7 สนามต่อสู้ไท่เกวียน เป็นที่ต่อสู้ของเสื่อ และซ้างเพื่อความบันเทิง ให้แก่จักรพรรดิและข้าราชการชั้นนัก อยู่บนฝั่งตะวันตกของแม่น้ำ ซึ่งหาได้ยากมากในเอเชียอาคเนย์

8.3.8 เมืองคานัง เป็นเมืองเอกของจังหวัด กว่างนาม ตั้งอยู่บนฝั่งตะวันตกของแม่น้ำ หาน เดิมเป็นหมู่บ้านของชาวประมง พัฒนามาเป็นเมืองท่าสำคัญใหญ่เป็นอันดับ 4 ของประเทศมีประชากรอาศัย สีสันคนเศษ มีสนามบินนานาชาติ ผู้คนส่วนใหญ่พูดอังกฤษได้คล่อง เพราะ เป็นเมืองของทหารอเมริกันในช่วงสงคราม ทหารนาวิกโยธินสหรัฐ ได้ยกพลขึ้นบกที่นี่จำนวน 3,500 นาย จากนั้นอีกสิบปีต่อมา คอมมิวนิสต์ก็เข้ามายึดครองเมืองได้ เมืองคานังกลายเป็นเมืองท่าที่สำคัญที่สุดทางการค้า ในภาคกลางของเวียดนาม มีสินค้าที่โดดเด่นได้แก่ อบเชย ทรายมี (Tra Mi) พริกไทยจากเตียนเฟือก ผ้าไหมจาก ฮวาวาง ยาสูบ จากกามแล รังนกนางแอ่นจากหมู่เกาะต่าง ๆ

8.3.9 พิพิธภัณฑ์ ประติมากรรมของจาม ตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2479 จัดแสดงยุคต่างๆ 4 ยุค ตามที่มาของแล่งกำเนิด คือ หมี่เซิน ตาเกี้ยว ดงเดิน และทาพเมิม อาณาจักรจามปาในสมัยโบราณกินอาณาเขตจากเว้ลงไปทางใต้ จนถึงวุงเตา อันประกอบด้วยแวนแคว้น 5 แคว้น

8.3.10 เมืองฮอยอัน หรือ โฮ้ยอัน อยู่ห่างจากดานัง 25 ก.ม. อยู่บนฝั่งแม่น้ำทูโบ อยู่ใกล้ชายฝั่งทะเล เคยเป็นท่าเรือเก่าที่เจริญรุ่งเรืองในอดีต ฮอยอัน เป็นศูนย์กลางการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างตะวันออกกับตะวันตก ต่อมา ฮอยอัน ได้รับความเสียหาย อย่างหนัก จากภาวะสงคราม จึงมีการเปลี่ยนเมืองท่าไปอยู่ที่ ดานัง ปัจจุบัน ฮอยอันเป็นเมืองที่สงบเงียบ มีสภาพบ้านเรือนที่สวยงาม สร้างด้วยไม้ มีประตูแกะสลัก และห้องโปร่ง ๆ จนองค์การยูเนสโก และรัฐบาลโปแลนด์ ได้ริเริ่มให้ทุนทำโครงการบูรณะ เพื่อปกป้องเขตเมืองเก่าและอนุสรณ์ทางประวัติศาสตร์ ของ สถาปัตยกรรมที่ล้ำค่า

8.3.11 บ้านเลขที่ 101 ถนนเหวินไทฮ็อก เป็นบ้านแบบโบราณ หน้าบ้านติดถนน สายหนึ่ง หลังบ้านติดถนนอีกสายหนึ่ง เป็นสถาปัตยกรรมที่สวยงามมาก เป็นแบบเฉพาะของฮอยอัน สร้างด้วยไม้มีค่า 2 ชั้น มีความประณีตมาก ส่วนมากรูปแบบของหลังคาบ้านเก่าที่ฮอยอันจะสร้างให้เป็นรูปกระดองปู

8.3.12 เมืองดาลัด อยู่ในจังหวัด ลามกุง เป็นเมืองที่มีรีสอร์ทและแหล่งพักผ่อนที่มีชื่อเสียงที่สุดของประเทศ เป็นเมืองแห่งน้ำพุ อมตะ อยู่ท่ามกลางขุนเขา เป็นเนินเขาปกคลุมด้วยป่าสน ทะเลสาบ มีอากาศเย็นบริสุทธิ์ สดชื่น ทิวทัศน์งดงาม และเงียบสงบ

8.3.13 ตลาดเช้า ตั้งอยู่กลางเมืองที่รวบรวมสินค้าจากชนกลุ่มน้อยหลายกลุ่ม มาจำหน่าย สินค้าที่มีชื่อเสียงและมีชื่อเสียงของดาลัด คือ สตรอเบอร์รี่ และแยม นอกจากนี้ยังมีดอกไม้ และผลไม้เมืองหนาว หลายชนิด กระเป๋าสานไม้ไผ่ ตะกร้าหวาย หมวก เสื้อขนสัตว์ และดอกไม้แห้ง

8.4 ภาคใต้ของเวียดนาม

การเดินทางจากประเทศไทยไปเวียดนามใต้ สามารถเดินทางโดยทางอากาศ และทางบกได้ด้วยรถยนต์ โดยผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองจังหวัดมุกดาหาร และข้าม สะพานมิตรภาพ ไทยลาว- ลาว ซึ่งเป็นสะพานข้ามแม่น้ำโขงจากจังหวัดมุกดาหาร ผ่านแขวงสะหวันเขต สปป.ลาว ผ่านด่าน สู่เมืองโฮจิมินห์แหล่งท่องเที่ยวภาคใต้ ได้แก่

8.4.1 เมือง ยাত্রัง หรือ “นาตรัง” อยู่ชายฝั่งทะเลภาคกลางตอนใต้ เหมาะแก่การนั่งเรือชมเกาะ และแนวปะการัง ดำน้ำ การประมงน้ำจืด การเก็บรังนกนางแอ่น ที่เกาะ โหน่เอียน สถาบันสมุทรศาสตร์ พระตำหนักจักรพรรดิเบาได้

8.4.2 อ่าวกามแรงท์ เป็นอ่าวน้ำลึก ที่ตั้งของฐานทัพเรือครั้งแรกเป็นของอเมริกา ต่อมารัสเซีย ยังคงมีเขตหวงห้ามทหาร ห้ามถ่ายรูปลึ้นขีด ที่อ่าวนี้มีทรายคุณภาพดี นำไปผลิตเลนส์ และแก้วคริสตัล คุณภาพดี ส่งขายยังญี่ปุ่น ยุโรป และอเมริกา

8.4.3 ปราสาทจาม อยู่ที่เมืองฟานรัง เป็นเมืองเอกของจังหวัดนิงห์ถ่วน เป็นปราสาทของจามเมื่อ 800 ปีเศษมาแล้ว สร้างด้วยอิฐในสมัยพระเจ้าชัยสิงหรมันที่ 3 และถัดไปทางใต้ 15 กิโลเมตร เป็นที่ตั้งของปราสาทโพรมะ ของชาวจาม

8.4.4 เมืองฟานเทียด มีการประมงเป็นอาชีพหลัก ของเมือง และจังหวัดบิงห์ถ่วน มีปลานานาชนิด จำนวนมหาศาล มีบ่อน้ำแร่หวิงเฮา (Vinh Hao) มีการปลูกมะม่วงหิมพานต์ องุ่น มีเนินทรายและหาดทรายที่สวยงามและแปลกตา

8.4.5 โฮจิมินห์ ซิตี้ ชื่อเดิม คือ เมืองไซ่ง่อน เคยเป็นเมืองหลวงของเวียดนามใต้ ใน พ.ศ. 2402 เคยถูก ฝรั่งเศส ยึดครอง และสถาปนาเป็นเมืองหลวงของอาณานิคมฝรั่งเศสแห่งโคชินไชน่า ฝรั่งเศสได้พัฒนาปรับปรุงไซ่ง่อน โดยการสร้างถนน วางผังเมืองใหม่ ปลูกต้นไม้ใหญ่ ถมครองระบายน้ำออกจากหนองบึง หลังจากแบ่งแยกเวียดนามออกเป็น เหนือและใต้ พ.ศ. 2497 ไซ่ง่อนกลายเป็นเมืองหลวงของเวียดนาม ใต้ มาจนถึงเดือนเมษายน พ.ศ. 2518 ถูกพรรคคอมมิวนิสต์ยึดครอง และเปลี่ยนชื่อใหม่เป็น “โฮจิมินห์ ซิตี้” ตามชื่อผู้นำและรัฐบุรุษคนสำคัญของเวียดนามเหนือ ปัจจุบันเป็นเมืองท่าที่ใหญ่ที่สุดของเวียดนาม มีแม่น้ำไซ่ง่อนไหลผ่าน ยาว 80 กิโลเมตรสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญในเมืองโฮจิมินต์ ได้แก่

ตงยัค หอประชุมรวมชาติ เคยเป็นทำเนียบของอดีตประธานาธิบดีเวียดนาม ใต้ และทำเนียบของผู้นำราชการฝรั่งเศสที่เรียกว่าทำเนียบ “โน โร โดม” (Narodom Palace) เคยถูกระเบิดทำลายเสียหายและได้สร้างขึ้นใหม่ ให้ชื่อว่า “ทำเนียบอิสรภาพ”(Independence Palace) ออกแบบโดย โงเวียดทู ปัจจุบันนี้เปิดเป็นพิพิธภัณฑ์ ให้เข้าชมได้ ชั้นล่างเป็นห้องจัดเลี้ยง ห้องโถงใหญ่ ชั้นสองเป็นห้องรับรองของประธานาธิบดี ตรันวันเฮือง ห้องพักของประธานาธิบดีเหงียนวันเทียว ห้องอาหาร ห้องสวดมนต์คาทอลิก ชั้นสามเป็นห้องรับรองของภริยาประธานาธิบดี ชั้น 4 เป็นห้องฉายภาพยนตร์ส่วนตัว และลานจอดเฮลิคอปเตอร์ ซึ่งมองลงไปข้างล่างจะเห็นทิวทัศน์งดงามบนถนนเลห่วน ได้ชัดเจน

พิพิธภัณฑ์ประวัติศาสตร์แห่งชาติ สร้างขึ้นโดยฝรั่งเศสในปี พ.ศ. 2470 มีโบราณวัตถุมากมายแสดงถึงวิวัฒนาการของวัฒนธรรมต่างๆ ตั้งแต่ยุคสำริดดงเซิน ฟูนัน จาม และเขมร รวมถึงศิลาจารึก กลองมโหระทึก เครื่องปั้นดินเผา เครื่องแต่งกายพื้นเมืองของชนกลุ่มน้อยเผ่าต่างๆ

จัตุรัสแรมเร็กซ์ มีรูปปั้นของโฮจิมินห์ ที่จัตุรัสใกล้โรงแรมเร็กซ์ ใช้เป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ ของชาวเมืองที่หนาแน่นทุกเย็น และคืนวันสุดสัปดาห์

โรงละครเทศบาลอัดแดงห์โผ สร้างเมื่อ พ.ศ. 2442 ใช้แสดงอุปรากร ละครพื้นเมือง กายกรรม ยิมนาสติก รวมทั้งบาร์ดิสโก้อยู่ชั้นใต้ดิน

เวียนบัวตั่งแก้วหม่าง พิพิธภัณฑสถานแห่งการปฏิบัติ บนถนนหัตถิ์ดุตรอง เป็นอาคารสีขาว แบบนีโอคลาสสิก เคยเรียกชื่อว่า พระราชวังยาลอง สร้างใน พ.ศ.2409 จัดแสดงภาพเหตุการณ์ในสงครามและเรือท้องแบนของทหารเวียดนาม ที่ซ่อนปืนได้อย่างมิดชิด

ตลาดเบนแดงห์ อยู่กลางเมือง มีสินค้าสารพัดชนิดนำเข้ามาจากทั่วโลก เปิดเมื่อเมื่อ พ.ศ.2457 เป็นแหล่งช้อปปิ้งของนักท่องเที่ยวที่มาเยือน

ยารอง บ้านมังกร อนุสรณ์สถานที่โฮจิมินห์เคยใช้เป็นที่ทำงานของบริษัทเดินเรือฝรั่งเศสขณะที่โฮจิมินห์ทำงานเป็นคนครัวบนเรือสินค้า

เจอลิน หรือย่านไซ่น่าทาวน์ มีคนเวียดนามเชื้อสายจีนอาศัยอยู่มากที่สุดราว 5 แสนคน มีตลาดการค้า บิงห์เต ที่พลุกพล่านทั้งกลางวันและกลางคืน มีโบสถ์ใหญ่ที่สุดของฝรั่งเศส ชื่อ เจอะก๊วน มีวัดพุทธศาสนา เช่น วัดยาคลาม เจดีย์วิงห์เจียม วัดเทียนเห่า และวัดยาคเวียน นอกจากนี้ยังมี สุเหร่ามุสลิมอินเดียขนาดใหญ่ สง่างาม อยู่บนถนนดองยู วัดฮินดู

วุงเตา ออกจากโฮจิมินห์ซิตี้ไปทางตะวันออกเฉียงใต้ ประมาณ 125 กิโลเมตร มีชายหาดที่สวยงามมากยาวประมาณ 7 กิโลเมตร ชื่อว่า ถู่วัน เหมือนชะอำของไทย มีวัดที่น่าชมคือ วัดลางกาวง หรือวัดปลาพา อยู่บนถนนสวางฮวาทาม สร้างใน พ.ศ. 2454 อุทิศให้กับลัทธิตปลาพา ซึ่งชาวประมงจะนับถือมากในฐานะที่เป็นผู้ช่วยชีวิตมนุษย์ให้พ้นจากอันตรายในทะเลลึก และมีโครงกระดูกปลาพาที่มากเกิดขึ้นตายเก็บไว้ในหีบใบใหญ่มีอายุตั้งแต่ พ.ศ. 2411

วัดศากยมุนี ตั้งอยู่บนเนินเขาญูเลน สร้างเมื่อ พ.ศ. 2500 มีพระพุทธรูปสีขาวขนาดมหึมาตั้งอยู่บนฐานสามารถมองเห็นได้แต่ไกลและยังมี หอเบ้าทาพ มีโกศ 4 ใบ ตั้งอยู่ตรงมุมทั้ง 4 บรรจุก่อนดินที่นำมาจากเวชนียสถาน 4 แห่งในอินเดียและเนปาล

ยุทธศาสตร์ในการพัฒนาการท่องเที่ยวเวียดนามระหว่างปี พ.ศ. 2544 - 2553

ยุทธศาสตร์พัฒนาการท่องเที่ยวเวียดนามปี พ.ศ. 2544 - 2553 ซึ่งไม่ได้ถูกกำหนดอย่างละเอียด ดังเช่นยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวของไทย มีเป้าหมายที่จะเพิ่มอัตราการเจริญเติบโตของการท่องเที่ยวในช่วงปี 2544 - 2553 และตั้งเป้าหมายไว้ว่าในปี 2553 จำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มาเที่ยวเวียดนาม จะเพิ่มขึ้นเป็น 3.5 - 6 ล้านคน นักท่องเที่ยวในประเทศเพิ่มขึ้นเป็น 25- 26 ล้านคน รายได้จากการท่องเที่ยวจะมีประมาณ 4.5 พันล้านเหรียญฯ

ยุทธศาสตร์พัฒนาการท่องเที่ยวเวียดนามปี 2544 - 2553 มุ่งพัฒนาการตลาด พัฒนาบุคลากรส่งเสริมและพัฒนาการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว พัฒนาผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยว พัฒนาคุณภาพในการให้บริการด้านการท่องเที่ยวพัฒนาและลงทุนเพื่อพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยว โครงสร้างพื้นฐานในจังหวัดต่างๆทางภาคเหนือ ภาคกลาง และภาคใต้ ดังเช่น กรุงฮานอย ห่ายฝ่อง หรือ ไฮฟอง กวางนิงห์ แข็งห์หว่า ค้าหลาด หรือคาลัต นิงห์ถ่วน หวงเต่า นครโฮจิมินห์ ท่าคิงห์

เกาะฟูกีว และโดยเฉพาะอย่างยิ่งภาคกลางตอนเหนือและภาคกลางตอนใต้ เช่น เหนียงอาน เว้ คำหนั่งหรือคานั่ง กวางหงาย เป็นต้น

ยุทธศาสตร์ด้านการตลาด

ยุทธศาสตร์ด้านการตลาด เวียดนามมุ่งดึงดูดนักท่องเที่ยวจากยุโรปดังเช่นฝรั่งเศส เยอรมัน จากยุโรปเหนือ จากอเมริกาเหนือ ประเทศอาเซียน เอเชียตะวันออก ดังเช่น จีน ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ จากออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ ประเทศต่างๆในสหภาพโซเวียตเก่า ยุโรปตะวันออก และจากแปซิฟิก

ยุทธศาสตร์ด้านการพัฒนาบุคลากร

ยุทธศาสตร์ด้านการพัฒนาบุคลากร เพื่อท่องเที่ยวมุ่งสร้างระบบการศึกษาอบรมขั้นพื้นฐานเพื่ออบรมบุคลากรทางการท่องเที่ยวในระดับวิทยาลัย มหาวิทยาลัยและสูงกว่าระดับมหาวิทยาลัย มุ่งปรับปรุงการบริหารจัดการ อบรมบุคลากรทางการท่องเที่ยว ปรับปรุงหลักสูตรเนื้อหา และมาตรฐานในการอบรมเพื่อสร้างคุณภาพ เชื่อมโยงการเรียนกับการทำงานและการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนส่งเสริมการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศ ที่จะนำมาใช้ในการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวดึงดูดบุคคลที่มีคุณวุฒิ นักวิชาการ เข้าร่วมการพัฒนาการท่องเที่ยว เน้นการพัฒนาเทคโนโลยีการสื่อสารมวลชนเพื่อการท่องเที่ยว

ยุทธศาสตร์ด้านการพัฒนาการประชาสัมพันธ์

ยุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยว มุ่งส่งเสริมการพัฒนาการประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยวในหลายรูปแบบ ส่งเสริมการประสานงานอย่างใกล้ชิด ระหว่างหน่วยงานต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ดึงดูดความช่วยเหลือความร่วมมือจากต่างประเทศในการส่งเสริมการท่องเที่ยวยกระดับการท่องเที่ยวเวียดนามในเวทีโลกยกระดับความรู้ความรับผิดชอบขององค์กรและหน่วยงานต่างๆ และของประชาชนทุกระดับเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว

ยุทธศาสตร์ด้านการพัฒนาผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยว

ยุทธศาสตร์ด้านการพัฒนาผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยว มุ่งเน้นความหลากหลายและการปรับปรุงผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยว ตั้งแต่ในด้านวัฒนธรรมดั้งเดิม ประวัติศาสตร์ เน้นการท่องเที่ยวเพื่อสุขภาพ การเล่นกอล์ฟ การกีฬา การตกปลา การเยือนหมู่บ้าน โบราณหมู่บ้านหัตถกรรม การจัดเทศกาลต่างๆ และเน้นการท่องเที่ยวที่ผสมผสานกับการประชุม

ยุทธศาสตร์ด้านการพัฒนาคุณภาพ ในการให้บริการด้านการท่องเที่ยว

ยุทธศาสตร์ด้านการพัฒนาคุณภาพ ในการให้บริการด้านการท่องเที่ยว มุ่งเน้นการปรับปรุงคุณภาพและพัฒนานิสัยในการให้บริการในด้านการลงทุนเพื่อพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวและโครงสร้างพื้นฐานมุ่งพัฒนาเขตท่องเที่ยวแห่งชาติ และเขตท่องเที่ยวสำคัญ มุ่งลงทุนเพื่อการ

อนุรักษ์และปฏิสังขรณ์สถานท่องเที่ยวต่างๆ รวมทั้งสิ่งแวดล้อมวัฒนธรรมและหมู่บ้านหัตถกรรม ขณะเดียวกันพยายามดึงดูดเงินทุนจากต่างประเทศ มาลงทุนในสถานที่ท่องเที่ยว และในการพัฒนาบุคลากร เทคโนโลยีและรักษาสิ่งแวดล้อม

ยุทธศาสตร์ด้านการพัฒนาร่วมมือกับต่างประเทศ ในด้านการท่องเที่ยว

ยุทธศาสตร์ด้านการพัฒนาร่วมมือกับต่างประเทศในด้านการท่องเที่ยว มุ่งส่งเสริมและขยายความร่วมมือระดับ ทวิภาคและพหุภาคี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรอบของความร่วมมือ การท่องเที่ยวระหว่างเวียดนาม - ลาว - กัมพูชา - ไทย - พม่า และความร่วมมือในอนุภูมิภาคกลุ่มแม่โขง (GMS)

ยุทธศาสตร์เป้าหมายในการพัฒนาการท่องเที่ยวของเวียดนาม

แผนการพัฒนาการท่องเที่ยวเวียดนามกำหนดไว้ทั้งในระยะสั้น ระยะกลาง และระยะยาวจนถึงปี 2553 ซึ่งเวียดนามมีเป้าหมายที่จะเพิ่มอัตราการเจริญเติบโตของจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติในแต่ละปีในอัตราร้อยละ 10 - 20 และอัตราการเจริญเติบโตของจำนวนนักท่องเที่ยวในประเทศในแต่ละปีในอัตราร้อยละ 15 - 20 โดยพยายามจะเพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยวในปี 2553 ให้ได้ 4 - 5 พันล้านเหรียญสหรัฐ ด้วยจำนวนนักท่องเที่ยวที่คาดว่าจะมีถึง 6 ล้านคน สถานการณ์การท่องเที่ยวในปี พ.ศ 2550-2551 มีจำนวนนักท่องเที่ยว เดินทางไปประเทศเวียดนาม 301,000 คนและ 250,000 คน ตามลำดับ ค่าใช้จ่ายในการเดินทางท่องเที่ยวเฉลี่ยคนละ 10,000 บาท (สถานการณ์การท่องเที่ยวเวียดนาม, 2551)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับเรื่องปัจจัยจูงใจในการท่องเที่ยวต่างประเทศ ของนักท่องเที่ยวชาวไทย สามารถนำมาสนับสนุนแนวความคิดในการศึกษาวิจัยเรื่องนี้ได้ดังนี้

วัฒนชัย ชูมาก (2544, 20) ได้ทำการศึกษา แรงจูงใจในการเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย : กรณีศึกษา สมาชิกสโมสรโรตารี อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ตัวแปรต้นที่ใช้ในการศึกษา ประกอบด้วย เพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา รายได้ และสถานภาพสมรส ตัวแปรตาม ประกอบด้วย พฤติกรรมในการเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศ ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยเดินทางไปท่องเที่ยวต่างประเทศเพื่อต้องการความแปลกใหม่ เป็นเหตุผลที่สำคัญที่สุด รองลงมาคือ การเดินทางไปต่างประเทศเพื่อไปพักผ่อนหย่อนใจ และเป็นการให้รางวัลกับชีวิต นอกจากนี้ก็พบว่า ปัจจัยที่สนับสนุนให้การเดินทางไปท่องเที่ยว

ต่างประเทศ ทำได้ง่ายขึ้น คือ การมีรายได้มากขึ้น มีวันหยุดพักผ่อนมากขึ้น และความเจริญในการคมนาคมมีมากขึ้น

อัญชลี เสริฐสุวรรณกุล (2545, 44) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมในการใช้ข้อมูลด้านการท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย : กรณีศึกษา บริษัท โกลเด้นสกาย แอแน็คทราลเวลเชอร์วิส จำกัด โดยพิจารณาถึงลักษณะของประชากร และการให้ และการให้ความสำคัญกับปัจจัยต่าง ๆ ที่นำมาใช้ในการพิจารณาเลือกใช้บริการของบริษัท ตัวแปรต้นที่ใช้ในการศึกษา ประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพ อาชีพ ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือน ตัวแปรตาม ประกอบด้วย ความน่าเชื่อถือของบริษัท ราคาและค่าใช้จ่ายในการเดินทาง สถานที่ท่องเที่ยว และสิ่งอำนวยความสะดวก รูปแบบการท่องเที่ยวที่เลือก และการให้ความสนใจในลูกค้ำ ผลการศึกษาพบว่า ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่างประเทศในแต่ละประเด็นจำแนกตามความคิดเห็นเรียงลำดับดังนี้ ด้านการให้บริการ ด้านภาษาและการใช้ภาษา สำหรับความคิดเห็นทางด้านการเปลี่ยนแปลงรายการต่าง ๆ นอกเหนือจากตารางที่แจ้งไว้และด้านการเดินทางระหว่างสถานที่ที่มีผู้ตอบความคิดเห็นเท่ากัน

พรอมา หาระบุตร (2547, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา ปัจจัยจูงใจในการท่องเที่ยวต่างประเทศ ของนักท่องเที่ยวชาวไทย : กรณีศึกษาประเทศสิงคโปร์ ซึ่งตัวแปรต้นที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติของไทย อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราระหว่างประเทศไทย และประเทศสิงคโปร์ คำนีราคาสินค้าผู้บริโภค เหตุการณ์ผิดปกติที่เกิดขึ้น และวงจรฤดูกาล และตัวแปรตาม ได้แก่ ปัจจัยอิสระที่มีอิทธิพลต่อจำนวนนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางไปประเทศสิงคโปร์ ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เดินทางท่องเที่ยว ประเทศสิงคโปร์มากกว่า 2 ครั้ง / ปี ระยะเวลาพักเฉลี่ย 3-7 วัน ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยประมาณ 30,000 บาท / ครั้ง / คน เปลี่ยนแปลงไปตามระดับรายได้ โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีวัตถุประสงค์เพื่อท่องเที่ยวและพักผ่อน โดยมีเหตุผลหลักว่า ประเทศสิงคโปร์เป็นประเทศที่เป็นแหล่งจับจ่ายที่มีคุณภาพ และมีแหล่งท่องเที่ยวที่เกิดจากการสร้างสรรค์ของมนุษย์และแหล่งจับจ่ายใช้สอยดีกว่าประเทศไทย แต่กลุ่มอย่างได้มีความตระหนักว่าการท่องเที่ยวต่างประเทศมีส่วนทำให้ประเทศไทยเสียดุลการค้า ในส่วนของปัจจัยระดับมหภาค พบว่า อัตราแลกเปลี่ยนอัตราระหว่างประเทศไทยกับประเทศสิงคโปร์ เหตุการณ์ผิดปกติที่เกิดขึ้นในประเทศไทย หรือประเทศสิงคโปร์ และวงจรฤดูกาลในไตรมาสที่ 2 มีผลต่อปริมาณนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางไปท่องเที่ยวประเทศสิงคโปร์ ดังนั้น รัฐบาลไทยจึงควรส่งเสริมการท่องเที่ยวในประเทศ โดยการพัฒนาและประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียง โดยเฉพาะแหล่งจับจ่ายใช้สอยในประเทศไทย ให้มีคุณภาพและเป็นที่ยอมรับมากขึ้น และเพิ่มความ

เข้มข้นของกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยวภายในประเทศ ในช่วงไตรมาสที่ 2 และเมื่อค่าเงินบาทสูงขึ้น หรือเหตุการณ์ที่ผิดปกติ ซึ่งจะมีผลต่ออุปสงค์ในการเดินทางท่องเที่ยวประเทศสิงคโปร์ ของนักท่องเที่ยวชาวไทยสูง

ศิริพันธ์ รักเรียนรบ (2547, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา แรงจูงใจในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยและนักท่องเที่ยวต่างชาติ ผลการศึกษาพบว่า ทั้งนักท่องเที่ยวชาวไทยและนักท่องเที่ยวต่างชาติให้ความสำคัญกับปัจจัยที่เป็นแรงจูงใจด้านจุดมุ่งหมายในการท่องเที่ยวเพื่อพักผ่อนมากที่สุด เนื่องจากการท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมที่กระทำเพื่อผ่อนคลายความเครียดจากงานประจำ และเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศ และสิ่งแวดล้อมจากที่เคยเป็นอยู่ ส่วนปัจจัยที่เป็นแรงจูงใจน้อยที่สุดของนักท่องเที่ยวชาวไทยคือ จุดมุ่งหมายในการท่องเที่ยวเพื่อธุรกิจ และสำหรับนักท่องเที่ยวต่างชาติให้ความสำคัญกับจุดมุ่งหมายในการท่องเที่ยวเพื่อเพศรสน้อยที่สุด ส่วนแรงจูงใจในการท่องเที่ยวด้านอื่น ๆ คือ ด้านสิ่งดึงดูดใจ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านการเดินทาง ด้านการบริหาร ด้านการประชาสัมพันธ์ ทั้งนักท่องเที่ยวชาวไทยและนักท่องเที่ยวต่างชาติ ให้ความสำคัญในระดับใกล้เคียงกัน นอกจากนี้ยังพบว่า การประชาสัมพันธ์ ยังมีส่วนทำให้นักท่องเที่ยวเกิดแรงจูงใจที่จะมาท่องเที่ยวมากขึ้น

ศิริโฉม พิเศษบุญเกียรติ, อัสรา โรจนพิบูลธรรม และ ปองสุข ศรีชัย (2549, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา พฤติกรรมและความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวไทยและนักท่องเที่ยวต่างชาติในนครคุนหมิง มณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ผลการศึกษา พบว่าด้านพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวในนครคุนหมิงนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศโดยจะพิจารณานักท่องเที่ยวชาวไทยก่อนและตามด้วยชาวต่างชาติ พบว่า ส่วนใหญ่ทั้งสองกลุ่มเป็นนักท่องเที่ยวหญิง มีอายุระหว่าง 28-37 ปี และอายุ 48-57 ปี ซึ่งสมรสแล้ว ซึ่งมีอาชีพเป็นช่างฝีมือแรงงาน มีรายได้อยู่ระหว่าง 10,000-29,999 บาท และ 50,000-69,999 บาทต่อเดือน โดยเดินทางไปนครคุนหมิง เป็นครั้งแรก ซึ่งเดินทางไปกับบริษัทนำเที่ยว มีวัตถุประสงค์ในการเดินทางเพื่อไปพักผ่อน นิยมพักในโรงแรม มีระยะเวลาในการพักผ่อน อยู่ระหว่าง 2-4 วัน และระหว่าง 5-7 วัน โดยทำการจองกับบริษัทนำเที่ยวเป็นการล่วงหน้า 3 - 4 สัปดาห์ สำหรับประเทศที่วางแผนจะเดินทางไปเที่ยวครั้งต่อไป หลังจากนครคุนหมิง คือ ฮองกง และ ไทย ส่วนค่าใช้จ่ายในระหว่าง 70,000-99,999 บาท และตั้งแต่ 160,000 บาท โดยใช้จ่ายในการซื้อของที่ระลึก

ด้านความต้องการของนักท่องเที่ยวในนครคุนหมิงทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ พบว่า มีความต้องการการท่องเที่ยวในนครคุนหมิง มณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ในภาพรวม อยู่ระดับมากและมากที่สุด ตามลำดับ คือ ควรมีมาตรฐานการอำนวยความสะดวก

ของสนามบิน การให้ข้อมูลข่าวสาร ต้องทันสมัยและรวดเร็ว และควรจัดอำนวยความสะดวกของ
โรงแรมที่พัก ที่รวดเร็ว และประทับใจ

พฤติกรรมและความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศในนครคุนหมิง มณฑลยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน มีลักษณะส่วนใหญ่คล้ายกัน แต่ที่แตกต่างชัดเจนคือ มาตรฐานการครองชีพของนักท่องเที่ยวต่างชาติมีสูงกว่านักท่องเที่ยวชาวไทย ไม่ว่าจะเป็น อายุ รายได้ จำนวนประเทศที่ต้องการไปเที่ยว ตลอดจนพฤติกรรมการใช้จ่ายไม่ว่าจะเป็นชื่อของที่ระลึก ทักษะศึกษา อาหารและเครื่องดื่ม เป็นต้น

การเปรียบเทียบความสัมพันธ์พฤติกรรมการท่องเที่ยวระหว่างนักท่องเที่ยวชาวไทย กับ นักท่องเที่ยวต่างประเทศใน นครคุนหมิง มณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน พบว่า มี พฤติกรรมในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศมีความสัมพันธ์กันกับด้าน อายุ ระดับรายได้ จำนวนครั้งการเดินทางของการมาเที่ยว และจำนวนประเทศที่เดินทางท่องเที่ยว อย่างมีนัยที่สำคัยทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนด้านความต้องการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและนักท่องเที่ยวต่างประเทศในนครคุนหมิง มีลักษณะคล้ายกัน คือ เรื่องมาตรฐานความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน มาตรฐานของแหล่งท่องเที่ยวหรือการบริการ เช่น โรงแรม และสนามบิน เป็นต้น

การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ความต้องการในการท่องเที่ยวระหว่างนักท่องเที่ยวชาวไทยกับนักท่องเที่ยวต่างประเทศในนครคุนหมิง ในมณฑลยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน พบว่า ความต้องการของนักท่องเที่ยวของชาวไทยและชาวต่างประเทศมีความสัมพันธ์กับพิธีการเข้าเมือง มาตรฐานของการให้บริการของรถรับจ้าง มาตรฐานของแหล่งบันเทิงในยามราตรี ความสะดวกสบายในการซื้อสินค้าและของที่ระลึก และการจัดเส้นทางหรือการเชื่อมโยงการท่องเที่ยวระหว่างนครคุนหมิง กับจังหวัดเชียงรายและจังหวัดใกล้เคียงในประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 01

สมณี พิริกิจ (2549, 214) ได้ทำการศึกษา ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย ตัวแปรต้นที่ในการศึกษา ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน ภูมิลำเนา ปัจจัยด้านแหล่งท่องเที่ยว การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับข้อมูลการท่องเที่ยว มูลเหตุจูงใจที่มีต่อการท่องเที่ยวต่างประเทศ และทัศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวต่างประเทศ ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมการท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย และแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านแหล่งท่องเที่ยวโดยรวมมีระดับความสำคัญมาก และการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับข้อมูลการท่องเที่ยวโดยรวม มีระดับการรับรู้บางครั้ง มูลเหตุจูงใจในการท่องเที่ยว

ที่มีต่อการท่องเที่ยวต่างประเทศโดยรวม มีระดับการจูงใจปานกลาง นักท่องเที่ยวชาวไทยมีระดับทัศนคติที่ดีต่อการท่องเที่ยวต่างประเทศโดยรวม พฤติกรรมการท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย มีโอกาสได้เดินทางไปท่องเที่ยวต่างประเทศในรอบ 5 ปี เฉลี่ย 2 ครั้งและพักอยู่ครั้งละประมาณ 6 วัน มีวัตถุประสงค์ในการเดินทางเพื่อพักผ่อน กับครอบครัว ในช่วงพักร้อนประจำปี เดินทางด้วยเครื่องบิน ข้อมูลการท่องเที่ยวได้จาก โฆษณาทางสิ่งพิมพ์ โทรทัศน์ วิทยุ อินเทอร์เน็ต นิยมเดินทางไปท่องเที่ยวต่างประเทศในทวีปเอเชีย ในประเทศจีน ทวีปยุโรปในประเทศอังกฤษ ทวีปอเมริกาเหนือในประเทศสหรัฐอเมริกา ทวีปออสเตรเลียในประเทศออสเตรเลีย สถานที่นิยมไปท่องเที่ยวคือ สถานที่ประเภท สถาปัตยกรรมและสิ่งปลูกสร้าง แนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย มีแนวโน้มในระดับแน่นอน นักท่องเที่ยวชาวไทยส่วนใหญ่คาดว่าจะเดินทางไปท่องเที่ยวต่างประเทศในทวีปยุโรป ประเทศที่คาดว่าจะเดินทางไปท่องเที่ยวต่างประเทศในทวีปเอเชียคือ ประเทศญี่ปุ่น

งานวิจัยต่างประเทศ

ราชมันและคณะ (Rahman & others, 1996) ได้ศึกษาเกี่ยวกับ ความต้องการท่องเที่ยวประเทศสิงคโปร์ของนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่น โดยพิจารณาผลอันเกิดจากฤดูกาลที่มีต่อความต้องการท่องเที่ยว โดยกำหนดให้รายได้ ของนักท่องเที่ยวราคาของการท่องเที่ยวโดยเปรียบเทียบ ซึ่งสัมพันธ์กับอัตราแลกเปลี่ยน โดยเปรียบเทียบ รวมถึงค่าความผิดพลาด เป็นตัวแปรอิสระในสมการ และจำนวนนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นที่เดินทางเข้าไปท่องเที่ยวยังประเทศสิงคโปร์ แสดงถึงความต้องการในการท่องเที่ยว เป็นตัวแปรตาม ผลการศึกษาพบว่า ตลาดนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นมีความยืดหยุ่นในการเดินทางท่องเที่ยวประเทศสิงคโปร์สูง และนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่น ไม่ตระหนักถึงการเปลี่ยนแปลงของราคาในการท่องเที่ยว โดยความต้องการเดินทางในการท่องเที่ยวประเทศสิงคโปร์ของนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นเปลี่ยนแปลงไปตามช่วงเวลาไตรมาสต่าง ๆ ของปี โดยไตรมาสที่สามเป็นช่วงเวลาที่นักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นเดินทางไปเที่ยวประเทศสิงคโปร์สูงสุด นั่นคือ ฤดูกาลมีผลต่อความต้องการเดินทางท่องเที่ยวสิงคโปร์ของนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่น

มอนเกอร์รี่และ โยนามิน (Moncurry & Yonamine, 1997) ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่กำหนดค่าใช้จ่ายและระยะเวลาพำนักของนักท่องเที่ยวชาวสหรัฐอเมริกา ที่เดินทางไปฮาวาย โดยสำรวจจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 4,900 ตัวอย่าง และใช้วิธีการประมาณค่าแบบ Two Stage Least Squares (TSLS) มีสองสมการ ใช้ค่าใช้จ่ายเป็นตัวแปรอิสระ และใช้ระยะเวลาพำนักเป็นตัวแปรตาม ในสมการหนึ่ง และในทางตรงกันข้ามในอีกสมการหนึ่ง เนื่องจากเชื่อว่าตัวแปรทั้งสองตัว มีผลกำหนดซึ่งกันและกัน และยังมีปัจจัยตัวอื่น ๆ คือ ค่าโดยสารเครื่องบิน ระยะเวลาการบิน

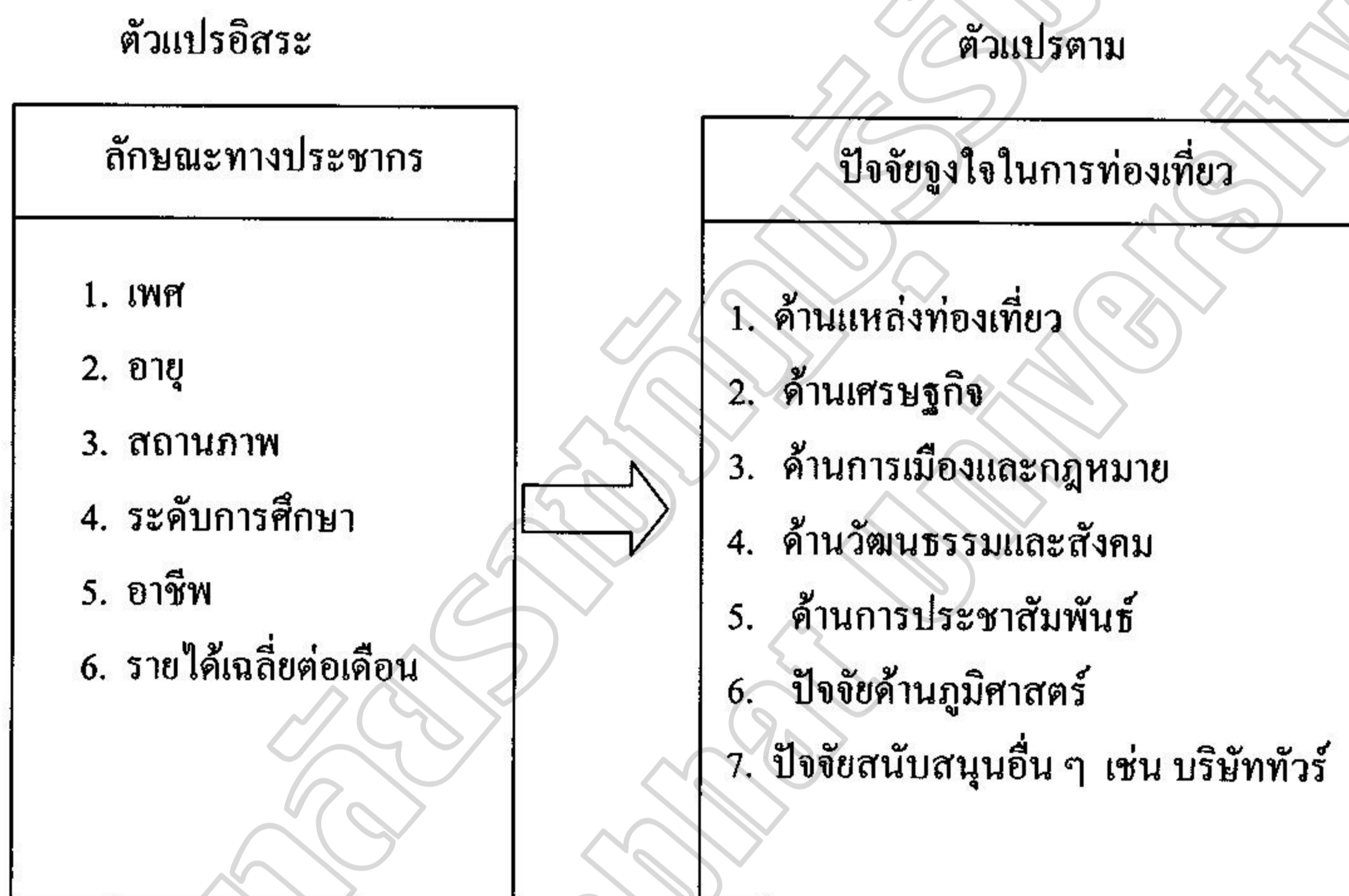
รายได้ ระดับการศึกษา จำนวนผู้ร่วมเดินทาง อายุ จำนวนครั้งที่เคยเดินทางมาหาขาย รวมทั้งตัวแปรหุ่น คือ การเข้าพักในโรงแรมหรือไม่ การเดินทางมา กับบริษัททัวร์หรือไม่ การเดินทางโดยจ่ายค่าเดินทางมาล่วงหน้าหรือไม่ สถานภาพแต่งงานหรือยัง ผลการศึกษาทั้งสองสมการพบว่า ถ้าค่าใช้จ่ายเฉลี่ยเพิ่มขึ้นหนึ่ง เหรียญสหรัฐ จะทำให้ระยะเวลาพำนักสั้นลง 0.1 วัน และ ในทางกลับกัน ถ้าระยะเวลาพำนัก เพิ่มขึ้นหนึ่งวัน จะทำให้ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยลดลง 1.4 เหรียญสหรัฐ ถ้าค่าโดยสารสูงขึ้น และใช้ระยะเวลาในการบินนาน จะทำให้นักท่องเที่ยวมีระยะเวลาในการพำนักนานขึ้น นักท่องเที่ยวที่มีรายได้สูง หรือนักท่องเที่ยวที่ไปเที่ยวเกาะข้างเคียงด้วย มีแนวโน้มจะพักอยู่นานกว่า และมีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยสูงกว่า ส่วนนักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาสูง จะมีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยน้อยกว่า แต่ผลที่มีต่อระยะเวลาพำนัก ไม่มีนัยสำคัญ ส่วนนักท่องเที่ยวที่จ่ายค่าเดินทางมาล่วงหน้า นักท่องเที่ยวที่เดินทางมากับบริษัททัวร์ มีแนวโน้มจะพำนักอยู่ไม่นาน และมีค่าใช้จ่ายไม่มากด้วย

ส่วนนักท่องเที่ยวที่เดินทางท่องเที่ยวอย่างเดี่ยว หรือนักท่องเที่ยวที่เคยเดินทางมาหาขายแล้ว จะพักอยู่นานกว่า แต่ไม่นานนัก และมีค่าเฉลี่ยน้อยกว่า ส่วนตัวแปรอื่น ๆ ที่เหลือไม่มีผลอย่างมีนัยสำคัญ การศึกษาปัจจัยที่กำหนดค่าใช้จ่ายและระยะเวลาพำนักของนักท่องเที่ยวชาวสหรัฐอเมริกาที่เดินทางไปหาขายข้างต้น มีวิธีการทางทฤษฎีที่อ้างอิงคล้ายคลึงกับการศึกษาในครั้งนี้ รวมทั้งเป็นตัวอย่งในด้านการกำหนดตัวแปรอิสระที่หลากหลาย แต่การศึกษาในครั้งนี้ ได้กำหนดตัวแปรแต่ละตัวแยกจากกัน โดยไม่มีผลกระทบย้อนกลับซึ่งกันและกัน ซึ่งต่างจากการงานศึกษาข้างต้น ที่กำหนดตัวแปรสองตัว มีผลกำหนดซึ่งกันและกัน

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวดังกล่าวข้างต้นพบว่า ส่วนใหญ่จะเป็นการวิจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเดินทางท่องเที่ยวพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวทั้งในด้านการใช้ข้อมูลการท่องเที่ยว ความต้องการในการท่องเที่ยว และข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวโดยทั่วไป แต่ยังไม่มีการวิจัยเกี่ยวกับการท่องเที่ยวและการตัดสินใจในการเดินทางท่องเที่ยวกับประเทศเพื่อนบ้านผู้วิจัยจึงได้นำแนวคิดที่ได้จากการศึกษาเอกสาร และงานวิจัยทั้งภายในและต่างประเทศเป็นแนวทางในการวิจัย เรื่อง ปัจจัยจูงใจในการท่องเที่ยวต่างประเทศ ของนักท่องเที่ยวชาวไทย : กรณีศึกษาประเทศลาวและ เวียดนาม

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการศึกษาปัจจัยจูงใจในการท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย ภูมิศึกษา : ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และ ประเทศสังคมนิยมเวียดนาม มีกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยจูงใจในการท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย :
กรณีศึกษา ประเทศลาวและเวียดนาม
ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนตามลำดับ ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางไปท่องเที่ยวประเทศลาวและเวียดนาม โดยกำหนดเฉพาะประชากรที่เดินทางผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองช่องเม็ก จังหวัดหนองคาย ด่านตรวจคนเข้าเมืองสะพานมิตรภาพไทย-ลาว (1) และจังหวัดมุกดาหารด่านตรวจคนเข้าเมืองสะพานมิตรภาพไทย-ลาว (2)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางท่องเที่ยวประเทศลาวและเวียดนาม โดยผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองช่องเม็ก จังหวัดหนองคาย ด่านตรวจคนเข้าเมืองสะพานมิตรภาพไทย-ลาว (1) และจังหวัดมุกดาหารด่านตรวจคนเข้าเมืองสะพานมิตรภาพไทย-ลาว (2) ในช่วงเดือนมกราคม - เดือนเมษายน พ.ศ. 2552 จำนวน 400 คน โดยวิธีสะดวก (Convenience sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ลักษณะของเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามใช้ถามนักท่องเที่ยว ชาวไทยที่เดินทางท่องเที่ยวประเทศลาวและเวียดนาม ลักษณะของคำถามแบบปลายปิด(Close-ended Question) แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะทางประชากรของนักท่องเที่ยว ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพ รายได้ อาชีพ ระยะเวลา การเดินทางท่องเที่ยว

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยจูงใจในการเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศ ได้แก่ แหล่งท่องเที่ยว ความปลอดภัย ความสะดวกในการเดินทาง ผลกระทบต่อการท่องเที่ยว ระยะเวลาและบริการสนับสนุนอื่นๆ ลักษณะคำถามเป็นแบบมาตราส่วน (Rating Scale) แบ่งเป็น 5 ระดับ โดย 5 มีความสำคัญระดับมากที่สุด 4 มีความสำคัญระดับมาก 3 มีความสำคัญระดับปานกลาง 2 มีความสำคัญระดับน้อยและ 1 มีความสำคัญระดับน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 ปัญหา อุปสรรค และข้อเสนอแนะ ในการท่องเที่ยวต่างประเทศ

2. ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพเครื่องมือ

2.1 ศึกษาเอกสาร บทความและรายงานการวิจัย แนวคิด ทฤษฎีและหลักการ ตลอดจนพฤติกรรมกรการบริโภคที่เกี่ยวข้องกับ ปัจจัยจูงใจในการท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย เป็นหลักในการสร้างคำถามสำหรับวัดระดับ ปัจจัยจูงใจ หรือ เหตุผลหลักในการต้องการเดินทางไปท่องเที่ยวยังประเทศลาวและเวียดนาม ได้แบบสอบถาม จำนวน 23 ข้อ

2.2 นำข้อมูลจากการศึกษามาสร้างแบบสอบถาม

2.3 นำเสนอร่างแบบสอบถามให้คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ทำการตรวจสอบ เพื่อพิจารณาตรวจแก้ไขเนื้อหา และสำนวนภาษาที่ใช้ตลอดจนความถูกต้องเหมาะสม

2.4 นำแบบสอบถามที่แก้ไขเรียบร้อยแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบพิจารณาความถูกต้อง เพื่อให้ได้คำถามที่ครอบคลุม ตรงสภาพความเป็นจริง เป็นการหาความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม แบบเชิงประจักษ์ (Face Validity) ซึ่งผู้เชี่ยวชาญประกอบด้วย

1. อาจารย์กระพันธ์ ศรีงาน อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

2. คุณอภิชัย อรัญญิก ผู้ช่วยผู้อำนวยการสำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานสุรินทร์

3. อาจารย์รุ่งรัตน์ โสภา อาจารย์ประจำวิชาสาขาอุตสาหกรรมกรรมการท่องเที่ยว คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

2.5 นำแบบสอบถามที่ได้จากการตรวจสอบ แก้ไขจากผู้เชี่ยวชาญและคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ มาปรับปรุงแก้ไขและเสนอให้คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์พิจารณาอีกครั้ง แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้ดียิ่งขึ้น

2.6 นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับนักท่องเที่ยวที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่น .9197

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่จังหวัดหนองคาย ดำเนินการตรวจคนเข้าเมืองสะพานมิตรภาพไทย - ลาว (1) จังหวัดอุบลราชธานีด่านตรวจคนเข้าเมืองสะพานมิตรภาพไทย - ลาว (2) ด่านช่องเม็ก โดยผู้วิจัยเป็นผู้รวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยทำการเก็บข้อมูลในเดือนมกราคม - เดือนเมษายน พ.ศ. 2552 แบบสอบถาม จำนวน 400 ชุด เก็บรวบรวมมาได้จำนวน 400 ฉบับ คิดเป็น ร้อยละ 100

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเรียบร้อยแล้ว ในการจัดกระทำข้อมูลผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามแต่ละฉบับ
2. กรอกรหัสแบบสอบถาม
3. กำหนดตัวเลขแทนค่าข้อมูลในแบบสอบถามแต่ละข้อ แล้วบันทึกข้อมูลที่ได้มาลงในกระดาษ ทำจนครบแบบสอบถามทุกฉบับ

4. ประมวลผลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูลดำเนินการดังนี้

1. การศึกษาลักษณะของกลุ่มตัวอย่างวิเคราะห์ด้วยการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ (Percentage) เสนอข้อมูลเป็นตารางประกอบการบรรยาย
2. การศึกษาปัจจัยจูงใจ หรือ เหตุผลหลักในการต้องการเดินทางไปท่องเที่ยวยังประเทศ สปป.ลาว และ เวียดนาม วิเคราะห์ด้วยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
3. หาค่าความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการท่องเที่ยวประเทศ ลาวและประเทศ เวียดนามวิเคราะห์โดยใช้ ไคสแควร์ (χ^2)
4. ปัญหาและอุปสรรคในการท่องเที่ยวในประเทศลาวและเวียดนาม ใช้การวิเคราะห์เนื้อหา
5. เถลถายในการแปลความหมายข้อมูล การแปลความหมายของค่าเฉลี่ย (Mean)

ได้กำหนดขอบเขตของค่าเฉลี่ยดังนี้ บุญชม ศรีสะอาด (2535, 100)

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึง ระดับความสำคัญมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึง ระดับความสำคัญมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายถึง ระดับความสำคัญปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายถึง ระดับความสำคัญน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึง ระดับความสำคัญน้อยที่สุด

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการศึกษานี้ใช้การวิเคราะห์ด้วยสถิติ ดังต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์ตัวแปรที่มีการวัดเป็นนามบัญญัติและเรียงลำดับใช้ค่าร้อยละ
2. การวิเคราะห์ตัวแปรที่มีการวัดแบบมาตราส่วนใช้ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบน

มาตรฐาน

3. การทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรใช้การวิเคราะห์ด้วย

ไคสแควร์

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยจูงใจในการท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย
กรณีศึกษาประเทศลาวและเวียดนามดำเนินการตามลำดับหัวข้อต่อไปนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อการเข้าใจตรงกันในการแปลความหมายของข้อมูล ผู้วิจัยจึงกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ใน
การวิเคราะห์ข้อมูลไว้ดังนี้

\bar{X}	แทน ค่าเฉลี่ย (Mean)
S.D.	แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
χ^2	แทน สถิติทดสอบไคสแควร์
*	แทน ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิจัยปัจจัยจูงใจในการท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย
กรณีศึกษาประเทศลาวและเวียดนาม โดยจำแนกผลการวิเคราะห์ออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผ้ตอบแบบสอบถาม ข้อมูลที่นำมาวิเคราะห์เป็นรายละเอียด
เกี่ยวกับเพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน ประเทศที่เคยเดินทางไปเที่ยว
จำนวนวันเฉลี่ยที่เคยเดินทางไปท่องเที่ยว ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้ง บุคคลที่เคยเดินทางไปท่องเที่ยว
ด้วยและวัตถุประสงค์หลักในการเดินทางท่องเที่ยวดังปรากฏผลในตาราง 1-6

ตาราง 1 จำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

รายการ	จำนวน (400)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	207	51.75
หญิง	193	48.25
อายุ		
20 – 29 ปี	67	16.80
30 – 39 ปี	111	27.80
40 – 49 ปี	162	40.50
50 ปีขึ้นไป	60	14.90
สถานภาพ		
โสด	97	24.25
สมรส	303	75.75
ระดับการศึกษา		
อนุปริญญาหรือต่ำกว่า	144	36.00
ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า	218	54.50
ปริญญาโทหรือสูงกว่า	38	9.50
อาชีพ		
ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	205	51.30
ประกอบอาชีพอิสระ	124	31.00
พนักงานเอกชน/ลูกจ้างเอกชน	65	16.30
นักศึกษา	6	1.40
ระดับรายได้ต่อเดือน		
5,001-10,000 บาท	92	23.00
10,001-20,000 บาท	141	35.30
20,001-25,000 บาท	71	17.80
25,001-30,000 บาท	60	15.00
มากกว่า 30,000 บาท	36	8.90

จากตาราง 1 พบว่า จากนักท่องเที่ยวชาวไทยที่ตอบแบบสอบถามจำนวน 400 คน เป็นเพศชายร้อยละ 51.75 และเป็นเพศหญิงร้อยละ 48.25 เมื่อจำแนกตามกลุ่มอายุของนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามมากที่สุด 3 อันดับแรกคือกลุ่มอายุ 40-49 ปี มีจำนวนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 40.50 รองลงมาได้แก่ กลุ่มอายุ 30-39 ปี คิดเป็นร้อยละ 27.80 และกลุ่มอายุ 20-29 ปี คิดเป็นร้อยละ 16.80 ตามลำดับ เมื่อจำแนกตามสถานภาพของนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามพบว่า นักท่องเที่ยวที่สมรสแล้วคิดเป็นร้อยละ 75.75 และยังเป็นโสด คิดเป็นร้อยละ 24.25 เมื่อจำแนกตามระดับการศึกษาที่ประชาชนตอบแบบสอบถามมากที่สุด 3 อันดับแรก คือกลุ่มที่มีระดับการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่ามีจำนวนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 54.50 รองลงมาได้แก่ กลุ่มที่มีระดับการศึกษาระดับอนุปริญญาหรือต่ำกว่าคิดเป็นร้อยละ 36.00 และกลุ่มที่มีระดับการศึกษาปริญญาโทหรือสูงกว่าคิดเป็นร้อยละ 9.50 ตามลำดับ เมื่อจำแนกตามอาชีพของนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามมากที่สุด 3 อันดับแรกคือ กลุ่มอาชีพข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจมีจำนวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 51.30 รองลงมาได้แก่กลุ่มอาชีพที่ประกอบอาชีพอิสระคิดเป็นร้อยละ 31.00 และกลุ่มอาชีพพนักงานเอกชน/ลูกจ้างเอกชนคิดเป็นร้อยละ 16.30 ตามลำดับ เมื่อจำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ กลุ่มที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,001 – 20,000 บาท เป็นกลุ่มที่มีจำนวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 35.30 รองลงมาได้แก่ กลุ่มที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 5,001-10,000 บาทคิดเป็นร้อยละ 23.00 และกลุ่มที่มีรายได้เฉลี่ย 20,001-25,000 บาทคิดเป็นร้อยละ 17.80 ตามลำดับ

ตาราง 2 จำนวนและร้อยละของประเทศที่นักท่องเที่ยวชาวไทยเคยเดินทางไปเที่ยว

ประเทศ	จำนวน	ร้อยละ
ไทย	342	50.30
ฮ่องกง	58	8.52
สิงคโปร์	73	10.74
มาเลเซีย	64	9.42
อินโดนีเซีย	12	1.76
ญี่ปุ่น	13	1.92
ไต้หวัน	8	1.17
กัมพูชา	110	16.17
รวม	680	100

จากตาราง 2 พบว่า จำนวนนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถาม จำนวน 400 คน เคยเดินทางไปท่องเที่ยวมากที่สุด 3 อันดับแรกคือ ประเทศไทยเป็นจำนวน 342 คน คิดเป็นร้อยละ 85.50 รองลงมาคือประเทศกัมพูชา จำนวน 110 คน คิดเป็นร้อยละ 27.50 และสิงคโปร์เป็นจำนวน 73 คน คิดร้อยละ 18.25 ตามลำดับ

ตาราง 3 จำนวนและร้อยละของจำนวนวันเฉลี่ยที่เดินทางไปท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทย: กรณีศึกษาประเทศลาวและเวียดนาม

จำนวนวันเฉลี่ย	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า 3 วัน	75	18.75
3-7 วัน	312	78.00
7 วันขึ้นไป	13	3.25
รวม	400	100

จากตาราง 3 พบว่าจากนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามจำนวน 400 คน มีจำนวนวันเฉลี่ยในการเดินทางท่องเที่ยว มากที่สุดคือ 3-7 วัน จำนวน 312 คนคิดเป็นร้อยละ 78.00 รองลงมาได้แก่ จำนวนวันเฉลี่ยน้อยกว่า 3 วัน จำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 18.75 และจำนวนวันเฉลี่ย 7 วันขึ้นไป จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 3.25

ตาราง 4 จำนวนและค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งที่เดินทางไปเที่ยว

ค่าใช้จ่าย	จำนวน(400)	ร้อยละ
น้อยกว่า 5,000 บาท	43	10.75
5,001-10,000 บาท	141	35.25
10,001-15,000	132	33.00
มากกว่า 15,000	84	21.00
รวม	400	100

จากตาราง 4 พบว่าจากนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามจำนวน 400 คน มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งในการเดินทางท่องเที่ยว มากที่สุด คือ 5,001-10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 35.25 รองลงมาได้แก่ กลุ่ม 10,001 – 15,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 33.00 และกลุ่มที่มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยมากกว่า 15,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 21.00

ตาราง 5 จำนวนและร้อยละของการเดินทางกับบุคคลอื่น

รายการ	จำนวน (400)	ร้อยละ
เดินทางคนเดียว	34	8.50
เดินทางกับเพื่อน	140	35.00
เดินทางกับครอบครัว	62	15.50
เดินทางกับคณะดูงาน	164	41.00
รวม	400	100

จากตาราง 5 พบว่าจากนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามจำนวน 400 คน เมื่อจำแนกการเดินทางท่องเที่ยวกับบุคคลอื่นที่นักท่องเที่ยวตอบแบบสอบถามมากที่สุด 3 อันดับแรกได้แก่ จำแนกตามการเดินทางท่องเที่ยวกับคณะดูงานจำนวน 164 คน คิดเป็นร้อยละ 41.00 รองลงมาได้แก่เดินทางกับเพื่อนจำนวน 140 คน คิดเป็นร้อยละ 35.00 เดินทางกับครอบครัวจำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 15.50 และเดินทางคนเดียวจำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 8.50

ตาราง 6 จำนวนและร้อยละของวัตถุประสงค์ในการเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย: กรณีศึกษาประเทศลาวและเวียดนาม

วัตถุประสงค์หลักของการเดินทาง	จำนวน	ร้อยละ
พักผ่อนหย่อนใจ	324	29.40
โอกาสหาเพื่อนใหม่	71	6.44
มีประสบการณ์ที่แปลกใหม่	257	23.32
ติดต่อธุรกิจ	32	2.90
ซื้อสินค้าราคาถูก	163	14.79
แสวงหาความรู้	151	13.70
ประชุมสัมมนา	104	9.45
รวม	1,102	100

จากตาราง 6 พบว่าจากนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามจำนวน 400 คน เมื่อจำแนกตามจุดประสงค์ในการเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศ มากที่สุด 3 อันดับแรกได้แก่ เดินทางท่องเที่ยวพักผ่อนหย่อนใจจำนวน 324 คน มีจำนวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 29.40 รองลงมาได้แก่เดินทางท่องเที่ยวเพื่อมีประสบการณ์ที่แปลกใหม่จำนวน 257 คน คิดเป็นร้อยละ 23.32 และเดินทางท่องเที่ยวเพื่อซื้อสินค้าราคาถูกจำนวน 163 คน คิดเป็นร้อยละ 14.79 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยจูงใจในการท่องเที่ยวต่างประเทศของ
นักท่องเที่ยวชาวไทย: กรณีศึกษาประเทศลาวและเวียดนาม

ตาราง 7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยจูงใจในการท่องเที่ยวต่างประเทศของนัก
เที่ยวชาวไทย: กรณีศึกษาประเทศลาวและเวียดนาม โดยภาพรวมและรายด้าน

ปัจจัยจูงใจที่มีผลต่อการเดินทาง ท่องเที่ยวประเทศลาวและเวียดนาม	\bar{X}	S.D.	ความหมาย	ลำดับที่
ด้านแหล่งท่องเที่ยว	4.23	.50	มาก	2
ด้านเศรษฐกิจ	4.19	.42	มาก	5
ด้านภูมิศาสตร์	4.15	.43	มาก	6
ด้านสังคมและวัฒนธรรม	4.33	.46	มาก	1
ด้านการประชาสัมพันธ์	3.87	.73	มาก	7
ด้านการเมืองและกฎหมาย	4.20	.47	มาก	3
ปัจจัยสนับสนุนอื่นๆ	4.20	.47	มาก	4
เฉลี่ยรวม	4.17	.36	มาก	

จากตาราง 7 พบว่าปัจจัยจูงใจในการเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย กรณีศึกษาประเทศลาวและเวียดนาม ในภาพรวมมีความสำคัญ ในระดับมาก ($\bar{X}=4.17$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าทุกด้านมีระดับความสำคัญในการจูงใจในระดับมากเช่นกัน

ตาราง 8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยในการท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย: กรณีศึกษาประเทศลาวและเวียดนาม ด้านแหล่งท่องเที่ยว

ปัจจัยด้านแหล่งท่องเที่ยว	\bar{X}	S.D.	ความหมาย	ลำดับที่
1.ความสวยงามของแหล่งท่องเที่ยว	4.36	.56	มาก	1
2.ความมีชื่อเสียงทางโบราณวัตถุ โบราณสถาน	4.20	.64	มาก	4
3.ความสวยงามทางศิลปวัฒนธรรม	4.24	.60	มาก	2
4.ความสะดวกในการเข้าถึงของ แหล่งท่องเที่ยว	4.17	.65	มาก	5
5.ความปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยว	4.20	.63	มาก	3
เฉลี่ยรวม	4.23	.50	มาก	

จากตาราง 8 พบว่าปัจจัยจุดใจในการท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย กรณีศึกษาประเทศลาวและเวียดนามในด้านแหล่งท่องเที่ยวโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.23$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าทุกข้อเป็นปัจจัยจุดใจอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเรียงลำดับข้อ ที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 อันดับแรกคือ ข้อ 1 ความสวยงามของแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{X}=4.36$) รองลงมา ได้แก่ข้อ 3 ความสวยงามทางศิลปวัฒนธรรม ($\bar{X}=4.24$) และข้อ 2 กับข้อ 5 คือด้านความมีชื่อเสียงทางโบราณวัตถุโบราณสถาน ($\bar{X}=4.20$) และความปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{X}=4.20$)

ตาราง 9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยในการท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย: กรณีศึกษาประเทศลาวและเวียดนาม ด้านเศรษฐกิจ

ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ	\bar{X}	S.D.	ความหมาย	ลำดับที่
6.ค่าใช้จ่ายในการเดินทางถูก	4.20	.63	มาก	6
7.สินค้าของที่ระลึกมีราคาถูก	4.24	.65	มาก	5
8.การเดินทางท่องเที่ยวในประเทศที่ใกล้กันมีราคาถูก	4.31	.61	มาก	2
9.ค่าใช้จ่ายคุ้มค่ากับการเดินทาง	4.28	.59	มาก	4
10.อัตราการแลกเปลี่ยนเงินตราถูก	4.29	.65	มาก	3
11.ค่าครองชีพของไทยและประเทศที่เดินทางไปใกล้เคียงกัน	4.33	.61	มาก	1
12.ค่าใช้จ่ายในการซื้อบริการการท่องเที่ยว (กรณีใช้บริการบริษัทนำเที่ยว)	4.07	.67	มาก	7
13.มีรายได้พอที่จะเดินทางท่องเที่ยวประเทศลาวและเวียดนาม	3.85	.80	มาก	8
เฉลี่ยรวม	4.19	.42	มาก	

จากตาราง 9 พบว่าปัจจัยจุดใจในการเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย: กรณีศึกษาประเทศลาวและเวียดนามในภาพรวมด้านเศรษฐกิจมีความสำคัญในระดับมาก ($\bar{X}=4.19$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าปัจจัยจุดใจด้านเศรษฐกิจมีความสำคัญอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเรียงลำดับข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 อันดับแรกคือข้อ 11 ค่าครองชีพของไทยและประเทศที่เดินทางไปใกล้เคียงกัน ($\bar{X}=4.33$) รองลงมาได้แก่ข้อ 8 การเดินทางท่องเที่ยวในประเทศที่ใกล้กันมีราคาถูก ($\bar{X}=4.31$) และข้อ 10 อัตราการแลกเปลี่ยนเงินตราถูก ($\bar{X}=4.29$)

ตาราง 10 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยในการท่องเที่ยวต่างประเทศของนักเที่ยวชาวไทย: กรณีศึกษาประเทศลาวและเวียดนาม ด้านภูมิศาสตร์

ปัจจัยด้านภูมิศาสตร์	\bar{X}	S.D.	ความหมาย	ลำดับที่
14.เส้นทางการท่องเที่ยวประเทศลาวและเวียดนามน่าสนใจ	4.17	.58	มาก	1
15.มีภูมิประเทศสวยงามและความสะดวกสบายตามธรรมชาติ	4.16	.52	มาก	2
16.มีสภาพภูมิอากาศเหมาะสำหรับการท่องเที่ยว	4.16	.56	มาก	3
17.การเดินทางสู่ประเทศลาวและประเทศเวียดนามสะดวก	4.15	.59	มาก	4
เฉลี่ยรวม	4.15	.43	มาก	

จากตาราง 10 พบว่าปัจจัยสนใจในการเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย : กรณีศึกษาประเทศลาวและเวียดนามด้านภูมิศาสตร์ในภาพรวมมีความสำคัญในระดับมาก ($\bar{X}=4.15$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าปัจจัยสนใจด้านภูมิศาสตร์มีความสำคัญอยู่ในระดับมากเมื่อพิจารณาเรียงลำดับข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 อันดับแรกคือข้อ 14 เส้นทางการท่องเที่ยวประเทศลาวและเวียดนามน่าสนใจ ($\bar{X}=4.17$) รองลงมาได้แก่ข้อ 15 กับข้อ 16 คือมีภูมิประเทศสวยงามและความสะดวกสบายตามธรรมชาติ ($\bar{X}=4.16$) และข้อ 17 การเดินทางสู่ประเทศลาวและประเทศเวียดนามสะดวก ($\bar{X}=4.15$)

ตาราง 11 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยในการท่องเที่ยวต่างประเทศของนักเที่ยวชาวไทย: กรณีศึกษาประเทศลาวและเวียดนาม ด้านสังคมและวัฒนธรรม

ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม	\bar{X}	S.D.	ความหมาย	ลำดับที่
18.ต้องการเรียนรู้ และสัมผัสวิถีชีวิตความเป็นอยู่ ความเชื่อ ศาสนา และเทศกาลงานประเพณีของประเทศลาวและเวียดนาม	4.35	.59	มาก	1
19.มีวัฒนธรรมที่ใกล้เคียงกันและนักท่องเที่ยวสามารถสื่อสารได้เองกับคนในพื้นที่	4.34	.60	มาก	2
20.มีความเป็นมิตรไมตรีต่อกันระหว่างนักท่องเที่ยวกับคนในพื้นที่	4.31	.54	มาก	3
เฉลี่ยรวม	4.33	.46	มาก	

จากตาราง 11 พบว่าปัจจัยจูงใจในการเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย : กรณีศึกษาประเทศลาวและเวียดนามด้านสังคมและวัฒนธรรมในภาพรวมมีความสำคัญในระดับมาก ($\bar{X}=4.33$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าปัจจัยจูงใจด้านสังคมและวัฒนธรรมมีความสำคัญอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเรียงลำดับข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 อันดับแรกคือข้อ 18 ต้องการเรียนรู้ และสัมผัสวิถีชีวิตความเป็นอยู่ ความเชื่อ ศาสนา และเทศกาลงานประเพณีของประเทศลาวและเวียดนาม ($\bar{X}=4.35$) รองลงมาได้แก่ข้อ 19.มีวัฒนธรรมที่ใกล้เคียงกันและนักท่องเที่ยวสามารถสื่อสารได้เองกับคนในพื้นที่ ($\bar{X}=4.34$) และข้อ 20 มีความเป็นมิตรไมตรีต่อกันระหว่างนักท่องเที่ยวกับคนในพื้นที่ ($\bar{X}=4.31$)

ตาราง 12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยในการท่องเที่ยวต่างประเทศของนักเที่ยวชาวไทย: กรณีศึกษาประเทศลาวและเวียดนาม ด้านประชาสัมพันธ์

ปัจจัยด้านการประชาสัมพันธ์	\bar{X}	S.D.	ความหมาย	ลำดับที่
21. ได้รับทราบการส่งเสริมการขายและการจัดโปรแกรมการท่องเที่ยวจากบริษัทนำเที่ยว	4.07	.73	มาก	1
22. ได้รับคำแนะนำจากบุคคลที่เคยมาเที่ยวมาก่อน	3.82	.76	มาก	3
23. ได้มีโอกาสชมสารคดีเกี่ยวกับประเทศลาวและเวียดนาม	3.94	1.05	มาก	2
24. ได้รับข้อมูลการท่องเที่ยวจากอินเทอร์เน็ต สิ่งพิมพ์ แผ่นพับ ใบปลิวที่น่าสนใจอย่างต่อเนื่อง	3.66	1.03	มาก	4
เฉลี่ยรวม	3.87	.73	มาก	

จากตาราง 12 พบว่าปัจจัยจุดใจในการเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย: กรณีศึกษาประเทศลาวและเวียดนามด้านการประชาสัมพันธ์ในภาพรวมมีความสำคัญในระดับมาก ($\bar{X}=3.87$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าปัจจัยจุดใจด้านการประชาสัมพันธ์มีความสำคัญอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเรียงลำดับข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 อันดับแรกคือข้อ 21 ได้รับทราบการส่งเสริมการขายและการจัด โปรแกรมการท่องเที่ยวจากบริษัทนำเที่ยว ($\bar{X}=4.07$) รองลงมาได้แก่ข้อ 23 .ได้มีโอกาชมสารคดีเกี่ยวกับประเทศลาวและเวียดนาม ($\bar{X}=3.94$) และข้อ 22 ได้รับคำแนะนำจากบุคคลที่เคยมาเที่ยวมาก่อน ($\bar{X}=3.82$)

ตาราง 13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยในการท่องเที่ยวต่างประเทศของนักศึกษาวชิชา
ชาวไทย: กรณีศึกษาประเทศลาวและเวียดนาม ด้านกฎหมาย

ปัจจัยด้านกฎหมาย	\bar{X}	S.D.	ความหมาย	ลำดับที่
25.มีการยกเว้นค่าวีซ่า	4.22	.78	มาก	2
26.ยกเว้นระเบียบการเข้าเมืองโดยไม่ต้องใช้หนังสือเดินทางสามารถใช้บัตรผ่านแดนชั่วคราวได้	4.27	.68	มาก	1
เฉลี่ยรวม	4.24	.47	มาก	

จากตาราง 13 พบว่าปัจจัยจุดใจในการเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวยุคใหม่ชาวไทย: กรณีศึกษาประเทศลาวและเวียดนามด้านกฎหมายในภาพรวมมีความสำคัญในระดับมาก ($\bar{X}=4.24$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าปัจจัยจุดใจด้านกฎหมายความสำคัญอยู่ในระดับมากเมื่อพิจารณาเรียงลำดับข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 2 อันดับคือข้อ 26 ยกเว้นระเบียบการเข้าเมืองโดยไม่ต้องใช้หนังสือเดินทางสามารถใช้บัตรผ่านแดนชั่วคราวได้ ($\bar{X}=4.27$) รองลงมาได้แก่ข้อ 25 มีการยกเว้นค่าวีซ่า ($\bar{X}=4.22$)

ตาราง 14 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยในการท่องเที่ยวต่างประเทศของนักศึกษาว
ชาวไทยกรณีศึกษาประเทศลาวและเวียดนาม ด้านปัจจัยสนับสนุนอื่นๆ

ปัจจัยสนับสนุนอื่นๆ	\bar{X}	S.D.	ความหมาย	ลำดับที่
27.การอำนวยความสะดวกด้านการเงิน ธนาคาร	4.11	.77	มาก	4
28.การผ่านแดนระหว่างประเทศใช้เวลาน้อย	4.30	.65	มาก	3
29. บริษัทนำเที่ยวมีประสบการณ์ในการจัดนำ เที่ยว	4.30	.61	มาก	2
30.ระยะเวลาในการท่องเที่ยวไม่นานนัก	4.31	.62	มาก	1
31.บริษัทนำเที่ยวมีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับ จัดการท่องเที่ยวของประเทศลาวและเวียดนามดี	3.98	.69	มาก	5
เฉลี่ยรวม	4.20	.47	มาก	

จากตาราง 14 พบว่าปัจจัยจุดใจในการเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาว
ไทย: กรณีศึกษาประเทศลาวและเวียดนามด้านสนับสนุนอื่นๆในภาพรวมมีความสำคัญในระดับ
มาก ($\bar{X}=4.20$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าปัจจัยจุดใจด้านสนับสนุนอื่นๆมีความสำคัญอยู่
ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเรียงลำดับข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 อันดับแรกคือข้อ 30 ระยะเวลาในการ
ท่องเที่ยวไม่นานนัก ($\bar{X}=4.31$) รองลงมาได้แก่ข้อ 28 การผ่านแดนระหว่างประเทศใช้เวลา
น้อย ($\bar{X}=4.30$) และข้อ 29 บริษัทนำเที่ยวมีประสบการณ์ในการจัดนำเที่ยว ($\bar{X}=4.30$) และข้อ 27
การอำนวยความสะดวกด้านการเงิน ธนาคาร ($\bar{X}=4.11$)

ตาราง 15 ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะประชากรและปัจจัยเชิงจิตที่มีผลต่อการเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวไทย: กรณีศึกษาประเทศไทย และเวียดนาม

ลักษณะทางประชากร	ปัจจัยเชิงจิตในการท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย							
	ด้านแหล่งท่องเที่ยว	ด้านเศรษฐกิจ	ด้านภูมิศาสตร์	ด้านสังคมและวัฒนธรรม	ด้านประชาสัมพันธ์	ด้านการเมือง	ด้านปัจจัยอื่นๆ	
เพศ	18.52	14.64	11.13	12.79*	22.81	10.41	8.10	
อายุ	69.59*	89.11*	49.07*	40.87*	80.18*	25.01*	62.96*	
สถานภาพ	38.07*	40.45	44.77*	12.88	53.11*	28.24*	26.71	
ระดับการศึกษา	47.49*	50.68	73.21*	17.88	56.40*	38.84*	44.01*	
อาชีพ	58.47*	59.16	48.60*	31.19*	67.88*	41.82*	50.82	
รายได้/เดือน	91.51*	97.16	77.38*	49.26*	99.16*	42.26*	76.09*	

* มีระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

จากตาราง 15 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทย กับ เพศ อายุ สถานภาพระดับการศึกษาอาชีพและรายได้ต่อเดือน พบว่า

เพศ มีความสัมพันธ์กับปัจจัยจูงใจในการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยด้าน สังคมและวัฒนธรรม แต่เพศไม่มีความสัมพันธ์ในด้านแหล่งท่องเที่ยว ด้านเศรษฐกิจ ด้าน ภูมิศาสตร์ ด้านประชาสัมพันธ์ ด้านกฎหมาย และปัจจัยสนับสนุนอื่นๆ เช่น การผ่านแดน บริษัทนำเที่ยวที่มีการประชาสัมพันธ์ให้ทราบ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

อายุ มีความสัมพันธ์กับปัจจัยจูงใจในการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยทุก ด้าน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

สถานภาพ มีความสัมพันธ์กับปัจจัยจูงใจในการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวของ นักท่องเที่ยวชาวไทยในด้านแหล่งท่องเที่ยว ด้านภูมิศาสตร์ ด้านประชาสัมพันธ์และด้านกฎหมาย แต่สถานภาพไม่มีความสัมพันธ์กับปัจจัยจูงใจในการเดินทางไปท่องเที่ยวในด้านเศรษฐกิจ ด้าน สังคมและวัฒนธรรมและปัจจัยสนับสนุนอื่นๆ

ระดับการศึกษา มีความสัมพันธ์กับปัจจัยจูงใจในการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว ชาวไทย ในด้านแหล่งท่องเที่ยว ด้านภูมิศาสตร์ ด้านประชาสัมพันธ์ ด้านกฎหมาย และปัจจัย สนับสนุนอื่นๆ แต่ระดับการศึกษาไม่สัมพันธ์กับปัจจัยจูงใจของนักท่องเที่ยวชาวไทย ในด้าน เศรษฐกิจ ด้านสังคมและวัฒนธรรม ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

อาชีพ มีความสัมพันธ์กับปัจจัยจูงใจในการเดินทางไปท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยใน ด้านแหล่งท่องเที่ยว ด้านภูมิศาสตร์ ด้านสังคมและวัฒนธรรมด้านประชาสัมพันธ์ ด้านกฎหมาย และไม่สัมพันธ์กับปัจจัยจูงใจในการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทย ในด้านเศรษฐกิจ และ ปัจจัยสนับสนุนอื่นๆ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

รายได้ต่อเดือน ของนักท่องเที่ยว มีความสัมพันธ์ กับปัจจัยจูงใจในการเดินทาง ของ นักท่องเที่ยวชาวไทยในด้าน แหล่งท่องเที่ยว ด้านภูมิศาสตร์ ด้านสังคมและวัฒนธรรม ด้าน ประชาสัมพันธ์ ด้านกฎหมาย และปัจจัยสนับสนุนอื่นๆ ไม่มีความสัมพันธ์กับปัจจัยจูงใจใน การเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในด้านเศรษฐกิจที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

ตอนที่ 3 ปัญหาและอุปสรรคในการท่องเที่ยวประเทศลาวและประเทศเวียดนาม

นักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางไปเที่ยวประเทศลาวและเวียดนาม โดยผ่านด่านคนเข้าเมืองจังหวัดอุบลราชธานี จังหวัดหนองคายและจังหวัดมุกดาหารมีปัญหาและอุปสรรคในการเดินทางท่องเที่ยวดังนี้

1. การเดินทางไปประเทศลาวและเวียดนาม โดยทางรถยนต์ไม่สะดวกและใช้เวลานาน เพราะถนนกำลังก่อสร้าง ในช่วงการเดินทางจากลาวไปเวียดนาม
2. การเดินทางสู่แหล่งท่องเที่ยวไม่สะดวก
3. ขาดสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น ห้องสุขามีน้อยและสกปรก
4. ราคาสินค้าบางแห่งมีราคาแพงกว่าประเทศไทยมาก

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาเรื่องปัจจัยจูงใจในการท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทยกรณีศึกษาประเทศลาวและเวียดนาม ซึ่ง ผู้วิจัยจะสรุปผล อภิปรายผล และมีข้อเสนอแนะตามลำดับดังต่อไปนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย
2. สมมติฐานการวิจัย
3. วิธีดำเนินการวิจัย
4. สรุปผลการวิจัย
5. อภิปรายผลการวิจัย
6. ข้อเสนอแนะ
 - 6.1 ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้
 - 6.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษา ปัจจัยจูงใจในการท่องเที่ยวประเทศลาวและเวียดนาม ของนักท่องเที่ยวชาวไทย
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ ระหว่างปัจจัยจูงใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยในการท่องเที่ยวประเทศลาวและเวียดนาม ตามลักษณะทางประชากร
3. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการท่องเที่ยวประเทศ ลาวและเวียดนามของนักท่องเที่ยวชาวไทย

สมมติฐานในการวิจัย

เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่แตกต่างกันมีความสัมพันธ์กับ ปัจจัยจูงใจในการไปท่องเที่ยวต่างประเทศต่างกัน

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางออกไปท่องเที่ยวประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และประเทศสังคมนิยมเวียดนาม โดยกำหนดเฉพาะประชากรที่เดินทางโดยผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองขาออกคือ ด่านตรวจคนเข้าเมืองด่านช่องเม็ก อำเภอสิรินธร จังหวัดอุบลราชธานี ด่านตรวจคนเข้าเมืองสะพานมิตรภาพไทย-ลาว (2) อำเภอเมือง จังหวัดมุกดาหาร และ ด่านตรวจคนเข้าเมืองสะพานมิตรภาพไทย-ลาว (1) อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย ขนาดของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง
4. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาปัจจัยงูใจในการท่องเที่ยวต่างประเทศ ของนักท่องเที่ยวชาวไทย :
กรณีศึกษาประเทศลาวและเวียดนาม ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัยดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับปัจจัยงูใจในการเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย กรณีศึกษาประเทศลาวและเวียดนาม ในภาพรวมมีความสำคัญอยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรกได้แก่ ด้านสังคมและวัฒนธรรม รองลงมาได้แก่ด้านท่องเที่ยวและด้านการเมืองและกฎหมาย ตามลำดับเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแต่ละด้านมีความสำคัญอยู่ในระดับมากเช่นกัน

1.1 ผลการวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยงูใจในการท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทยกรณีศึกษาประเทศลาวและเวียดนามในด้านแหล่งท่องเที่ยวโดยรวมอยู่ในระดับมาก เรียงและลำดับข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 อันดับแรกคือ ข้อ 1 ความสวยงามของแหล่งท่องเที่ยว รองลงมาได้แก่ข้อ 3 ความสวยงามทางศิลปวัฒนธรรม และข้อ 2 กับข้อ 5 คือด้านความมีชื่อเสียงทางโบราณวัตถุ โบราณสถาน และความปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยว

1.2 ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับปัจจัยงูใจในการเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทยกรณีศึกษาประเทศลาวและเวียดนามในด้านเศรษฐกิจโดยภาพรวมมีความสำคัญในระดับมาก และเรียงลำดับข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 อันดับแรกคือข้อ 11 ค่าครองชีพของไทยและประเทศที่เดินทางไปใกล้เคียงกัน รองลงมาได้แก่ข้อ 8 การเดินทางท่องเที่ยวในประเทศที่ใกล้เคียงกันมีราคาถูก และข้อ 10 อัตราการแลกเปลี่ยนเงินตราถูก

1.3 ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับปัจจัยจูงใจในการเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทยกรณีศึกษาประเทศลาวและเวียดนามด้านภูมิศาสตร์ในภาพรวมมีความสำคัญในระดับมาก และเรียงลำดับข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 อันดับแรกคือข้อ 14 เส้นทางการท่องเที่ยวประเทศลาวและเวียดนามน่าสนใจ รองลงมาได้แก่ข้อ 15 กับข้อ 16 คือมีภูมิประเทศสวยงามและความสมบูรณ์ตามธรรมชาติ และข้อ 17 การเดินทางสู่ประเทศลาวและประเทศเวียดนามสะดวก

1.4 ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับปัจจัยจูงใจในการเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทยกรณีศึกษาประเทศลาวและเวียดนามด้านสังคมและวัฒนธรรมในภาพรวมมีความสำคัญในระดับมาก และเรียงลำดับข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 อันดับแรกคือข้อ 18 ต้องการเรียนรู้และสัมผัสวิถีชีวิตความเป็นอยู่ ความเชื่อ ศาสนา และเทศกาลงานประเพณีของประเทศลาวและเวียดนาม รองลงมาได้แก่ข้อ 19 มีวัฒนธรรมที่ใกล้เคียงกันและนักท่องเที่ยวสามารถสื่อสารได้เองกับคนในพื้นที่ และข้อ 20 มีความเป็นมิตรไมตรีต่อกันระหว่างนักท่องเที่ยวกับคนในพื้นที่

1.5 ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับปัจจัยจูงใจในการเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทยกรณีศึกษาประเทศลาวและเวียดนามด้านการประชาสัมพันธ์ในภาพรวมมีความสำคัญในระดับมาก และเรียงลำดับข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 อันดับแรกคือข้อ 21 ได้รับทราบการส่งเสริมการขายและการจัดโปรแกรมการท่องเที่ยวจากบริษัทนำเที่ยว รองลงมาได้แก่ข้อ 23 ได้มีโอกาสชมสารคดีเกี่ยวกับประเทศลาวและเวียดนาม และข้อ 22 ได้รับคำแนะนำจากบุคคลที่เคยมาเที่ยวมาก่อน

1.6 ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับปัจจัยจูงใจในการเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทยกรณีศึกษาประเทศลาวและเวียดนามด้านกฎหมายในภาพรวมมีความสำคัญในระดับมาก และเรียงลำดับข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 2 อันดับคือข้อ 26 ยกเว้นระเบียบการเข้าเมืองโดยไม่ต้องใช้หนังสือเดินทางสามารถใช้บัตรผ่านแดนชั่วคราวได้ รองลงมาได้แก่ข้อ 25 มีการยกเว้นค่าวีซ่า

1.7 ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับพบว่าปัจจัยจูงใจในการเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทยกรณีศึกษาประเทศลาวและเวียดนามด้านสนับสนุนอื่นๆในภาพรวมมีความสำคัญในระดับมาก และเรียงลำดับข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 อันดับแรกคือข้อ 30 ระยะเวลาในการท่องเที่ยวไม่นานนัก รองลงมาได้แก่ข้อ 28 การผ่านแดนระหว่างประเทศใช้เวลาสั้น และข้อ 29 บริษัทนำเที่ยวมีประสบการณ์ในการจัดนำเที่ยว และข้อ 27 การอำนวยความสะดวกด้านการเงินธนาคาร

2. ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยจูงใจในการท่องเที่ยวประเทศลาวและเวียดนามของนักท่องเที่ยวชาวไทยกับ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้

ต่อเดือนของนักท่องเที่ยวโดยภาพรวม พบว่ามีความสัมพันธ์กับปัจจัยจูงใจ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

2.1 เพศ มีความสัมพันธ์กับปัจจัยจูงใจในการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยด้านสังคมและวัฒนธรรม แต่เพศไม่มีความสัมพันธ์ในด้านแหล่งท่องเที่ยว ด้านเศรษฐกิจ ด้านภูมิศาสตร์ ด้านประชาสัมพันธ์ ด้านกฎหมาย และปัจจัยสนับสนุนอื่นๆ เช่น การผ่านแดน บริษัทนำเที่ยวที่มีการประชาสัมพันธ์ให้ทราบ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

2.2 อายุ มีความสัมพันธ์กับปัจจัยจูงใจในการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยทุกด้าน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

2.3 สถานภาพ มีความสัมพันธ์กับปัจจัยจูงใจในการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในด้านแหล่งท่องเที่ยว ด้านภูมิศาสตร์ ด้านประชาสัมพันธ์และด้านกฎหมาย แต่สถานภาพไม่มีความสัมพันธ์กับปัจจัยจูงใจในการเดินทางไปท่องเที่ยวในด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคมและวัฒนธรรมและปัจจัยสนับสนุนอื่นๆ

2.4 ระดับการศึกษา มีความสัมพันธ์กับปัจจัยจูงใจในการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทย ในด้านแหล่งท่องเที่ยว ด้านภูมิศาสตร์ ด้านประชาสัมพันธ์ ด้านกฎหมาย และปัจจัยสนับสนุนอื่นๆ แต่ระดับการศึกษาไม่สัมพันธ์กับปัจจัยจูงใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยในด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคมและวัฒนธรรม ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

2.5 อาชีพ มีความสัมพันธ์กับปัจจัยจูงใจในการเดินทางไปท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในด้านแหล่งท่องเที่ยว ด้านภูมิศาสตร์ ด้านสังคมและวัฒนธรรมด้านประชาสัมพันธ์ ด้านกฎหมาย และไม่สัมพันธ์กับปัจจัยจูงใจในการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทย ในด้านเศรษฐกิจ และปัจจัยสนับสนุนอื่นๆ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

2.6 รายได้ต่อเดือนของนักท่องเที่ยว มีความสัมพันธ์ กับปัจจัยจูงใจในการเดินทางของนักท่องเที่ยวชาวไทยในด้าน แหล่งท่องเที่ยว ด้านภูมิศาสตร์ ด้านสังคมและวัฒนธรรม ด้านประชาสัมพันธ์ ด้านกฎหมาย และปัจจัยสนับสนุนอื่นๆ ไม่มีความสัมพันธ์กับปัจจัยจูงใจในการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในด้านเศรษฐกิจที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ.05

3. ปัญหาและอุปสรรคในท่องเที่ยวประเทศลาวและเวียดนามของนักท่องเที่ยวชาวไทย ได้แก่ ปัญหาด้านการเดินทางที่ลำบาก และใช้เวลานาน เนื่องจากถนนไม่ดีปัญหาของการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวที่ไม่สะดวก ขาดสิ่งอำนวยความสะดวกและราคาสินค้าบางแห่งแพงเกินไป

การอภิปรายผล

1. ปัจจัยจูงใจในการเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย กรณีศึกษา ประเทศลาวและเวียดนาม ในภาพรวมมีความสำคัญอยู่ในระดับมาก เพราะ ไม่ว่าจะเป็นปัจจัยด้านแหล่งท่องเที่ยวด้านข้อมูลข่าวสาร ค่านิยมในการท่องเที่ยว ภาวะเศรษฐกิจ และนโยบายการต่างประเทศ เป็นปัจจัยหลักที่จะส่งผล ต่อการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยว ซึ่งจากข้อมูลการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2550,18-19) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบในการท่องเที่ยวว่าการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยวของคนจะมาจากปัจจัยต่อไปนี้ เป็นองค์ประกอบสำคัญ ได้แก่ สิ่งจูงใจ ความปลอดภัย การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร การให้บริการ รวมถึงสภาวะการณ์ทางกายภาพ และระบบนิเวศน์ และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านประชาสัมพันธ์มีระดับความสำคัญในการจูงใจมากที่สุดเพราะการรับทราบข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้องและครบถ้วน สามารถทำให้นักท่องเที่ยวตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยว ในต่างประเทศซึ่งสอดคล้องกับ ฉลองศรี พิมลสมพงษ์ (2544, 20-25) ที่ได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับปัจจัยด้านการประชาสัมพันธ์ว่ามีผลต่อการท่องเที่ยวเนื่องจากข้อมูลข่าวสารจากสื่อทุกชนิดจะช่วยสร้างความเชื่อถือความมั่นใจ คู่้นเคย และอยาก رؤ้อยากเห็นซึ่งจะช่วยในการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยว

2. จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยจูงใจในการเดินทางท่องเที่ยวประเทศลาวและเวียดนามของนักท่องเที่ยวชาวไทยกับ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้/เดือน ของนักท่องเที่ยวโดยภาพรวม พบว่า มีความสัมพันธ์กับปัจจัยจูงใจ อาจเนื่องจากการเดินทางท่องเที่ยวในประเทศเพื่อนบ้านและมีชายแดนติดกัน การเดินทางค่อนข้างสะดวกที่จะเดินทางไปเที่ยว การไปท่องเที่ยวในประเทศทั้งสองจึงขึ้นกับโอกาส และความสะดวกตามวันหยุดพักผ่อนของผู้เดินทางประกอบกับค่าใช้จ่ายไม่สูงมากนักและใช้เวลาไม่นานซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของศิริพันธ์ รักเรียนรบ (2547, บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่องแรงจูงใจในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยและนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติพบว่า นักท่องเที่ยวให้ความสำคัญกับปัจจัยจูงใจด้านการพักผ่อนมากที่สุด เนื่องจากการท่องเที่ยว เป็นกิจกรรมที่กระทำเพื่อผ่อนคลายความตึงเครียด เปลี่ยนบรรยากาศ และสิ่งแวดล้อมที่เคยเป็นอยู่ และสอดคล้องกับ ฉลองศรี พิมลสมพงษ์ (2531, 88-89) พบว่า ปัจจัยที่ทำให้เกิดความต้องการเดินทางท่องเที่ยว บางครั้งมาจาก เวลาเช่นวันหยุด หรือเป็นช่วงหลังชีวิตการทำงาน นอกจากนั้นยังเกี่ยวข้องกับเรื่องความตึงใจที่จะไปเกิดจากเหตุผลและความรู้สึก ส่วนตัวของผู้เดินทางดังนั้น ปัจจัยด้านแหล่งท่องเที่ยว ด้านเศรษฐกิจ ด้านภูมิศาสตร์ ด้านสังคมและวัฒนธรรม ด้านประชาสัมพันธ์ ด้านกฎหมาย และปัจจัยสนับสนุนอื่นๆ จึงไม่มีผลต่อการตัดสินใจหรือจูงใจให้เดินทางมากนักสำหรับการเดินทางท่องเที่ยวใน

ประเทศลาวและเวียดนาม ซึ่งไม่เหมือนกับการเดินทางไปท่องเที่ยวในแถบยุโรป อเมริกา หรือ แหล่งท่องเที่ยวที่ไกล ๆ ปัจจัยจูงใจอาจมีผลต่อการตัดสินใจเดินทางไปท่องเที่ยวมากกว่า

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเพื่อการนำไปใช้

1.1 จากผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยจูงใจในการท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทยกรณีศึกษาประเทศลาวและเวียดนาม ในทุกด้านอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.17$) แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ปัจจัยด้านการประชาสัมพันธ์ ปัจจัยด้านภูมิศาสตร์ และปัจจัยด้านเศรษฐกิจ มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ตามลำดับผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะดังต่อไปนี้

1.1.1 บริษัทที่ทำธุรกิจท่องเที่ยว ควรทำการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวให้เป็นที่แพร่หลายครอบคลุมประชาชนทุกระดับ

1.1.2 บริษัทที่ทำธุรกิจท่องเที่ยว ควรผลิตสื่อให้หลากหลายรูปแบบ เช่น วีดิทัศน์ อินเทอร์เน็ต เป็นต้น

1.1.3 บริษัทควรมีการออกแบบสื่อชนิดต่างๆ ให้น่าสนใจ ทั้งรูปแบบ สี สันรูปภาพ ขนาดและภาษา ที่ดึงดูดใจแก่นักท่องเที่ยว

1.1.4 บริษัทควรเสนอโปรแกรมการท่องเที่ยวที่หลากหลายรูปแบบ ให้เหมาะสมกับรายได้ของกลุ่มนักท่องเที่ยว เช่น โปรแกรมการท่องเที่ยวแบบประหยัดที่เหมาะสมกับนักท่องเที่ยวรายได้น้อย โปรแกรมสำหรับนักท่องเที่ยวที่เป็นข้าราชการ นักท่องเที่ยวสำหรับนักธุรกิจ นักท่องเที่ยวเพื่อสุขภาพ นักท่องเที่ยวกลุ่มที่ชื่นชอบวัฒนธรรม ศาสนา เพื่อให้เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายของกลุ่มต่างๆ จะได้เป็นการประหยัด และไม่เสียเวลาในการท่องเที่ยวแบบอื่นๆ เป็นต้น

1.2 บริษัทนำเที่ยวควรจัดการท่องเที่ยวโดยคำนึงถึงลักษณะทางประชากรของนักท่องเที่ยว ที่สัมพันธ์กับปัจจัยจูงใจในการท่องเที่ยวเป็นสำคัญ เช่น กลุ่มอายุ รายได้ อาชีพ ระดับการศึกษา สถานภาพ และเพศ ตามลำดับ

1.2.1 บริษัทนำเที่ยวควรจัดโปรแกรมการท่องเที่ยว ที่หลากหลายรูปแบบที่เหมาะสมกับ กลุ่มนักท่องเที่ยวในแต่ละประเภท โดยให้นักท่องเที่ยวในแต่ละกลุ่มได้เลือกท่องเที่ยวตามความสนใจ

1.2.2 บริษัทท่องเที่ยวควรมีบุคลากรที่ดำเนินการท่องเที่ยวได้ทุกรูปแบบตามความต้องการและสนใจของลักษณะทางประชากรของนักท่องเที่ยว

1.3. บริษัทนำเที่ยวควรมีการประสานงานกับเจ้าของพื้นที่ พัฒนาแหล่งอำนวยความสะดวกต่างๆที่จำเป็นแก่นักท่องเที่ยว เช่น ห้องน้ำ ความสะอาด กฎหมาย วัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมประเพณีท้องถิ่น เป็นต้น

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการทำการวิจัยเกี่ยวกับศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวนิยมไปท่องเที่ยว

2.2 ควรมีการวิจัยความเชื่อมโยงของแหล่งท่องเที่ยวของประเทศลาวและเวียดนาม

2.3 ควรมีการศึกษาว่าความต้องการของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัด โปรแกรมนำเที่ยวที่เหมาะสมกับลักษณะทางประชากร

มหาวิทยาลัยสุโขทัยวิทยา
Briaram Rajabhat University

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2545). รายงานสถิติการท่องเที่ยว. กรุงเทพฯ :
จุฬาสารการท่องเที่ยว.
- (2550). รายงานสถิติการท่องเที่ยว. กรุงเทพฯ : จุฬาสารการท่องเที่ยว.
- (2551). เที่ยวรอบโลก. กรุงเทพฯ : จุฬาสารการท่องเที่ยว.
- (2552). รายงานสถิติการท่องเที่ยว. กรุงเทพฯ : จุฬาสารการท่องเที่ยว.
- ความรู้รอบตัว. (2545). ชุดประเทศเพื่อนบ้าน : กลุ่มเอเชียตะวันออกเฉียงใต้. กรุงเทพฯ :
ทิพย์วิสุทธิ์.
- คู่มือนักท่องเที่ยวลาว. (2549). กรุงเทพมหานคร: อทิตตา.
- เครือวัลย์ ชัชกุล. (2548). พฤติกรรมการท่องเที่ยว กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- ฉลองศรี พิมพ์สมพงษ์. (2542). การวางแผนและพัฒนาตลาดการท่องเที่ยว. พิมพ์ครั้งที่ 1
กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- (2544). การวางแผนและการพัฒนาตลาดการท่องเที่ยว. พิมพ์ครั้งที่ 1 กรุงเทพฯ :
สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ชาญวิทย์ เกษตรศิริ. (2540). วิถีไทย . การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ฐิตินันท์ วารวินิช. (2551). หลักการตลาด. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ฉัตรยาพร เสมอใจ และฐิตินันท์ วารวินิช. (2551). หลักการตลาด. กรุงเทพฯ: บริษัท วี. พรินท์
(1991) จำกัด.
- นิตา ชัชกุล. (2550). อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บงกช หงษ์คำมี. (2542). ความร่วมมือในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวระหว่างประเทศไทย และ
สปป.ลาว. กรุงเทพฯ : สถาบันเอเชียศึกษา : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2535). การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- พงศธร เกษสำลี. (2544). ผลกระทบของการท่องเที่ยว . กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- พรอมา หาระบุตร. (2547). ปัจจัยที่มีผลต่อความต้องการเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย. กรุงเทพฯ : ภูมิศึกษาประเทศสิงคโปร์: วิทยานิพนธ์บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- พุทธรักษ์ พิจิตร. (2545). ศักยภาพของการท่องเที่ยวในด้านการแข่งขันและการเป็นตลาดท่องเที่ยวแห่งใหม่ของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- พุทธรักษ์ พิจิตร. (2552). ศักยภาพของการท่องเที่ยวในด้านการแข่งขันและการเป็นตลาดท่องเที่ยวแห่งใหม่ของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว. การค้นคว้าอิสระ สาขาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ไพรัตน์ สูงกิจบูลย์. (2545). แลลาว. พิมพ์ครั้งที่ 1 กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- รุ่งทิพย์ วังปฏิการ. (2545). การท่องเที่ยวกับการจัดการสิ่งแวดล้อม : การค้นคว้าอิสระ สาขาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วัฒน์ชัย ชูมาก. (2544). แรงจูงใจในการเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย. เชียงใหม่ : ภูมิศึกษา สโมสรโรตารีเชียงใหม่ สาขาวิชาการท่องเที่ยว: วิทยานิพนธ์ สาขาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศรัณญา วรากุลวิทย์. (2551). ปฐมนิเทศอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: สามสุคา.
- ศิริโฉม พิเชษฐบุญเกียรติ, อัสรา โรจนพิบูลธรรม และ ปองสุข ศรีชัย (2549) พฤติกรรมและความต้องการของนักท่องเที่ยวไทยและนักท่องเที่ยวต่างชาติในนครคุนหมิง มณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน. วิทยานิพนธ์ บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา.
- ศิริพันธ์ รักเรียนรบ. (2547). แรงจูงใจในการท่องเที่ยวชาวไทยและนักท่องเที่ยวต่างชาติ สาขาวิชาการบริหารทั่วไป. วิทยานิพนธ์ บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ศูนย์กสิกรไทย. (2550). พฤติกรรมการท่องเที่ยว .กรุงเทพฯ : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สถานกงสุลใหญ่ ณ.แขวงสะหวันเขต. (2551). สถิติการท่องเที่ยวใน สปป.ลาว. ค้นเมื่อ 30 พฤศจิกายน 2552. จาก http://www.thaisavannakhet/savannakhet/th/data_service.
- สถานการณ์การท่องเที่ยวเวียดนาม. (2551). ท่องเที่ยวเวียดนาม. ค้นเมื่อ 30 พฤศจิกายน 2552. จาก <http://www.tat.or.th>.
- สถิติการท่องเที่ยวเวียดนาม. (2551). สถิติการท่องเที่ยวเวียดนาม. ค้นเมื่อ 30 พฤศจิกายน 2552. จาก <http://www.vietnamtourism.com>.

สถิติการท่องเที่ยวลาว. (2551) สถิติการท่องเที่ยวลาว. กันยายน 30 พฤศจิกายน 2552.

จาก <http://www.visit-laos.com>.

สุชีพ รัตตสาร. (2552). **อิมบอย...สองแผ่นดิน**. กรุงเทพมหานคร.

สุพรรณิ ปิ่นมณี. (2549). **เวียดนาม**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: หน้าต่างสู่โลกกว้าง.

สมณี พิรกิจ. (2549). **ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทย**.

กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

องค์การการท่องเที่ยวโลก. (2548). **อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย.

อดุลย์ จาตุรงค์กุล. (2543). **พฤติกรรมผู้บริโภค** พิมพ์ครั้งที่ 4 : กรุงเทพฯ :

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

อัจฉิมา เศรษฐบุตรและสายสวรรค์ วัฒนบุตร. (2535). **การบริหารการตลาด**. พิมพ์ครั้งที่ 8

กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อัญชลี เสริฐสุวรรณกุล. (2545). **ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมในการใช้ข้อมูลด้านการท่องเที่ยว**

ต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย. วิทยานพนธ์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย

นานาชาติซิลเลอร์ แสตมฟอร์ด.

เอกเทพ ภัคดีศิริมงคล. (2549). **รวมเด็ด เว็บท่องเที่ยว**. กรุงเทพมหานคร.

Moncury, K. L. & Yonamine, R. M. (1997). **Defining and Costing for Traveling Factors**.

California State University, Domingue Hills, Chapman University, USA.

Rahma, S, Knee, T, & You, C. Y. (1996). **Seasonal Integration and Co-integration: Modeling**

Tourism Demand. Singapore: Nanyang Technological University.

Wansakul, W. (1999). **Exposure to Tourism Public Information and Tourism Behavior**

During Economic Recession. Bangkok: Chulalongkorn University Publication.

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
Briham Rajabhat University

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบการวิจัย

ที่ ศธ ๐๕๔๕.๑๑/ว๒๗๐

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ถนนจิระ อำเภอเมืองบุรีรัมย์
จังหวัดบุรีรัมย์ ๓๑๐๐๐

๒๙ พฤษภาคม ๒๕๕๒

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน อาจารย์กระพัน ศรีงาม

ด้วย นางปรียนันท์ ศิลาศิริโชติ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการทั่วไป มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ปัจจัยจูงใจในการท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย: กรณีศึกษาประเทศลาวและเวียดนาม โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.จวีพร จันท์พาณิชย์ เป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ พิจารณาแล้วว่าท่านเป็นคนที่มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ในเรื่องนี้อย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบเครื่องมือ ในการทำการวิจัยและศึกษาข้อมูลครั้งนี้ เพื่อผู้ที่ทำวิจัยจะได้ดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดอนุเคราะห์และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุเทียบ ละอองทอง)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

สำนักงานเลขานุการบัณฑิตวิทยาลัย

โทร ๐๔๔๖๑ ๑๒๒๑, ๐๔๔๖๐ ๑๖๑๖ ต่อ ๓๘๐๖

โทรสาร ๐๔๔๖๑ ๒๘๕๘

ที่ ศธ ๐๕๔๕.๑๑/ว๒๗๐

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ถนนจิระ อำเภอเมืองบุรีรัมย์
จังหวัดบุรีรัมย์ ๓๑๐๐๐

๒๙ พฤษภาคม ๒๕๕๒

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน อาจารย์รุ่งรัตน์ หัตถกรรม

ด้วย นางปรียนันท์ ศิลาศิริโชติ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการทั่วไป มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ปัจจัยจูงใจในการท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย: กรณีศึกษาประเทศลาวและเวียดนาม โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.จุรีพร จันทรพาณิชย์ เป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ พิจารณาแล้วว่าท่านเป็นคนที่มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ในเรื่องนี้อย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบเครื่องมือ ในการทำการวิจัยและศึกษาข้อมูลครั้งนี้ เพื่อผู้ที่ทำวิจัยจะได้ดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดอนุเคราะห์และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุเทียบ ละอองทอง)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

สำนักงานเลขานุการบัณฑิตวิทยาลัย

โทร ๐๕๔๖๑ ๑๒๒๑, ๐๕๔๖๐ ๑๖๑๖ ต่อ ๓๘๐๖

โทรสาร ๐๕๔๖๑ ๒๘๕๘

ที่ ศธ ๐๕๔๕.๑๑/ว๒๗๐

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ถนนจระ อ่าเภอเมืองบุรีรัมย์
จังหวัดบุรีรัมย์ ๓๑๐๐๐

๒๙ พฤษภาคม ๒๕๕๒

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน คุณอภิชัย อรัญญิก

ด้วย นางปรียนันท์ ศิลาศิริโชติ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการทั่วไป มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ปัจจัยจูงใจในการท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย: กรณีศึกษาประเทศลาวและเวียดนาม โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.จวีพร จันทรพัณนชัย เป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ พิจารณาแล้วว่าท่านเป็นคนที่มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ในเรื่องนี้อย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบเครื่องมือ ในการทำการวิจัยและศึกษาข้อมูลครั้งนี้ เพื่อผู้ที่ทำวิจัยจะได้ดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดอนุเคราะห์และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุเทียบ ละอองทอง)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

สำนักงานเลขานุการบัณฑิตวิทยาลัย

โทร ๐๔๔๖๑ ๑๒๒๑, ๐๔๔๖๐ ๑๖๑๖ ต่อ ๓๘๐๖

โทรสาร ๐๔๔๖๑ ๒๘๕๘

ภาคผนวก ข

แบบสอบถามเรื่อง ปัจจัยจูงใจในการท่องเที่ยวต่างประเทศ ของ
นักท่องเที่ยวชาวไทย : กรณีศึกษาประเทศลาวและ เวียดนาม

แบบสอบถาม

--	--	--

แบบสอบถามเพื่อการวิจัยเรื่อง
ปัจจัยจูงใจในการเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศ ของนักท่องเที่ยวชาวไทย
: กรณีศึกษา สปป.ลาว, เวียดนาม

แบบสอบถามนี้จะนำไปเป็นข้อมูลเพื่อประกอบการศึกษาเรื่อง ปัจจัยจูงใจในการท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย : กรณีศึกษา สปป.ลาว, ประเทศเวียดนาม ข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามของท่านถือว่ามีคุณค่าต่อการศึกษาเป็นอย่างยิ่ง จึงขอความกรุณาจากท่านตอบคำถามให้ครบทุกข้ออย่างตรงไปตรงมา ตามข้อเท็จจริงเพื่อความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม

คำชี้แจง : แบบสอบถามชุดนี้เป็นแบบสอบถามที่ใช้สำรวจปัจจัยจูงใจในการท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

- ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม
- ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยจูงใจในการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทย
- ตอนที่ 3 ปัญหาและอุปสรรคในการท่องเที่ยวในประเทศ สปป.ลาว และประเทศเวียดนาม

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง : โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน [] หน้าข้อความที่ท่านเลือกให้ตรงกับข้อมูลที่ท่านเลือก

1. เพศ

[] ชาย [] หญิง

2. อายุ

[] 20 – 29 ปี [] 30 – 39 ปี
[] 40 – 49 ปี [] 50 ปีขึ้นไป

3. สถานภาพ

[] โสด [] สมรส
[] หม้าย / หย่าร้าง

4. ระดับการศึกษา

[] อนุปริญญาหรือต่ำกว่า
[] ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า
[] ปริญญาโทหรือสูงกว่า

5. อาชีพ

[] ข้าราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจ
[] พนักงานบริษัทเอกชน / ลูกจ้างบริษัทเอกชน
[] ประกอบอาชีพอิสระ
[] อื่น ๆ (โปรดระบุ)

6. รายได้ต่อเดือน

[] 5,001 - 10,000 บาท [] 20,001 – 25,000 บาท
[] 15,001 - 20,000 บาท [] มากกว่า 30,000 บาทขึ้นไป
[] 25,001 - 30,000 บาท

7. ท่านเคยเดินทางไปท่องเที่ยวต่างประเทศ ไคม่าบ้าง

☐ ไทย	☐ ชองกง
☐ สิงคโปร์	☐ สปป.ลาว
☐ อินโดนีเซีย	☐ มาเลเซีย
☐ ใต้หวัน	☐ ญี่ปุ่น
☐ กัมพูชา	☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

8. จำนวนวันเฉลี่ยที่ท่านเดินทางไปท่องเที่ยว

☐ น้อยกว่า 3 วัน	☐ ระหว่าง 3-7 วัน
☐ 7 วันขึ้นไป	

9. ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งเฉพาะของท่านในการเดินทางท่องเที่ยว

☐ น้อยกว่า 5,000 บาท	☐ ระหว่าง 5,000 – 10,000 บาท
☐ ระหว่าง 10,000 – 15,000 บาท	☐ มากกว่า 15,000 บาท

10. ท่านเดินทางไปกับบุคคลใดบ้าง

☐ เดินทางคนเดียว	☐ เดินทางกับเพื่อน
☐ เดินทางกับครอบครัว	☐ เดินทางกับคณะศึกษาดูงาน

11. วัตถุประสงค์หลักในการเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศ

☐ พักผ่อน หย่อนใจ	☐ มีโอกาสในการหาเพื่อนใหม่
☐ มีประสบการณ์ที่แปลกใหม่	☐ เพื่อธุรกิจ
☐ แหล่งจับจ่าย (shopping)	☐ เยี่ยมญาติ หรือ เพื่อน
☐ แสวงหาความรู้	☐ ประชุมหรือสัมมนา
☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ).....	

ตอนที่ 2 ปัจจัยจูงใจในการเดินทางท่องเที่ยวประเทศลาวและเวียดนาม

ปัจจัยจูงใจในการท่องเที่ยว	ระดับความสำคัญ				
	5 มากที่สุด	4 มาก	3 ปาน กลาง	2 น้อย	1 น้อย ที่สุด
ปัจจัยด้านแหล่งท่องเที่ยว					
1. ความสวยงามของแหล่งท่องเที่ยว					
2. ประวัติศาสตร์โบราณสถานโบราณวัตถุมีชื่อเสียง					
3. ศิลปวัฒนธรรมของแต่ละประเทศ					
4. แหล่งท่องเที่ยวตามธรรมชาติสวยงาม น่าสนใจ					
5. แหล่งที่อาศัยมีความปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยว					
6. การให้บริการของคนในประเทศเพื่อนบ้านมีความอบอุ่นเป็นกันเอง					
ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ					
7. มีรายได้เพียงพอ					
8. ฐานะทางการเงินมั่นคง					
9. การเปลี่ยนแปลงของราคาน้ำมัน					
ปัจจัยด้าน ราคา					
10. การเดินทางท่องเที่ยวราคาถูก					
11. ค่าใช้จ่ายคุ้มค่ากับการเดินทาง					
12. อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราใกล้เคียงกับประเทศไทย					
13. สินค้าและของที่ระลึกราคาถูก					
ปัจจัยทางภูมิศาสตร์					
14. ด้านความแตกต่างของสถานที่ และภูมิประเทศ ที่ไม่เคยรู้จักมาก่อน					

ปัจจัยจูงใจในการท่องเที่ยว	ระดับความสำคัญ				
	5 มากที่สุด	4 มาก	3 ปาน กลาง	2 น้อย	1 น้อย ที่สุด
15. สภาพภูมิอากาศ และสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ					
ปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรม					
16. มีความอยากรู้ อยากเห็นสภาพบ้านเมืองของประเทศเพื่อนบ้าน					
17. สนใจเกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณีของท้องถิ่น สถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์					
18. เพื่อการเรียนรู้ วิถีชีวิตความเป็นอยู่ของคนในประเทศเพื่อนบ้าน					
ปัจจัยด้าน สื่อสารมวลชน					
19. ได้รับคำแนะนำจากบริษัทนำเที่ยว					
20. ได้รับคำแนะนำจากบุคคลที่เคยมาเที่ยวประเทศเพื่อนบ้านมาก่อน					
21. ได้มีโอกาสชมสารคดีเกี่ยวกับประเทศเพื่อนบ้าน					
22. ได้รับข้อมูลการท่องเที่ยวจาก อินเทอร์เน็ต สิ่งพิมพ์ แผ่นพับ ใบปลิว					
ปัจจัยสนับสนุน ด้านอื่น					
23. การอำนวยความสะดวกด้าน การเงิน ธนาคาร					
24. การผ่านแดนระหว่างประเทศใช้เวลาสั้น					
25. บริษัทนำเที่ยวมีประสบการณ์ในการในการจัดนำเที่ยว					
26. ระยะเวลาในการท่องเที่ยวไม่นานนัก					
27. บริษัทนำเที่ยวมีการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวของประเทศเพื่อนบ้านดี					

ตอนที่ 3 ปัญหาและอุปสรรคในการท่องเที่ยว ต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย กรณีศึกษา: ประเทศลาวและประเทศเวียดนาม

คำชี้แจง : โปรดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหา หรือ อุปสรรค และข้อเสนอแนะของท่านใน ขณะที่ท่องเที่ยวในประเทศ สปป.ลาว และ ประเทศเวียดนาม

ปัญหาและอุปสรรคในการท่องเที่ยวต่างประเทศ

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.

ข้อเสนอแนะ

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.

ขอขอบพระคุณทุกท่านที่ตอบแบบสอบถามเป็นอย่างสูง
 นางสาวปรียนันท์ ศิลาศิริโชติ
 นักศึกษาปริญญาโท สาขาการจัดการทั่วไป
 บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

มหาวิทยาลัยรามคำแหง
Ramkhamhaeng University

ภาคผนวก ก

ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

RELIABILITY ANALYSIS - SCALE (ALPHA)

Item-total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
M1	131.6000	74.9379	.5201	.9170
M2	131.7333	73.1678	.6902	.9144
M3	131.7000	73.1138	.6974	.9143
M4	131.7000	72.9759	.7122	.9141
M5	131.9667	74.1713	.4345	.9191
M6	131.9333	74.2713	.5479	.9166
M7	132.0667	76.2713	.3993	.9186
M8	131.9333	75.4437	.4868	.9174
M9	131.9333	78.1333	.2310	.9206
M10	131.8667	77.0851	.3403	.9193
M11	131.9667	75.4816	.4974	.9173
M12	131.8667	74.8782	.5265	.9169
M13	131.8667	76.0506	.4636	.9178
M14	131.6333	76.0333	.4571	.9178
M15	131.8000	76.0966	.4439	.9180
M16	131.8333	76.3506	.4198	.9183
M17	131.8333	76.4885	.4036	.9185
M18	131.7667	75.1506	.5508	.9166
M19	131.9333	77.3747	.3247	.9194
M20	131.8667	75.4299	.5384	.9168
M21	131.9000	75.6103	.5293	.9169
M22	132.0000	73.8621	.6213	.9155
M23	131.6333	73.4816	.6685	.9148
M24	131.8000	72.4414	.6361	.9151
M25	131.6000	78.0414	.2278	.9207
M26	131.8000	75.6138	.5004	.9173
M27	132.0667	74.7540	.5687	.9163
M28	131.9333	76.6851	.4106	.9184
M29	131.7667	75.9782	.4543	.9179
M30	131.8333	74.8333	.6000	.9160
M31	131.8667	75.9816	.4719	.9176

Reliability Coefficients

N of Cases = 30.0

N of Items = 31

Alpha = .9197

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ	นางปรียนันท์ ศิลาศิริโชติ
วัน เดือน ปีเกิด	27 กันยายน 2513
สถานที่เกิด	2 หมู่ 1 ตำบลก้านเหลือง อำเภออุทุมพรพิสัย จังหวัดศรีสะเกษ
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	99/8 ถนนหลักเมือง ตำบลเมืองเหนือ อำเภอเมือง จังหวัดศรีสะเกษ
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	ผู้จัดการ อรรถพรทราเวลเวิร์ค ศรีสะเกษ
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	อรรถพรทราเวลเวิร์ค จังหวัดศรีสะเกษ และอรรถพรทราเวลเวิร์ค จังหวัดยโสธร
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2524 ประถมศึกษา โรงเรียนบ้านก้านเหลืองสุวรรณภูมิพัฒนา ตำบลก้านเหลือง อำเภออุทุมพรพิสัย จังหวัดศรีสะเกษ พ.ศ. 2527 มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสตรีศิริเกษ อำเภอเมือง จังหวัดศรีสะเกษ พ.ศ. 2530 ประกาศนียบัตรวิชาชีพธุรกิจ วิทยาลัยภาษานุสรณ์ บางแค เขตภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2545 ปริญญาตรี ศิลปศาสตรบัณฑิต สถาบันราชภัฏสุรินทร์ อำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์ พ.ศ. 2553 บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (บธ.ม) สาขาการจัดการทั่วไป มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์